

# Giới thiệu Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau

Truyện Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau, một anh chàng với niềm đam mê điều tra vụ án tới bất kì nơi đâu vượt qua bao nhiêu khó khăn thì anh cũng không sợ, nhưng anh chỉ sợ một điều duy nhất đó chính là mất đi em người con gái anh yêu.

Anh vốn dĩ từ xưa không biết tình yêu là gì chân thành bao nhiêu, nhưng khi nói chuyện với một cô gái qua mạng thì anh biết mình đã biết yêu, chính cô ấy đã làm thay đổi cuộc đời anh. Anh biết mình có tương lai có mục tiêu để hướng tới, nên anh quyết định mở một quán rượu nhỏ mang tên cô ấy và cũng chính là nơi ước hẹn của hai người.

Trong lòng anh cứ suy nghĩ sợ rằng cô sẽ không đến, không muốn gặp người như anh. Tại sao khi anh làm những công việc nguy hiểm thì anh không sợ một điều gì hết nhưng lần này lại có sự khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1

Bốn giờ chiều, ngoại ô nước Pháp.

Một buổi chiều lơ đãng, trời chiều nhuộm đỏ cả mặt nước, từng bầy chim biển dáo dác đảo quanh tranh mồi. Trong một khách sạn màu trắng gần biển, từ cửa sổ gỗ trên tầng cao, thấp thoáng bóng rèm cửa trắng đón gió phiêu đảng.

Cửa sổ phía sau khách sạn, hướng về phía trời xanh biển rộng, phía trước phòng lại là hàng cây hoa trắng như tuyết, Hàn Chấn Thanh ngồi ở phía sau bàn gỗ, mở máy tính cá nhân, trên người anh mặc quần áo thể thao màu đen, quanh người bởi vì tập võ mà tỏa ra khí lực cường kiện. Anh vừa uống bia, vừa gõ pass đăng nhập vào email cá nhân.

Ngày mười bảy tháng mười, sinh nhật của anh, vào ngày này cũng còn có người nhớ chúc phúc cho anh. Cô ấy là một người bạn chưa từng gặp mặt trên mạng, gọi là Bạch Hạc. Quen biết ba năm qua internet, tình cảm của hai người càng lúc càng mập mờ.

...

Ba năm trước đây, trong một lần hành động tập kích bao vây bọn trộm cắp, bọn họ thông qua tổng bộ cảnh sát hình sự quốc tế mà quen biết, anh phụ trách giúp thành viên các nước truy tìm cổ vật, còn cô là chuyên gia chất nổ. Trong lần thi hành nhiệm vụ đó, chỉ thông qua mạng internet, Bạch Hạc đã chính xác tính ra phân lượng thuốc nổ, cũng vẽ ra sơ đồ chỉ dẫn bố trí thuốc nổ, giúp đỡ Hàn Chấn Thanh bắt tội phạm.

Cấp dưới của Hàn Chấn Thanh dựa theo chỉ dẫn Bạch Hạc vẽ, bố trí thuốc nổ, thành công phá hủy cửa ra của bọn tội phạm, mà không hề tổn hại tới tòa nhà trung tâm nơi đặt cổ vật, điều này cần năng lực tính toán chất nổ cực kỳ chính xác. Trong khoảnh khắc thuốc nổ bộc phát, Hàn Chấn Thanh tận mắt thấy chung quanh tòa nhà bởi vô số kíp thuốc nổ mà sụp xuống.

Vì tránh né đất đá, anh cùng với cấp dưới mang kính đen, sau khi tiếng ầm ầm chấn động mành nhĩ cùng lớp khói bụi tan đi, anh run rẩy trông thấy gạch đá chông chát thành đống, nhưng gian phòng đặt cổ vật lại hoàn chỉnh đứng vững, không sứt mẻ gì. Những phần tử phạm pháp trong lúc phát nổ đã mất mạng, cả tòa nhà sụp đổ, nhưng đồ vật anh muốn thì hoàn hảo giữ được.

Thật khó mà tin nổi! Các đồng nghiệp tham dự nhiệm vụ lần này, đều bị trận nổ lớn hoàn mỹ này làm cho xúc động nói không ra lời.

Hàn Chấn Thanh tháo kính đen, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì, đáy lòng tràn ngập một loại cảm thụ tinh tế. Bỗng dưng, máy vi tính trong tay anh phát ra tín hiệu, anh cúi đầu xem xét, thấy trên màn hình tinh thể lỏng hiện lên tin nhắn của Bạch Hạc -

"Tất cả đều thuận lợi chứ?"

"Rất thành công." Hàn Chấn Thanh trả lời.

"Tạm biệt." Bạch Hạc còn gửi kèm một cái biểu tượng mỉm cười.

"Chờ một chút -" Cho đến tận hôm nay, Hàn Chấn Thanh vẫn không rõ, khi đó Bạch Hạc đang ở rất xa, tại sao anh lại có loại xúc động muốn giữ cô lại?

Anh không phải người dễ xúc động, cũng chưa từng xen lẫn tình cảm cá nhân vào công việc, nhưng anh vĩnh viễn nhớ rõ, khoảnh khắc ý thức được cô sắp rời mạng, trong lòng anh chột căng thẳng, luống cuống gõ mấy chữ muốn giữ cô lại, đó là một ý niệm vô thức trong đầu, anh thậm chí còn không biết nên nói gì với cô.

"Còn có việc gì sao?" Bạch Hạc hỏi lại.

Anh sửng sốt vài giây, mới trả lời: "Từ nay về sau, làm thế nào để liên lạc với cô?"

"Anh cũng biết mà, muốn tìm tôi hợp tác, có thể thông qua người đại diện Jeter."

"Tôi không chỉ muốn hợp tác."

Ngày đó, Hàn Chấn Thanh cảm giác mình tám phần là trúng tà rồi, hay là do thời tiết quá nóng? Nhìn ID Bạch Hạc, đầu óc anh trở nên mê muội, cảm xúc liên tục trào dâng, không thể khống chế được, thậm chí cảm thấy lúc đó anh không còn là chính mình nữa.

Hàn Chấn Thanh chân chính sẽ không cùng một cô gái xa lạ nói nhảm, sẽ luôn tỉnh táo, nghiêm túc; Hàn Chấn Thanh chân chính tuyệt đối sẽ không nói "Một chút" hay bất cứ chữ gì mập mờ, càng sẽ không vì Bạch Hạc sau khi thấy tin nhắn của anh trầm mặc ba phút mà tâm loạn như ma, còn nổi lên một nỗi sợ hãi.

Thật là kỳ quái!

Anh không sợ cuộc sống truy bắt tội phạm vào sinh ra tử, không sợ vì nhiệm vụ đi vào nơi hoang dã, thậm chí là khu vực dịch bệnh lan tràn, vậy mà anh lại đang sợ bị một cô gái cự tuyệt, một cô gái chưa từng gặp mặt.

Khi tính nhẫn nại của anh đã sắp dùng hết, chuẩn bị phát điên lên thì trên màn hình yên lặng hồi lâu, rốt cục truyền đến hồi đáp của Bạch Hạc - "Hàn tiên sinh, tôi cho anh email cá nhân, làm ơn giữ bí mật nhé."

So với kinh nghiệm trải qua vụ nổ lớn vừa rồi, chuyện này càng làm cho tim anh đập nhanh hơn, giờ phút này trong lòng anh đột nhiên vui mừng như điên.

.....

Từ đó đến nay đã ba năm, bọn họ thường lui tới khắp nơi trên thế giới, tuy nhiên lại không người nào đề cập tới muốn gặp mặt nhau, nhưng thông qua mạng internet, tình cảm, sự quan tâm đối với người kia càng ngày càng mãnh liệt.

Mầm tình nhỏ bé chậm rãi lan tràn, hoành hành trong thế giới mạng. Bọn họ cùng chơi game, viếng thăm mấy websites đặc sắc, cùng nhau thảo luận chuyện phát sinh trên thế giới này, tin tức các quốc gia, nhưng đồng thời lại e sợ nói đến tình cảm đang nảy sinh giữa hai người.

Bọn họ sẽ ở trong đêm khuya cùng nhau nghe radio, khi âm nhạc phát ra, hai người đều tưởng như đối phương đang an vị ở bên cạnh mình.

Hàn Chấn Thanh lập một dẫn thất (*^^! tớ search mãi mà không biết là cái gì nữa, có lẽ là một dạng nhà ảo*), gọi là Bạch Hạc, từ đó về sau bọn họ thường tại dẫn thất gặp mặt, mặc dù là không gian ảo, nhưng tâm ý vì đối phương là rất chân thật.

Mong muốn gặp mặt Bạch Hạc của Hàn Chấn Thanh càng ngày càng mãnh liệt, anh mơ thấy Bạch Hạc, trong mộng cô hình dáng mơ hồ, làm cho anh tỉnh lại càng uể oải.

Bởi vì quan hệ công việc, Hàn Chấn Thanh không có chỗ ở nhất định, rất khó kết giao với đối tượng cố định, sau mấy lần kinh nghiệm tình cảm ngắn ngủi, anh không còn hứng thú, lựa chọn cuộc sống độc thân. Có khi đêm khuya, sự cô đơn lại đột nhiên ập đến, nhưng anh luôn mượn vận động để quên đi cảm giác trống rỗng.

Nhưng từ sau khi Bạch Hạc xuất hiện, phương thức trốn tránh sự cô đơn trong dĩ vãng đã không còn tác dụng, tịch mịch như một đám lửa nhỏ, mỗi khi anh tưởng tượng đến hình dáng Bạch Hạc, ngọn lửa nhỏ sẽ đột ngột bùng lên, thiêu đốt đau đớn trong ngực.

.....

Anh lại ra ngoài làm nhiệm vụ, phải đáp máy bay rồi ngồi xe lửa, bắt đầu cảm thấy đường dài vô tận, cảm thấy vô nghĩa, chán ghét công việc. Lần đầu tiên, anh suy nghĩ tới rời khỏi tổng bộ cảnh sát hình sự quốc tế, không muốn tiếp tục nữa. Anh muốn yên ổn, nhưng mà Bạch Hạc vẫn còn đang bay lượn nơi xa xôi; anh muốn thổ lộ, nhưng Bạch Hạc lại chưa bao giờ biểu lộ ra mong đợi đối với anh.

Nếu như anh thẳng thắn nói ra tâm ý của mình với cô, cô sẽ làm thế nào?

Hàn Chấn Thanh trầm tư, anh làm cách nào mở miệng nói cho Bạch Hạc biết tình cảm của anh đối với cô đây?

Kiểm tra hòm thư, quả nhiên thấy có lời chúc sinh nhật Bạch Hạc gửi tới.

Hàn Chấn Thanh mở thư -

Sinh nhật vui vẻ!

Tài liệu đính kèm hiện ra trên màn hình màu trắng, giai điệu chúc mừng sinh nhật vang lên, một đường cong màu đỏ trước hết mô phỏng tên người gửi hiện lên trên đồ án, tiếp đó đường cong lượn lờ trên màn hình của anh, vẽ ra một cái bánh sinh nhật, nhờ công nghệ cao hỗ trợ, đốt lên mấy ngọn nến. Hàn Chấn Thanh chạm đến ngọn lửa, màn hình liền xuất hiện một địa chỉ, phía trên ghi chú rõ mời anh tám giờ tối nay đăng nhập.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, còn hơn bốn giờ nữa, thấy vậy anh liền cởi áo, rồi ghé ngồi, tháo thanh đao võ sĩ treo trên tường xuống, định thừa dịp này luyện đao pháp, làm nguội đi nỗi phiền muộn khi nghĩ về cô đang tràn đầy trong lòng.

Thân trên của anh, hai tay nắm lưỡi dao, nín thở ngưng thần, đôi mắt vốn tràn đầy ôn nhu, thoáng cái trở nên lạnh lẽo. Chân dài khẽ lấy đà, bước chân đi chuyển, lưỡi dao sắc bén phá không, ánh dao chớp lóe, tiếng ma sát giữa không khí cùng mặt dao làm cho người nghe phải sợ hãi. Anh không hề chảy một giọt mồ hôi, khí tức trầm ổn, động tác gọn gàng, nhưng dao thể hung mãnh, trong nháy mắt khiến không khí yên lặng tràn đầy sát khí.

Ngoài cửa sổ đột nhiên thổi vào một cơn gió mát, nhẹ lướt qua da, lay động mấy lọn tóc. Anh dùng động tác lại, đôi mắt u ám ngắm nhìn đóa hoa trắng bị gió thổi vào, rơi xuống mặt bàn. Anh dùng mũi dao khẽ nhấc cánh hoa lên, đóa hoa trắng mềm mại bất lực nằm trên mặt dao.

Hàn Chấn Thanh bắt lấy đóa hoa, đặt trong lòng bàn tay, dùng ngón cái ma sát cánh hoa mềm mịn, bỗng dưng thấy trong lòng ấm áp, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng. Anh cười khổ. Có phải khi đã yêu ai, thì không nơi nào là không thấy bóng dáng người đó? Ngay cả một đóa hoa nhỏ, cũng hại anh phân tâm nghĩ đến cô.

Buổi tối tám giờ, Hàn Chấn Thanh truy nhập địa chỉ Internet.

Cùng lúc đó, tại khu ổ chuột phía tây nước Mỹ, một tòa nhà lớn đã cũ hòng bị căng dây phong tỏa bốn phía, cảnh sát đang giải tán dân chúng trước khi công ty điện ảnh quay cảnh phát nổ.

Tổ hiệu ứng đặc biệt đã chuẩn bị thỏa đáng, nhóm cháy nổ đã dựa theo chỉ thị của cố vấn chôn thuốc nổ xong, thư ký trường quay đang đếm ngược thời gian, mọi người nín thở chờ đợi.

Mười, chín, tám..

Trong một căn hộ cũ kỹ phía tòa nhà đối diện, một đôi bàn tay nhỏ bé nhấc camera lên hướng về phía tòa nhà bên kia, dây cáp kết nối tới máy vi tính trên mặt bàn.

Năm, bốn, ba, hai, một -

Ầm! Tòa nhà phát nổ, cả một cao ốc trong nháy mắt hóa thành tro tàn, phân lượng thuốc nổ vô cùng chính xác, không hề ảnh hưởng đến bên cạnh. Cô gái buông camera ra, khom người gõ mấy chữ trên máy vi tính -

"Hàn Chấn Thanh, sinh nhật vui vẻ. Có thích sự ngạc nhiên này không?"

Một giây sau, Hàn Chấn Thanh trả lời: "Bạch Hạc, anh đang hướng lên trời cầu nguyện."

"Cầu nguyện cái gì?"

"Cầu nguyện anh vĩnh viễn không có chộc giận em."

"Ừm, sợ em cho anh nổ banh xác hả?"

"Phải, em có thể thần không biết, quý không hay làm ra vụ nổ lớn, ai biết chộc giận em sẽ có cái kết cục gì." Anh nói đùa.

"Anh có một thân võ công mà, còn sợ cái gì? Em nghĩ anh rất quen với mấy trường hợp bạo lực kiểu này chứ."

"Anh biết rõ sự vĩ đại của công nghệ cao mà, công phu quyền cước địch không nổi một quả bom." Anh chọc cho Bạch Hạc ha ha cười, làm cho cô thực kiêu ngạo.

"Có lẽ anh sẽ có hứng thú biết cái này - hiện tại đã nghiên cứu chế tạo ra thuốc nổ siêu nhỏ tới cấp nanomet rồi, uy lực so với thuốc nổ bình thường còn cao hơn mấy lần, một quả rơi xuống đất, có thể hình thành hố bom đường kính hơn trăm thước, hoặc làm một con tàu hàng vạn tấn nổ thành từng mảnh nhỏ..."

Anh cố ý yên lặng trong chốc lát, rồi trả lời: "Hiện tại anh càng sợ em hơn."

"Nghe nói tương lai khoa học kỹ thuật phát triển, có thể thông qua network cùng vệ tinh định vị, phá hủy mạng lưới của người dùng đầu bên kia, em đối với nghiên cứu về phương diện này cảm thấy rất hứng thú." Cô dương dương đắc ý.

"Ừ... Sao em không thử xem mình đối với nấu nướng hoặc cắm hoa có sinh ra hứng thú hay không nhỉ?"

"Em sẽ suy nghĩ về đề nghị của anh." Cô cười ha ha, bị anh chọc cho thật vui vẻ.

"Em đang ở đâu?"

"Miền tây nước Mỹ."

"Anh muốn yêu cầu một món quà sinh nhật."

"A? Là cái gì?"

"Anh muốn biết hình dáng của em..." Anh không thích ngay cả ở trong mộng, hình dáng của cô cũng đều mơ hồ.

Tại thời điểm vấn đề xuất hiện, cô giống như bị kinh sợ, bỗng dưng đóng máy, rút nguồn điện, thu thập đường dẫn, ôm đồ đạc cùng túi xách trên lưng xoay người rời đi, tất cả động tác tốn không đến ba phút.

Căn phòng trống không yên tĩnh giống như chưa từng có người tới. Phía ngoài cửa sổ đồ nát, luồng gió nóng ngọt ngào thổi vào đám khói bụi bởi vì nỗ lực vẫn chưa tan hết, trong không khí tràn ngập mùi khói, mà người con gái bày ra tất cả đã lặng yên rời đi.

Đầu bên kia, Hàn Chấn Thanh đối diện với màn hình máy vi tính đột nhiên bị ngắt, suy nghĩ chợt hỗn loạn, hối tiếc thỉnh cầu đường đột của chính mình.

Có phải anh đã làm Bạch Hạc kinh sợ hay không? Cô ấy sẽ bay đi mất sao?

.....

Newyork, trong căn hộ tầng mười hai một cao ốc, nữ chủ nhân là một kiến trúc sư gốc Hoa, Chu Phương Ngải. Phương Ngải là động vật theo phái thời thượng, rất tích cực tham gia các hoạt động xã giao.

Không phải nói ngoa chứ người muốn theo đuổi cô, ba xe tải cũng chờ không hết, muốn hẹn hò với cô phải xếp hàng lấy số chờ cho nữ vương gọi đến tên, cô tùy tiện đứng chỗ nào, đàn ông liền lao đến nơi đó. Thật sự không có khoa trương, cô chẳng qua là đẹp đến trình độ khiến người người oán thán, đương nhiên oán hận cô đa phần là phụ nữ rồi.

Tướng mạo của cô có thể sánh với minh tinh điện ảnh Quan Chi Lâm, đáng người còn hơn Lưu Gia Linh, tài hoa ba ngày ba đêm nói không hết. Chỉ cần cô đồng ý, người muốn mời cô đi đóng phim sẽ chen chúc chật cửa nhà. Cô quả thực là báu vật hoàn mỹ mà ông trời phái tới để phá hủy tự tin của những đồng loại phái nữ khác.

Chu Phương Ngải giao thiệp rộng rãi, nhưng thực sự thân thiết, chỉ có chuyên gia thuốc nổ nhỏ hơn cô hai tuổi Đinh Thư Dục.

Đinh Thư Dục là một thiên tài toán học hiếm thấy, tốt nghiệp học viện quân sự của Mỹ. Hai người bởi vì hợp tác trong một hạng mục trùng kiến công trình mà quen biết. Một người thì yêu thích tính cách trầm mặc hướng nội của người kia, một người thì hâm mộ người kia luôn nhiệt tình không gò bó, vì thế mà ăn ý với nhau, tình như chị em. Phương Ngải mua nhà, khi trang trí còn đặc biệt thiết kế một gian phòng cho Thư Dục khi nghỉ ngơi đến ở.

Màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ lập loè những chấm sáng nhỏ, trong phòng đèn trùm thủy tinh phát ra ánh sáng rực rỡ. Trên chiếc giường màu trắng, Phương Ngải trên người mặc áo ngủ gợi cảm mỏng manh, đang cúi đầu sơn móng chân.

Bên cạnh là Thư Dục mặc nguyên bộ đồ ngủ cotton đang nằm úp sấp, lười nhác đọc tạp chí, thỉnh thoảng cùng Phương Ngải trò chuyện mấy câu. Không giống với Phương Ngải đáng người là lướt hấp dẫn, Đinh Thư Dục, hai mươi lăm tuổi, rất gầy, khuôn mặt lại nhỏ, đáng người giống như học sinh còn chưa phát triển hoàn toàn.

Năm đó Thư Dục được cử tới học viện quân sự nghiên cứu kỹ thuật phá nổ, vóc dáng vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn của cô thường bị bạn học cười nhạo. Cô trầm mặc ít nói, không biết phản kháng, sinh viên ngoại quốc tác phong lại mạnh mẽ, thấy cô dễ bắt nạt, đùa giỡn càng lúc càng nghiêm trọng.

Bọn họ thường nói cô nào là phẳng lì, nói cô là nam giả nữ. Có lần trong hoạt động ngoại khóa ở vườn bách thú thành phố, bạn học thậm chí còn lấy con khi làm danh hiệu đặt cho Đinh Thư Dục. Người nói đùa thì vui thích nhất thời, nhưng người bị giễu cợt thì lưu lại vết thương cả đời.

Cho nên mặc dù Đinh Thư Dục sớm đã không còn gầy trơ xương như lúc đi học, dung mạo cũng lột xác trở nên thanh tú lịch sự tao nhã. Nếu như cô tình nguyện bỏ đi thành kiến, xem xét chính mình một lần nữa, cô sẽ phát hiện bản thân ngày nay đã trở thành một mỹ nhân có khí chất thanh thoát, sớm đã thoát khỏi bóng ma vịt con xấu xí rồi, chỉ tiếc cô vẫn một mực canh cánh trong lòng.

Đột nhiên, như nghĩ tới cái gì, cô giữ lấy mặt Phương Ngải đánh giá.

"Phương Ngải, chị đẹp thật đó." Cô tán thưởng tận đáy lòng. Nếu cô cũng như Phương Ngải có đôi mắt lớn như vậy, đáng người đầy đặn, gợi cảm, oa ~ chỗ đó lớn quá. (Chỗ nào? Chỗ nào? ~~~~)

Phương Ngải liếc nhìn cô. "Chuyện này cần em nói sao? Nói cho em biết, nếu chị đồng ý ra mặt, Jennifer Lopez gì đó cũng phải về hưu luôn!" (đùng chạm J.Lo của mình nha ~\_~)

"Ha!" Đinh Thư Dục nở nụ cười, xoay người nằm ngửa, tay gối sau đầu. "Ài, thực hâm mộ chị, không biết trở nên xinh đẹp có cảm giác như thế nào..."

"Đồ vô dụng!" Phương Ngải vỗ đầu cô. "Em cũng không tệ mà, chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, em đừng quá nghiêm khắc với bản thân mình." Có lẽ Đinh Thư Dục còn chưa đủ đẹp, nhưng cô có ngũ quan tinh tế đặc sắc. "Này, em cùng Hàn Chấn Thanh kia thế nào rồi?" Phương Ngải nháy mắt tò mò hỏi: "Cùng anh ta vượt mấy cấp rồi? Năm tay? Hôn? Hay vui tới bến rồi?"

Vui tới bến? Thư Dục khanh khách cười.

Phương Ngải kinh hô: "Trời ạ, hai người vượt hết cấp rồi sao?"

"Không." Ngón tay Thư Dục làm thành hình tròn.

"A? Năm tay? Năm tay cũng không có?" Phương Ngải nhớ Thư Dục từng nói người đàn ông này rất thích cô bé cơ mà.

Thư Dục lắc đầu, cười ngây ngô.

"Đến năm tay cũng không có? Không phải đã thư từ qua lại rất nhiều năm sao?" Mấy năm qua, Phương Ngải từ trong miệng Đinh Thư Dục nghe được rất nhiều chuyện về Hàn Chấn Thanh. "Ờ, đã ba năm rồi, đừng nói cho chị biết, hai người đến gặp cũng chưa gặp qua nha."

"Đúng vậy, rất hay đúng không?" Thư Dục ngồi ở mép giường, lắc lư chân.

"Hay cái đầu em, có làm hay không? Anh ta không có hẹn gặp mặt em sao? Chờ chút -" Phương Ngải nheo mắt lại. "Đừng nói với chị, anh ta ngay cả tên thật của em cũng không biết."

"Đúng là không biết." Thư Dục ngửa đầu cười.

Choáng váng ~ "Làm cái gì vậy? Thư từ qua lại ba năm mà người này chỉ biết tên giả của em, Bạch Hạc?"

"Phải, a ~" Thư Dục đuổi người ngáp một cái.

"Tại sao em -" Phương Ngải chột dưng lời, như đoán ra Thư Dục đang do dự cái gì. "Này, hai người có thể tâm sự trên mạng tới ba năm, anh ta nhất định rất thích em, gặp mặt đi, kết giao thử xem.."

"Em không muốn cùng anh ấy gặp mặt! Chị biết anh ấy trông như thế nào không?" Thư Dục chu miệng nói, lập tức nhảy xuống giường, từ trong ví da rút ra ảnh chụp đưa cho Phương Ngải. "Đó đó! Hàn Chấn Thanh, ảnh này là từ tổng bộ cảnh sát hình sự quốc tế lấy được đó."

"Chị xem xem!" Phương Ngải đoạt lấy ảnh chụp. "Chà, rất đẹp trai!" Mắt sáng rỡ nhìn ảnh chụp, Phương Ngải liền bất giác thở gấp.

Trong ảnh là người đàn ông chăm chú nhìn vào ống kính, ánh mắt mạnh mẽ như muốn đem ống kính tiêu hủy. Anh có hình thể cao gầy rắn chắc, trên người mặc âu phục màu đen, tay nhét trong túi, tư thế hiên ngang đứng thẳng, toàn thân đều phát ra khí chất xâm lược, cuồng dã lại không thiếu đi vẻ ưu nhã.

Ngũ quan của anh nghiêm nghị anh tuấn, đường nét sâu sắc, đôi mắt đen thâm thúy, mũi cao thẳng, cằm có chút râu, làm cho anh có thêm một chút mị lực hoang dã nguyên thủy. Khí thể nam tính nồng đậm, nhìn qua ảnh chụp thôi cũng vô cùng sống động, khiến Phương Ngải nhìn không dời mắt, quên cả nói chuyện.

"Rất đẹp trai đó."

Thấy chị em nhìn đến thất thần, Thư Dục nở nụ cười.

"Trời ạ, ánh mắt của anh ta có thể khiến phụ nữ tự động cởi áo nói dây lưng! Anh ta nhìn rất giống võ sĩ cổ đại, người đàn ông này rất đặc biệt..."

"Ừ. Anh ấy có tập qua nhẫn thuật, còn có đao thuật nữa."

"Chị hiểu rồi, anh ta đẹp trai như vậy, nên em không dám gặp, có đúng không?" Xem ra tâm lý tự ti của Thư Dục lại đang quấy phá.

"Anh ấy xuất sắc như vậy, em cùng anh ta làm bạn trên mạng là tốt rồi." Đàn ông đẹp trai như vậy đối bộ dáng của bạn gái nhất định rất kén chọn, lẽ như để cho anh biết hình dạng của cô, tất cả đều kết thúc.

"Nói cái lời ngốc nghếch gì vậy, em không phải cũng nói anh ta rất thích em sao?" Phương Ngải kích động nói: "Xin em đó, có người đàn ông nào có thể nhẫn nhịn không cùng người mình thích chạm mặt chứ? Anh ta nhất định là muốn biết rõ tướng mạo của em."

"Đúng vậy, mấy ngày hôm trước là sinh nhật anh ấy, anh ấy đã nói với em là muốn thấy ảnh chụp."

"Thấy chưa, thấy chưa, hơn ba năm, cũng nên muốn xem ảnh rồi. Em có cho không?"

"Em bị dọa, căng thẳng quá nên logout mất, nhưng mà..." Thư Dục thờ sâu, chậm rãi nói: "Tối hôm qua em gửi ảnh cho anh ấy rồi, sợ nếu không cho... từ nay về sau anh ấy sẽ không đề ý tới em nữa."

"Đúng!" Phương Ngải giờ ngón tay cái lên. "Phải có lòng tin với chính mình, thực ra bộ dạng của em không tệ đâu."

"Ừ, anh ấy nhìn xong, nói em rất đẹp." Thư Dục thẹn thùng nở nụ cười.

Phương Ngải vỗ tay kêu lên: "Quá tuyệt rồi!"

Thư Dục trượt xuống giường, hướng cửa đi ra, vừa đi vừa nói. "Bởi vì em cho anh ấy xem ảnh của chị."

"Cái gì!?" Phương Ngải đuổi theo túm lấy Thư Dục.

"Lỡ như hai người chạm mặt thì sao? Em nói dối một lần, tương lai sẽ phải không ngừng che lấp nó. Thư Dục, em không muốn cùng anh ta kết giao sao? Nếu như anh ta phát hiện em lấy ảnh giả lừa mình..." Phương Ngải túm lấy làm Thư Dục phát đau mà dừng lại, cô không ngại ảnh chụp của mình bị đem ra dùng, cô chỉ tức Thư Dục không nên lừa dối người mình ngưỡng mộ.

Đình Thư Dục cũng biết mình không đúng, nhưng lúc ấy cô vì hư vinh, muốn cho Hàn Chấn Thanh một ấn tượng tốt, nên mới xúc động..

Ài, cô sợ anh sẽ thất vọng!

Cô luôn hành tung bất định, từ khách sạn này tới khách sạn khác, đã quen sống phiêu bạt, ngẫu nhiên cùng Hàn Chấn Thanh trên mạng gặp gỡ, trò chuyện trong chốc lát, tâm sự đôi chút, làm cho cô có cảm giác về nhà, sinh ra thói quen ỷ lại vào anh, nên rất sợ mất đi mối quan hệ này.

Thư Dục tự an ủi mình, thế này là đủ rồi, không cần gấp gáp. Liên lạc như vậy, cô sẽ không thấy khẩn trương, sẽ không quan trọng chuyện được mất, càng không nhiều loạn cuộc sống của mình.

Ảnh chụp thật hay giả không phải trọng điểm, quan trọng là anh sẽ tiếp tục quan tâm tới cô.

Xem qua ảnh sau, Hàn Chấn Thanh vẫn duy trì quan hệ như cũ với cô.

Đêm nay, anh ở Nam Phi, cô ở Hongkong. Bọn họ hẹn thời gian cùng lúc đăng nhập Bạch Hạc dẫn thất.

Thư Dục hỏi: "Anh thích bộ dạng của em không?"

"Nói thực ra, không giống với anh tưởng tượng."

"Ồ trong tưởng tượng của anh, em như thế nào?"

Màn hình yên lặng trong chốc lát, mới hiện lên tin nhắn của Hàn Chấn Thanh - "Anh không biết nên hình dung như thế nào, tóm lại không giống với anh tưởng tượng."

Đình Thư Dục do dự không biết có nên nói cho anh biết sự thật hay không, nhưng lời nói kế tiếp của anh... khiến cô chần động.

"Bạch Hạc, anh không muốn cùng với em đồng dài như vậy nữa."

Có ý tứ gì? Thư Dục cứng đờ, sống lưng cảm thấy lạnh lẽo.

"Anh muốn ổn định lại."

Ổn định? Thư Dục khiếp sợ. "Anh muốn kết hôn sao?" Với ai? Không phải anh không có bạn gái sao?

"Đúng vậy, em cảm thấy như thế nào?"

Nước mắt chợt thấm ướt bàn phím, Thư Dục gõ xuống từng chữ: "Vây được rồi, em chúc phúc anh."

Rõ ràng đang yên ổn trong phòng khách sạn, nhưng chỉ trong nháy mắt, tin nhắn của anh gửi tới khiến cho Thư Dục toàn thân lạnh lẽo, tựa như bị ném ở cánh đồng vô tận.

Hàn Chấn Thanh hồi đáp: "Cám ơn."

Sau đó hai người đều im lặng, Thư Dục lòng nóng như lửa đốt, không nắm bắt được tâm tình của anh, hiện tượng này trước nay chưa từng có, trong quá khứ bọn họ rất là ăn ý.

Cô sẽ mất anh sao? Ngay tại đêm nay sao?

Thư Dục cố lấy dũng khí hỏi anh: "Sau khi kết hôn, anh còn có thể lên mạng không?"

Hàn Chấn Thanh im lặng.

Thư Dục thực lo lắng, lại hỏi: "Bà xã của anh liệu có cấm chúng ta tiếp tục liên lạc không? Bạch Hạc dẫn thất thì sao? Muốn phá bỏ sao? Vây em, chúng ta..."

Tất một tiếng, Hàn Chấn Thanh rời mạng, trong nháy mắt dẫn thất chỉ còn Bạch Hạc.

Trời ạ! Cô biểu hiện thất thường, làm anh chán ghét sao? Thư Dục che mặt, nước mắt trào ra.

Thư Dục ngồi đối diện màn hình khóc, cô từng cho rằng trên mạng không có gì là làm không được, dù cho bọn họ có xa cách ngàn dặm, hai trái tim vẫn luôn thật gần, nhưng hiện tại cô mới cảm giác được, cái mạng lưới không dây này thật ra rất xa xôi! Cô không nhìn thấy biểu lộ của anh, anh vội vàng rời mạng là vì sao? Cô nói sai chuyện gì sao? Cô chọc anh giận sao? Cô đã quá coi nặng giao tình của hai người sao? Tình cảm mập mờ giữa bọn họ mấy

năm nay chỉ là ảo giác của cô thôi sao?

Nhất định là như vậy, nếu không anh làm sao lại có thể cùng người khác kết hôn? Thư Dục cảm giác bản thân mình náo loạn thật quá buồn cười, thậm chí nhất chính là anh rời mạng khiến cô thực xấu hổ.

Đang lúc Thư Dục phỏng đoán tâm tình của anh, cũng sắp nổi điên lên thì tít một tiếng, Hàn Chấn Thanh lại đăng nhập vào dẫn thất.

"Thật có lỗi, nơi này có sóng điện từ quá nhiều, đường dẫn vừa mới bị ngắt."

Thì ra là thế! Thư Dục nhẹ nhàng thờ ra, tê liệt dựa vào ghế, thế nhưng Hàn Chấn Thanh lại đột nhiên làm cô kinh hãi.

"Trả lời vấn đề mới rồi của em, một khi kết hôn, anh sẽ không trở lại dẫn thất."

Máu cô nháy mắt như đông lại, cô oán giận gõ vào bàn phím: "Em hiểu. Em cũng sẽ không gửi tin nhắn cho anh nữa, anh đi kết hôn, sống cuộc sống yên ổn của anh đi..."

Con tức giận khó lòng đè nén tràn ngập trong câu chữ. Cô chán ghét cái loại tâm trạng lo được lo mất này, đầu óc càng thêm hỗn loạn.

"Còn có cái gì muốn nói không? Em muốn logout." Cô muốn rời đi, muốn trốn đi đâu đó mà thét lên.

Anh gửi đi một biểu tượng mỉm cười. "Anh sẽ mở quán rượu ở Đài Loan."

"A ~ rất tốt! Hai vợ chồng cùng một chỗ đánh chén, chúc mừng." Anh đã có kế hoạch cùng phương hướng mới, làm cô có cảm giác như bị vứt bỏ.

Anh tiếp tục: "Quán rượu Bạch Hạc. Anh đã đặt cái tên rất hay rồi, thích không?"

Cô chột ngây người, trong nháy mắt nhiệt huyết sôi trào.

Anh thẳng thắn biểu lộ tâm ý: "Mấy năm nay, anh cảm giác được chúng ta thích đối phương, có đúng không?"

Thư Dục kích động gõ bàn phím: "Đúng vậy."

"Tốt lắm, anh sẽ định cư ở Đài Bắc, em có thể thử suy nghĩ xem có muốn đến đây hay không? Tôi gặp anh, để cho anh chăm sóc em, chuyện này có lẽ hơi điên cuồng, chúng ta thậm chí còn chưa từng ngồi xuống mặt đối mặt, nhưng anh cảm thấy em chính là người anh đang đợi. Nếu như chúng ta ở bên nhau thấy vui vẻ, em có đồng ý kết hôn với anh không?"

Quán rượu Bạch Hạc? Đúng vậy, anh nhớ rõ cô thích uống rượu! Cô bắt đầu nước mắt vòng quanh.

"Nói cho anh biết, em thích nhất rượu gì?"

Cô thở sâu, trả lời: "Around the world!" (*Around the world: tên một loại cocktail*)

"Được, vậy quán của anh không bán Around the world."

"Vì sao?" Cô không hiểu.

"Around the world chỉ dùng để chiêu đãi em. Bạch Hạc, anh chờ em, thời điểm khai trương, mặc kệ em đang ở đâu, nhất định phải đến."

Lòng tràn đầy cảm giác ấm áp dễ chịu, Thư Dục gửi đi biểu tượng cười đến chảy nước mắt, còn cho anh một cái dấu hiệu trái tim.

Anh đáp lễ cô bằng một cành hoa hồng.

...

Sân bay, Đinh Thư Dục cùng Chu Phương Ngải sống vai ngồi ở phòng chờ, bên tai là thanh âm từ loa phát thanh sân bay, tiếng bước chân lữ khách vội vàng đi qua, tiếng bánh xe va li lăn trên sàn nhà, tiếng hai người phụ nữ thân thiện chia sẻ tâm sự -

"Vậy em muốn đi Đài Loan gặp anh ta?"

"Đúng, nhưng em còn đang suy nghĩ..." Lỡ như anh không thích bộ dạng của cô thì sao? Dù sao lúc trước là dùng ảnh chụp của Phương Ngải, khiến cô sinh ra do dự. "Hay là không đi nữa?"

"Này, em lại đang làm nhầm cái gì vậy? Người ta đã nói muốn chăm sóc em rồi."

"Có phải là bởi vì ảnh chụp hay không? Chị xinh đẹp như vậy, cho nên..."

"Chết tiệt! Chị thật muốn bóp chết em!" Phương Ngải nhin không được nói tục.

"Em cũng muốn bóp chết chính mình, làm sao bây giờ? Chị đâu phải không biết sự kiện kia."

"Chị van em, chuyện đã lâu như vậy rồi, em vẫn còn giữ trong lòng sao?"

"Em là ghi nhớ bài học." Thư Dục cau mày nói.

Jean là đàn anh cùng khoa của cô lúc còn đi học, thành tích nổi trội xuất sắc, còn là đội trưởng đội bóng rổ. Cô ái mộ anh ta rất lâu, anh ta đối với cô cũng rất tốt. Thư Dục cho rằng anh ta cũng thích mình, nên một ngày nọ rút cuộc lấy hết dũng khí mà viết thư tỏ tình, thế nhưng hôm sau thư tình của cô lại được học sinh trong trường truyền tay nhau.

Jean nói với bạn học của Thư Dục, anh ta làm sao có thể thích Đinh Thư Dục? Người anh ta thích là một đàn chị xinh đẹp khác.

A, chuyện cũ nghĩ lại mà đau lòng. Sau lần đó, cô thề với chính mình, sau này cho dù có gặp gỡ người trong lòng, cũng tuyệt đối không để cho mình rơi vào tình cảnh khó xử như vậy.

"Tên Jean đó hại em mất mặt muốn chết!" Thư Dục vò đầu bứt tóc. "Chị đừng quên còn có chuyện ảnh chụp nữa, em đã lừa Hàn Chấn Thanh."

"So what?" Giọng điệu Phương Ngải có chút kích động khiến cho người bên ngoài chú ý. "Em tới Đài Bắc nói xin lỗi anh ta, nói cho anh ta biết em mới là Bạch Hạc!"

"Sau đó thì sao? Phát hiện chân tướng anh ấy có cao hứng không? Hay là thất vọng? Hay là tức giận? Em đoán phần nhiều là thất vọng." Cô ra vẻ thoải mái mà cười, sờ lên mặt Phương Ngải nói: "Xinh đẹp như chị vậy, chị sẽ không hiểu đâu."

"OK, em không gặp anh ta, nhưng nếu như anh ta một mực chờ em thì sao? Em nhẫn tâm sao?"

Thư Dục cắn môi, trong lòng giãy dụa.

Phương Ngải cổ vũ: "Đi thôi, đừng nghĩ tới chuyện quá khứ nữa, đi tranh thủ hạnh phúc của em, đừng cảm lên, Đinh Thư Dục. Cùng lắm nếu thất bại thì đến khóc với chị, chị cùng em uống rượu!"

Thư Dục bỗng nhiên đứng lên. "Được! Em... em...em đi gặp anh ấy!" Còn chưa có gặp người, cô đã khẩn trương đến mức cà lăm.

Phương Ngải bật cười, đùa dai vỗ mông cô đánh chát một tiếng. Thư Dục sợ tới mức hô to.

"Đi đi, bé cưng!" Phương Ngải ha ha cười. "Cam đoan em sẽ không hối hận."

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 2

Mùa thu đến, trên con đường đá đỏ lá rụng tung bay.

Trong một hẻm nhỏ giữa nội thành, quán rượu Bạch Hạc đang trang hoàng phía bên trong, chuẩn bị một tháng sau long trọng khai trương.

Hàn Chấn Thanh đã đem ngày khai mạc cùng vị trí quán báo cho Bạch Hạc, bạn thân Đàm Hạ Thụ thậm chí còn giúp anh làm ra bản đồ điện tử, để cho Bạch Hạc không thể viện lý do lạc đường, nhất định phải đến đúng giờ.

Sàn nhà lúc này chồng chất hàng hóa, thiết bị chiếu sáng trên trần còn chưa hoàn thành làm cho bên trong quán khá tối tăm. Phía sau quầy bar, bartender Trần Lý được mời tới từ quán bar khác, đang bận rộn điều chế các loại cocktail cho Đàm Hạ Thụ cùng Hàn Chấn Thanh thưởng thức.

Cả một buổi chiều, hai người ngồi thử cocktail, nồng độ cồn trong máu tăng lên, cả hai đều có chút say. Trên quầy bar đặt mấy ly dài, bên trong chứa đầy rượu pha đủ màu sắc, oliu xanh lục, anh đào hồng cùng mấy lát chanh nhỏ trôi nổi.

"Kế tiếp, tôi sẽ pha Around the world." Trần Lý tuyên bố.

Đàm Hạ Thụ vừa nhai quả ô-liu vừa nói với Hàn Chấn Thanh: "Loại này tác dụng chậm nhưng rất mạnh, tôi không được đâu, tửu lượng cậu tốt, cậu uống đi." Nói đùa, nếu Đàm Hạ Thụ thực sự uống say về nhà, lỡ như gặp lúc bà xã Hùng Bảo Bảo khó chịu, cô ấy nhất định sẽ đánh người.



Hàn Chấn Thanh dựa người vào quầy bar nhìn Trần Lý điều phối Around the world, hai khuỷu tay anh đặt trên mặt quầy, ánh mắt lười biếng nhìn loại rượu Bạch Hạc yêu thích nhất, trông tượng hương vị của nó, còn khoái trá mà trông tượng như bọn họ đang bên nhau.

Trong ly trống tràn vào chất lỏng màu xanh, biêng biếc giống như màu xanh ẩn sâu dưới đáy hồ nước.

"Xong rồi! Around the world." Trần Lý hoàn thành.

Hàn Chấn Thanh nâng ly uống, trong nháy mắt trời đất xoay chuyển, đồng thời bên tai cũng vang lên tiếng chuông thanh thúy. Cửa quán bar bị đẩy ra, một tia sáng cùng với một bóng người yếu điệu đồng thời tiến vào trong quán rượu u tối.

Hàn Chấn Thanh hí hai mắt, cảm nhận vị Around the world xôn xao trong dạ dày, cô gái xa lạ kia cũng từng bước một đi vào trong tầm nhìn của anh.

Bốn giờ mười lăm phút chiều, quán rượu Bạch Hạc còn chưa chính thức khai trương đã có vị khách đầu tiên tiến vào. Vị khách không mời mà đến này có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, bước đi thấp thóm đến trước mặt bọn họ.

Hàn Chấn Thanh thăm đánh giá, cô gái mặc âu phục màu đen, tay phải xách túi hành lý cùng màu, dường như là từ nơi rất xa chạy đến - cái ý nghĩ này làm cho trái tim anh căng thẳng.

Cô giống như con mèo con, bước đi không tiếng động, một đôi mắt nho nhỏ mang theo do dự cảnh giác. Ở trên khuôn mặt tái nhợt đó, có một loại khí chất yếu đuối, vẻ mặt thẹn thùng xấu hổ, tựa như đang hồi hộp cái gì lại như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xoay người chạy trốn.

Về mặt Hàn Chấn Thanh bình tĩnh, nhưng thần kinh lại âm thầm căng thẳng, khí chất trên người cô khiến anh cảm thấy giống như đã từng quen biết.

Cô buông hành lý, ngửa mặt nhìn về phía ba người phía sau quầy bar, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên người Hàn Chấn Thanh.

Hàn Chấn Thanh nhướng mày, đáp lại cái nhìn chăm chú của cô. Khiến anh kinh ngạc chính là, anh trông thấy cô bất chợt đỏ mặt.

Đàm Hạ Thụ thân thiết mỉm cười hỏi cô: "Có chuyện gì sao? Chúng tôi còn chưa bắt đầu buôn bán."

Trời ạ, nhìn chăm chăm vào Hàn Chấn Thanh, hô hấp của Đinh Thư Dục trở nên hỗn loạn, anh rất đẹp trai, giống như trong ảnh chụp vậy, không, so với ảnh chụp lại càng anh tuấn hơn. Cô cảm giác tim mình như sắp nhảy ra ngoài, kích động đến phát run. Cô thở sâu, ép mình trấn tĩnh.

"Tôi là..." Thư Dục nuốt nước bọt, cúi đầu nhú mi.

"Cô là ai? Đừng khẩn trương, từ từ nói." Đàm Hạ Thụ nở nụ cười. Trời ạ, nhìn bộ dáng cô ấy đang nắm chặt lấy hai tay, giống như sắp té xỉu đến nơi.

Hàn Chấn Thanh nghi ngờ nhướng mày, đợi cô tiếp tục.

Thư Dục nghiêng đầu nhìn ly rượu trống không trên bàn nói: "Tôi tới nhận việc, nơi này có phải thiếu bartender hay không?" Trước tiên cứ tiếp cận anh đã, rồi sẽ tìm thời cơ thích hợp để thổ lộ, đây là kế hoạch của Thư Dục, cho nên cô mới tới quán bar sớm hơn.

Hàn Chấn Thanh trả lời: "Chúng tôi vừa mới muốn một vị bartender."

Trời ạ ~ xuất sư bất lợi (*khởi đầu đã không thuận lợi*)! "... Vậy có thiếu người phục vụ không?" Uhm... Cô co được dân được (*dễ dàng thích ứng hoàn cảnh*), chỉ cần có thể ở lại là tốt rồi.

"Người phục vụ đã đủ rồi."

"Vậy... người... người quét dọn... có thiếu hay không?" Xong đời, bọn họ nhất định cảm thấy cô rất kỳ quái, gò má Thư Dục dần nóng lên.

"Chuyện này chúng tôi giao toàn bộ cho công ty vệ sinh bên ngoài."

"Vậy... có thiếu..."

Phi! Đàm Hạ Thụ bật cười.

"Thực xin lỗi, đã quấy rầy rồi." Thư Dục nhú mày bối rối nói, xong lập tức xoay người rời đi.

"Này, đừng nóng vội." Đàm Hạ Thụ giữ cô lại.

Thư Dục xoay người, vừa vặn bắt gặp Hàn Chấn Thanh đang ôn nhu mỉm cười với cô, khiến trái tim cô đập nhanh một hồi.

Hàn Chấn Thanh cười nói: "Chúng tôi tổng cộng muốn muốn hai bartender."

"Nghe thấy không?" Đàm Hạ Thụ ha ha cười.

"Cô biết pha rượu?" A Lý quan sát cô gái thấp hơn mình một cái đầu.

"Biết."

"Cô có thể giúp tôi pha một ly Around the world không?" Hàn Chấn Thanh khảo nghiệm cô.

Thư Dục ngơ ngẩn, nhìn thẳng vào mắt anh. "Tôi sẽ pha Around the world."

Hàn Chấn Thanh nhìn cô đi vào quầy bar, nhìn lên tủ trữ rượu, nhón chân lần lượt lấy ra mấy loại rượu, khi cô bắt đầu muốn ra tay thì thiếu chút nữa lại đụng rơi chai brandy bên cạnh, Hàn Chấn Thanh kịp thời bắt lấy chai rượu, hơn nữa còn giúp cô lấy một chai gin, đưa tới trong tay cô.

Thư Dục bối rối đỏ mặt tiếp nhận chai rượu, cô lần lượt thêm vào phân lượng chính xác theo cách điều chế, miệng lẩm nhẩm-

"Đá, thêm 1/2 oz GIN, 1/2 oz VODKA, 1/2 oz RUM trắng, 1/2 oz TEQUILA, 1/2 oz WHISKY, 1/2 oz BRANDY, 1/2 oz rượu bạc hà, 1/2 oz si-rô, còn có 3 oz nước ép dứa..." Cô đo đạc phân lượng, tốc độ rất nhanh lại không chút sai sót, khiến cho Trần Lý nhìn đến há hốc mồm.

Bàn tay nhỏ bé lắc lắc, sau đó đổ rượu vào ly trống. "Around the world." Một ly Around the world xanh biếc, lại một lần nữa khiến ánh mắt Hàn Chấn Thanh lay động.

Đàm Hạ Thụ tán thưởng huyết sáo. Trần Lý cũng nhin không được giờ ngón cái tán thưởng.

Hàn Chấn Thanh một ngụm xử lý ly Around the world, lần nữa ném được tư vị ngây ngất. Anh buông cái ly không, nhìn Đinh Thư Dục tuyên bố: "Hoan nghênh gia nhập quán rượu Bạch Hạc."

Đàm Hạ Thụ cười hỏi: "Cô bé xưng hô như thế nào?"

"Đinh Thư Dục." Thành công rồi, cô nở nụ cười.

Hàn Chấn Thanh phát hiện cô có hai chiếc răng khểnh thực đáng yêu. "Cô Đinh, tôi là người quản lý, Hàn Chấn Thanh. Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Tôi là Đàm Hạ Thụ, là người hợp tác của cậu ấy."

"Tôi là Trần Lý, gọi tôi A Lý là được rồi. Con mẹ nó, cô thực là lợi hại, tôi lần đầu tiên nhìn thấy có người pha rượu nhanh như vậy."

Ha, những người này đều rất thân thiện, Thư Dục mỉm cười lắng nghe.

Hàn Chấn Thanh nhìn cô, như suy nghĩ điều gì. "Cô Đinh thích uống rượu gì nhất?"

Thư Dục suy nghĩ một chút rồi nói: "TORPEDO, thủy lôi." Cô vô tình mà cố ý ra ám hiệu. Chuyên gia chất nổ Bạch Hạc cô đã tới rồi đây, lần này thứ cô muốn phá chính là lớp niêm phong trái tim mình.

Hàn Chấn Thanh nghe xong, nhìn thẳng vào mắt của cô, ánh mắt lười biếng hại Thư Dục hưng phấn đến mức lông mao dựng đứng. "Thủy lôi? Tôi thích cái tên này." Hàn Chấn Thanh nói.

"Bởi vì cậu yêu vị chuyên gia chất nổ kia sao!" Đàm Hạ Thụ trêu chọc Hàn Chấn Thanh.

Thư Dục cũng cười, đỏ bừng mặt.

Sau khi xã giao vài câu, Thư Dục nhận từ chối đề nghị giúp cô thuê phòng của Hàn Chấn Thanh, tình nguyện ở lại căn phòng nhỏ phía sau quán.

Cô buông hành lý xuống, nhìn quanh phòng, bên trong chỉ có một cái bàn trà, trên bàn nhỏ có một tivi mini, cô mở cửa sổ ra, phát hiện bên ngoài là sân sau. Nghĩ đến, thừa dịp trời còn chưa có tối, cô không phải nên đến siêu thị mua vật dụng hằng ngày sao?

Từ trước đến nay, cô đối với vật ngoài thân yêu cầu không cao, cho dù chỉ có một cái túi ngủ, cũng có thể ngủ rất ngon. Thư Dục tự cân nhắc, quyết định tất cả nên giản lược, mua bộ đệm giường trải trên mặt đất ngủ là được rồi.

Lúc này điện thoại chợt vang lên, Thư Dục bắt máy.

"Bạch Hạc! Nhanh, mở máy vi tính." Gọi tới là người hợp tác với cô, Jeter, một thượng tá Hoa kiều ngoài năm mươi tuổi đã về hưu.

Thư Dục kẹp lấy điện thoại, ngồi xồm xuống mở tung hành lý, lấy máy vi tính ra, để xuống đất rồi mở lên, dùng mạng không dây bên trong quán để nhận tin. Cô mở email ra, xem tài liệu.

Jeter hỏi: "Nhìn thấy không?"

Trên màn hình xuất hiện bản đồ một con đường nhỏ, Thư Dục nhấp hình ảnh vào phần mềm, tập trung phóng đại chỗ đánh dấu. *(ha ha, cái đoạn này ảo quá, tớ còn không hiểu mình type cái gì ^^)*

"Nơi này dân cư đông đúc, chính phủ Pháp muốn phá hủy bưu điện kiểu cũ này để xây dựng lại, nhưng không thể ảnh hưởng đến những kiến trúc khác. Cô cứ tính toán lượng thuốc nổ cùng phương pháp bố trí đi, tôi muốn đưa cho bộ phận công trình bên họ tham khảo." Jeter chỉ thị.

Thư Dục đem tư liệu nhập vào chương trình tính toán, cô mô tả sơ lược về độ khó của công trình, Jeter ở bên kia liền ghi chép lại.

Thư Dục xác nhận diện tích cùng địa điểm với Jeter. "Hướng tòa nhà đổ xuống, khoảng cách gạch đá văng ra, chấn động, tạp âm, tro bụi... tất cả phải không chế hiệu quả, mới có thể thực sự tiến hành an toàn thuận lợi..."

"Bọn họ hi vọng có một phần báo cáo, có thể cung cấp cho nhân viên cục công vụ tham khảo, về bán kính ảnh hưởng chính xác, cách bố trí thuốc nổ, còn có lựa chọn phương thức gây nổ cùng loại thuốc nổ, khi nào thì có thể đưa tôi?"

"Phạm vi quá lớn, ít nhất phải tiến hành trên mười lần nghiên cứu, kiểm chứng... Không có nhanh như vậy đâu, chờ báo cáo cẩn thận mới gửi cho ông."

"Muốn tôi gia nhập dự án lần này hay không?"

"Không."

"Thù lao rất cao, bọn họ đang cần gấp nhân tài phá dỡ."

"Không." Điều mà bây giờ cô muốn nhất, chính là lấy được sự ưu ái của Hàn Chấn Thanh.

Có người gõ cửa, Thư Dục vội vàng cúp điện thoại, tắt máy vì tính đề vào hành lý rồi mới đứng dậy mở cửa.

Đứng bên ngoài cửa là Hàn Chấn Thanh. "Trong này không có gì cả, làm sao cô ở được?"

"À, chờ một chút tôi sẽ đi mua."

"Đem theo danh sách vật phẩm cần mua, tôi chờ cô đi, chi phí tính cho quán." Anh ngó nhìn gian phòng trống không nói: "Có thể phải mua sắm rất nhiều thứ."

"Tôi không cần nhiều thứ lắm, tùy tiện mua cái túi ngủ gì đó là được."

"Túi ngủ?" Anh dùng ánh mắt thập phần hứng thú nhìn chòng chọc cô, làm cô chịu thua đồ mặt. Anh thấy vậy càng trêu chọc: "Tôi hoài nghi cô không tính ở lại đây làm việc lâu dài." Giống như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rời đi.

Thư Dục ngơ ngẩn, phát tay giải thích: "Không phải, tôi không có ý này. Túi ngủ cũng rất tiện nghi, lại thuận tiện nữa, đỡ phải làm phiền anh." Đáng chết, người đàn ông này chỉ cần nhìn chòng chọc vào cô là cô đã tâm loạn như ma. Cô hỗn loạn nói: "Hoặc là mua cái ấm đun nước... ly... ly trà..., anh cũng biết đó, một ít đồ dùng hằng ngày..."

Trong lúc cô vội vàng hấp tấp giải thích, anh lại chỉ khoanh tay ôm ngực, nghiêng người dựa vào cửa, lẳng lẳng đánh giá nét mặt cô.

Thư Dục cảm giác được ánh mắt sắc bén kia, tựa như có thể nhìn thấu bí mật trong nội tâm cô, khiến cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt như thế, tính xâm lược quá lớn, chỉ là bình tĩnh nhìn thôi, cũng khiến người ta chột dạ khản trương. Cô nghĩ, cái đó rất có thể là do anh làm công việc truy bắt tội phạm nhiều năm luyện ra, hoặc là... anh phát hiện chuyện gì sao? Thư Dục thực bối rối. Cô im bật, dừng lại lời nói hỗn loạn vụng về.

Anh vẫn giữ vẻ mặt sâu xa khó hiểu nhìn cô, sau khi trầm mặc một lát, anh nói: "Tốt, tôi biết rồi. Cô chỉ cần túi ngủ, ấm nước, còn có ly trà, xem ra không cần tôi chờ cô đi mua."

"Dạ, đúng vậy." Cô nhìn anh, giọng nói của anh ẩn chứa ý cười, nhưng biểu lộ lại nghiêm túc.

Anh không đi cùng cô cũng tốt, Thư Dục nhẹ nhàng thở ra, cô còn chưa có quen với việc ở cạnh anh! Nhìn hiện tại đi, chỉ cùng anh nói chuyện thôi, cô đã khản trương muốn chết rồi.

"Tôi đi làm việc đây." Hàn Chấn Thanh đóng cửa rồi đi.

Hồ! Thư Dục mềm nhũn người ngồi xuống, hai tay che kín mặt. Đáng giận, có thể dùng khản trương như vậy hay không? Như vậy làm sao tỏ lộ với anh? Đáng chết, vừa mới rời biểu hiện của cô nhất định giống như đồ ngốc!

Lại có người gõ cửa, cô còn không kịp mở miệng, cửa đã bị đẩy ra.

Lại là Hàn Chấn Thanh, anh cầm lấy tay nắm cửa, nhìn về phía Đinh Thư Dục đang ngồi ngây ngốc dưới đất.

"Tôi đột nhiên nghĩ đến, sàn nhà rất là ẩm ướt."

"Vâng."

"Ấm thấp rất không tốt cho thân thể."

"A?"

"Cho nên cô không thể dùng túi ngủ." Trong mắt của anh ánh lên sự thích thú. "Mà phải có một cái giường chắc chắn, có phải hay không?"

"Ách... Dạ, phải." Thư Dục chỉ ngây ngốc trả lời.

"Còn cần một cái ghế dựa nữa." Anh đi tới, ngắm nhìn bốn phía, hạ kết luận: "Còn có một cái tủ treo quần áo đơn giản. Mười phút sau tới cửa chờ tôi, tôi muốn đi tiệm gia dụng đặt mấy cái bàn cho quán, thuận tiện dẫn cô đi mua." Nói xong anh đóng cửa, rồi đi.

Thư Dục mở to miệng, vẫn đang kinh ngạc. A! Hiệu suất thực kinh người, chỉ ba phút đã quyết định xong. Còn cô thì tâm hoảng ý loạn, ba phút đều dùng để mặt đỏ tím đập.

*Aaaa ~ mình rất thích anh ấy!*

Gặp mặt rồi, cô đối với anh lại càng si mê. Làm sao một người đàn ông có thể đồng thời tinh táo quyết đoán, lại làm cho người khác cảm thấy thân thiết ấm áp như vậy chứ?

...

Trên đường đi chọn mua đồ gia dụng, bất kể là trong xe hay trong tiệm gia dụng, Hàn Chấn Thanh phát hiện chỉ cần anh không nói lời nào, cô không tìm được chuyện gì để nói, thì sẽ bắt đầu đỏ mặt.

Hàn Chấn Thanh còn phát hiện, chỉ cần anh tận lực im lặng nhìn chòng chọc vào cô, cô sẽ bắt đầu bối rối khó chịu, lo nghĩ bất an. Kết quả là, anh càng thêm cố ý, thỉnh thoảng nhìn nhìn cô như có điều suy nghĩ.

Đang lúc mưa đêm bay bay, Đinh Thư Dục đáng thương, dưới ánh mắt dường như "cái gì cũng biết" của Hàn Chấn Thanh, liên tiếp lúng túng, thiếu chút nữa té ngã, lại thiếu chút nữa đụng vào người khác... những chuyện này Hàn Chấn Thanh đều nhìn ở trong mắt.

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, giống như tội phạm chột dạ. Cô khẩn trương cái gì? Hàn Chấn Thanh tinh táo phân tích, rất khoái trá suy đoán ra một cái kết luận - cô cực kỳ có khả năng là Bạch Hạc.

Anh từng chịu huấn luyện quân sự, khi một người không dám nhìn thẳng vào mắt của mình, anh biết rõ cái đó đại biểu cho điều gì.

Anh căn bản không tin Đinh Thư Dục này thuần túy đến làm công, anh không có dán thông báo tuyển người, thế nhưng cô lại có vẻ nóng lòng muốn ở lại quán rượu của anh làm việc, điểm ấy thực khó mà tưởng tượng.

Hàn Chấn Thanh quan sát cô cả đêm, tìm kiếm manh mối hợp lý, muốn xác minh cô là Bạch Hạc, tuy bộ dạng cô cùng ảnh chụp Bạch Hạc đưa không giống nhau, nhưng anh vốn vẫn luôn có chút hoài nghi với bức ảnh kia -

Người phụ nữ trong ảnh gọi cảm quyến rũ, xinh đẹp quá mức, Bạch Hạc trong tưởng tượng của anh không phải cái dạng kia, mặc dù anh không cách nào nói ra chính xác bộ dáng của Bạch Hạc, nhưng ba năm rồi, loại cảm giác vi diệu quen thuộc, ở trong bức ảnh xinh đẹp kia, anh hoàn toàn tìm không thấy.

Có lẽ... Bạch Hạc dùng ảnh giả.

Nếu là như vậy, Đinh Thư Dục rất có thể là Bạch Hạc.

Hàn Chấn Thanh phỏng đoán lại lịch Đinh Thư Dục, anh thừa dịp đi dạo tiệm gia dụng hỏi chuyện cô, giọng điệu giống như nói chuyện phiếm, nhưng Thư Dục lại nghe đến kinh tâm động phách.

"Cô biết sử dụng vi tính không?"

"Tôi... biết một chút."

"Trước kia làm công việc gì?"

"Ách..." Thư Dục mặt lúc trắng lúc xanh, cô đáp không được, nói quanh co một hồi. Ai! Phương Ngải nói rất đúng, một khi bắt đầu nói dối, thì đành phải không ngừng che lấp, cô thật là ngu ngốc!

"Sao thế? Không phải quên rồi chứ?" Anh hỏi.

Thư Dục chạy nhanh chạy tới chọn lựa gối ôm. "A... Tôi muốn mua cái gối."

Ý đồ lảng sang chuyện khác của cô quá rõ ràng, có điều Hàn Chấn Thanh cũng không có tiếp tục truy vấn, chỉ là trong lòng của anh, nghi ngờ càng sâu hơn.

Anh nhìn Đinh Thư Dục đỏ mặt chọn lựa gối ôm, sắc mặt trầm tĩnh, nhưng nội tâm lại kịch liệt chấn động.

Là cô ấy sao? Cô gái anh chờ đợi đã lâu.

Anh đánh giá hình dáng của cô - dung mạo thanh tú nhưng cũng không thực xuất sắc, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, ăn mặc giản dị, rất dễ dàng khăn trương.

"Cái này thì thế nào?" Thư Dục vuốt ve cái gối trắng thật to.

Đúng rồi, Hàn Chấn Thanh nhớ rõ, Bạch Hạc cũng thích màu trắng. Anh mỉm cười, tâm tình đột nhiên rất tốt.

"Vậy lấy cái này đi." Anh tiến lên tính tiền. "Chờ một chút chúng ta đi chọn giường."

Thư Dục nhẹ nhàng thở ra, may mắn, anh không hỏi nữa.

Đợi Hàn Chấn Thanh chọn bàn cho quán, cùng chủ tiệm mặc cả, chọn ngày giao hàng xong, bọn họ liền đi xem giường.

Hàn Chấn Thanh không có vẻ lòng cái nào, mặc dù Đinh Thư Dục cũng không đòi hỏi gì.

"Cái này rất tốt." Thư Dục chỉ chiếc giường đơn chế bằng gỗ thông.

"Không tốt." Gỗ thông không đủ chắc chắn.

"Vậy sao?" Thư Dục chỉ một chiếc giường đang được chiết khấu. "Cái này cũng không tệ lắm, hơn nữa còn được chiết khấu!"

"Không được." Hàn Chấn Thanh hướng nhân viên cửa hàng trước mặt, một tay nhắc ván giường lên. "Xem mặt sau này, thủ công thô ráp, sờ sờ là biết."

Sắc mặt nhân viên cửa hàng trầm xuống, Thư Dục thì đỏ mặt.

Cô sờ soạng lưng giường, Hàn Chấn Thanh nói không sai, ngay cả bảo cũng không sạch, rất thô ráp.

Đi dạo khắp cửa hàng, kết quả là bọn họ trước cái nhìn chăm chăm của nhân viên cửa hàng, hai tay trống trơn rời đi.

Trở lại trong xe tải, cô hỏi anh: "Mấy cái kia, tất cả anh đều không thích sao?" Kỳ quái, người ngồi trên đó là cô cơ mà.

"Chúng ta đi dạo thêm mấy cửa hàng nữa."

"Uhm"

Ý thức được cô có thể là Bạch Hạc, Hàn Chấn Thanh đối với giường ngủ của cô đòi hỏi cao vô cùng. Anh hi vọng đó là một chiếc giường thật thoải mái, thật ấm áp, để trước khi cô nguyện ý thừa nhận thân phận với anh, có thể làm cho người con gái anh yêu ngủ được an ổn.

Cuối cùng, Hàn Chấn Thanh dừng xe trước cửa hàng đồ gia dụng Italy, hai người đứng ở bên ngoài, ngăn cách sau lớp kính trong suốt là một chiếc giường đơn cao cấp phủ khăn trắng muốt. Anh hỏi: "Cái giường này thì thế nào? Vậy dứt khoát mua toàn bộ chăn màn gối đệm luôn..."

Đinh Thư Dục năng lực tính toán hơn người, lập tức lẩm nhẩm. "Khung giường 50.000, ga phủ giường 8.000, chăn tơ tằm 7.819, tổng giá trị 65.819. A! Có phải quá đắt hay không?"

Bingo! Tính toán tốt như vậy, người này nhất định là Bạch Hạc. Anh mỉm cười, nghiêng người nhìn cô. "Cô tính toán rất tốt."

Hàn Chấn Thanh thoáng thấy cô vẻ mặt hoảng hốt, ngay người nhìn ra ngoài cửa sổ xe. "Cô rất thích ngắm người nhí?!" Anh thấp giọng nở nụ cười. "Có thích món đồ nào không?"

"A, xem kia!" Đột nhiên cô vỗ vỗ cửa sổ xe. "Đó, cái ghế dựa, cái ghế dựa." Cô vội vàng mở to mắt chú ý.

Anh thuận theo ánh mắt của cô nhìn lại, đó là một cửa hàng đồ gia dụng second-hand cũ kỹ. Anh phán đoán: "Cái màu lam sao?"

"Đúng vậy!" Trong đồng đồ gia dụng gỗ bỏ đi, chiếc ghế dựa màu lam nằm đó xem ra rất đặc biệt. Hiếm thấy có màu xanh thẫm thẫm như vậy, thời tiết đã vào thu, vậy mà chiếc ghế kia giống như vẫn còn lưu lại hơi thở của mùa hè.

Hàn Chấn Thanh tìm chỗ đỗ xe, vòng một vòng, cuối cùng đem xe đỗ ở đối diện bên đường, hai người xuống xe, đi qua đường cái, bầu trời lúc này bắt đầu đổ mưa, bọn họ vọt vào trong tiệm, dừng lại trước chiếc ghế.

"Chân ghế hỏng rồi." Anh đề xuống, cái ghế liền lắc lư, đứng không vững.

"Vậy sao? Nhưng nó thật xinh đẹp." Cô rất thất vọng.

"Hai người thật tinh mắt!" Ông chủ tiệm đi ra mời chào. "Cái này do một họa sĩ nghiệp dư ở miền nam tự mình làm đó, cả thế giới chỉ có một cái thôi, là đồ thủ công nha!"

"Không chắc chắn cho lắm." Hàn Chấn Thanh nói.

Ông chủ giải thích: "Chân bên phải bị mài mòn thôi, nhưng tôi đã ngồi qua rồi, rất vững, tuyệt đối sẽ không ngã xuống, hai người yên tâm."

"Tôi ngồi một chút thử xem." Đinh Thư Dục ngồi xuống, hai tay đặt trên tay vịn của ghế, chân ghế hồng hại thân thể cô nghiêng ngả, nhưng cô vẫn cười nói với Hàn Chấn Thanh: "Vẫn ngồi tốt, không sao đâu!"

"Cậu xem, tôi nói nó vững chắc lắm mà, sẽ không ngã đâu."

Đinh Thư Dục gật đầu. "Đúng vậy, đúng vậy, vẫn còn chắc chắn, a ~—" chân ghế đột nhiên bị gãy, Hàn Chấn Thanh kịp thời giữ chặt cô.

Ông chủ tiệm về mặt lúng túng nói: "Ách... Kỳ, kỳ lại thật, tôi rõ ràng có ngồi thử, rất chắc chắn mà!"

"Mua cái khác vậy." Hàn Chấn Thanh nhìn Đinh Thư Dục, thấy cô vẻ mặt đầy tiếc nuối, sờ mó cái ghế nghiêng ngả.

"Thực đáng tiếc, nó rất đẹp."

Không đành lòng thấy cô thất vọng, Hàn Chấn Thanh nói: "Vậy mua đi, tôi giúp cô sửa lại."

Thư Dục sững sốt, nhưng ngay sau đó liền nở nụ cười. "Được." Thật ngọt ngào!

Ông chủ tiệm vui vẻ. "Tôi lấy ba trăm đồng là được rồi, nửa mua nửa tặng, chỉ cần biết nghề mộc, giúp nó lắp cái chân giả là được rồi, còn bảo đảm..."

Chân giả? Thư Dục nở nụ cười.

Hàn Chấn Thanh trả tiền, túm lấy cái ghế, hai người đi ra khỏi tiệm, lúc này mưa nhỏ đã biến thành mưa to, từ trên cao trút xuống phủ lên đường phố một lớp bụi nước mù mịt.

"Cô ở đây chờ tôi." Hàn Chấn Thanh buông cái ghế, đội mưa băng qua đường.

Thư Dục Thư Dục nắm lấy cái ghế hồng, nhìn anh đội mưa chạy qua phố, nhìn bóng lưng kia, dưới đáy lòng thực tán thưởng, anh không chỉ anh tuấn cao lớn, mà còn dịu dàng biết quan tâm nữa!

Khi Hàn Chấn Thanh lái xe tới, Đinh Thư Dục không hiểu vì sao cảm thấy thật kích động. Nắm lấy cái ghế hồng, nhìn người đàn ông mình yêu thích nhưng không dám nhận thức kia, đáy lòng cô một hồi cảm khái -

*Em rất thích anh, Hàn Chấn Thanh. Chúng ta rốt cục cũng gặp mặt!*

Vành mắt cô ẩm ướt, cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ.

...

Rạng sáng, Hàn Chấn Thanh về đến nhà.

Mở cửa đi vào, nghênh đón anh là không khí lạnh lẽo ẩm ướt, còn có nước mưa theo cửa sổ sát đất hắt vào phòng khách, thấm ướt sàn nhà.

Căn hộ này ở lầu ba của tòa nhà, thẳng trước anh mới thông qua người môi giới mua được. Ba phòng ngủ, một phòng khách, một toilet, trong nhà chỉ có vài đồ dùng đơn giản cùng thiết bị điện.

Anh cầm khăn lau, lau khô sàn nhà bị ướt, bật đèn ngoài ban công, những giọt mưa dưới ngọn đèn chiếu rọi, tỏa ra ánh sáng lập loè.

Anh ngồi xuống ghế sa lon, châm thuốc lá, nhìn mưa rơi trên giàn hoa ngoài ban công, trên kệ hoa cỏ bị bỏ quên ừ rừ, mấy thứ đó là do chủ nhà trước để lại, anh lại bận rộn nhiều việc... việc quán sắp khai trương nên không có tâm trí thu xếp lại.

Mua nhà, mở quán, anh làm như vậy là muốn có cảm giác của gia đình, anh đã chán ghét cuộc sống phiêu bạt. Nhưng mà giờ đây, ngồi ở trong căn nhà thuộc về mình, anh vẫn không có cảm giác về nhà. Cái gọi là cuộc sống gia đình, không phải chỉ có một người.

Đinh Thư Dục có phải là Bạch Hạc không? Anh hoài nghi, lại không muốn tùy tiện đi hỏi. Nếu như phải, cô không tiết lộ thân phận nhất định là có lý do của cô. Có lẽ cô muốn quan sát xem anh có đáng để giao phó cuộc đời hay không, hoặc có lẽ cô đối với anh còn chưa có đủ tin tưởng.

OK! Anh hiểu, phụ nữ luôn cẩn trọng hơn so với đàn ông, anh sẽ kiên nhẫn đợi cô mở miệng, không giống như trước lần trước nôn nóng muốn xem ảnh, dọa cho cô chạy mất. Lần đó, anh cho rằng đã vĩnh viễn mất đi Bạch Hạc, anh nhớ rất rõ, đêm đó trôi qua có biết bao đau khổ.

Hàn Chấn Thanh bật máy vi tính, mở bức ảnh Bạch Hạc gửi cho, đánh giá cô gái trên màn hình, một cô gái gọi cảm xinh đẹp, quần áo thời thượng, đứng trước một tòa nhà cười rạng rỡ - anh cảm thấy thật xa lạ.

Với Đinh Thư Dực thì ngược lại, cả buổi tối khi cô ngồi trong xe anh, không khí tràn ngập mùi hương trên tóc cô, khi cô thẹn thùng cúi đầu mỉm cười, hay khi cô khấn trương nhũ mày... có rất nhiều lần anh phải cố ra vẻ trấn định, đè nén niềm xúc động muốn ôm cô vào lòng.

Cô có vẻ rất cần người bảo vệ, trên khuôn mặt luôn toát ra sự bất an, đó chính là cảm giác Bạch Hạc vẫn thường cho anh - Đinh Thư Dực rất giống với Bạch Hạc.

Hàn Chấn Thanh đăng nhập vào dẫn thất.

"Hi!" Bạch Hạc đã chờ sẵn ở đó.

Hàn Chấn Thanh mỉm cười, nếu cô là Đinh Thư Dực, vậy giờ phút này cô đang lên mạng ở quán rượu sao?! Đúng rồi, anh nhớ rõ mấy vi tính của cô rất là tân tiến.

Anh cười áo khoác, châm thuốc lá, gửi đi tin nhắn-

"Hôm nay thế nào?"

"Hôm nay... rất vui về!" Bạch Hạc gõ ra biểu tượng mỉm cười.

"A? Có chuyện tốt phát sinh sao?"

"Có!"

"Sẵn lòng kể với anh không?"

Bạch Hạc chần chờ một chút, gõ một cái biểu tượng thẹn thùng. "Bí mật."

Anh ha ha cười, khói trắng theo miệng bay lên, thử hỏi: "Đêm nay, em ở đâu?"

"Anh đoán đi."

"Đài Bắc?" Được, cho cô liều thuốc mạnh một chút vậy.

Bạch Hạc im lặng không nói, ước chừng khoảng ba giây.

"Sao rồi? Anh đoán sai sao?" Thăm rồi, dọa cô sợ sẽ hỏng việc mất.

"Tại sao anh lại đoán là Đài Bắc?"

"Bởi vì anh hi vọng em đang ở Đài Bắc này." Ám hiệu thế này đủ rõ ràng rồi, hi vọng cô sẽ tự thú.

Bạch Hạc lại yên tĩnh vài giây. "Nếu như em ở tại Đài Bắc, đã sớm đi tìm anh rồi!"

Anh có hơi thất vọng, chẳng lẽ anh đoán sai đối tượng rồi? Anh nhắc nhở: "Vậy sao? Vậy ngày quán rượu khai trương em đừng quên hẹn."

"Chờ gặp mặt, anh chưa hẳn sẽ yêu thích em."

"Sẽ không, anh thích em." Hàn Chấn Thanh chắc chắn trả lời.

"Vậy sao? Bởi vì anh thích hình dáng của em sao?" Đột lại tới lượt cô dò xét anh.

"Bởi vì ba năm nay đều là em bầu bạn với anh, anh nghĩ không ra ngoại trừ em, anh còn có thể thích ai nữa?"

Bạch Hạc lại trầm mặc.

"Em còn chưa nói với anh, đêm nay em ở đâu?"

"Hà Nội." Cô lại nói dối.

"Việt Nam sao?" Hàn Chấn Thanh hoang mang, buồn rầu. Cô thật sự ở tại Hà Nội? Hay là cô đang nói dối?

"Phải."

"Muối rất nhiều."

"Ngủ thì nhớ rõ phun thuốc diệt muỗi, đừng để bị muỗi cắn."

Bạch Hạc lại trầm mặc một lát.

"Bạch Hạc, em có vui vẻ không?" Anh có chút lo lắng.

Bạch Hạc gỡ mấy cái dấu chấm hỏi, không rõ anh vì sao lại hỏi như vậy.

"Anh có chút sợ."

"Sợ cái gì?"

"Sợ em cảm thấy một mình so với hai người tốt hơn, em dường như không có ý định đến gần anh." Cô đối với anh không thật sự nhiệt tình, mọi việc vẫn luôn là anh chủ động.

Bạch Hạc do dự thật lâu, trả lời bằng một cái biểu tượng muốn khóc. "Em so với anh càng sợ hơn."

"Sợ cái gì?"

"Sợ chúng ta gặp nhau không bằng hoài niệm."

"A, gặp nhau không bằng hoài niệm? Đó là một bài ca buồn, yên tâm, bài ca thuộc về chúng ta hẳn là một bài ca vui vẻ."

"Thuộc về chúng ta... là bài hát gì?"

"Chờ em đến quán rượu, anh tìm cho em nghe."

Bạch Hạc trả lời: "Em thích The Cardigans."

"Vậy tới đây, anh mở The Cardigans cho em nghe."

Anh giống như đối đãi với một đứa trẻ bốc đồng, kiên nhẫn dụ cô tới gặp mặt.

Bọn họ lại hàn huyên một lát, ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi tí tách.

Anh hỏi: "Thời tiết chỗ em có tốt không?"

"Trời đang nắng." Ít nhất trong lòng cô trời đang nắng đẹp.

"Bên này trời mưa, cả một buổi tối rồi."

"Vậy sao?"

"Anh một mình đợi ở trong nhà, thật hy vọng em có thể ở bên anh, chúng ta ngồi ở chỗ này, cùng nghe tiếng mưa rơi, uống cà phê hoặc là xem TV."

Hàn Chấn Thanh dùng một ca khúc nói ngủ ngon với cô.

Anh gửi bài hát đi, sau đó cùng Bạch Hạc ngồi trước máy tính lắng nghe - *ROD STEWARD \_ Everytime we say goodbye*. Tiếng mưa rơi làm nền, theo hai người một đêm mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 3

Quán rượu đã trang trí xong, nội thất cùng đồ đạc cũng mua đủ, mấy ngày này thực sự là thời gian Đinh Thư Dục vui sướng, hạnh phúc nhất.

Từ Paris, Jeter thúc giục Đinh Thư Dục tiếp nhận case, cô lại lần nữa từ chối nhã nhặn, kiên trì ở lại Đài Bắc.

Jeter sớm tối gọi điện thoại kêu cô: "Chờ cô sạch túi, chờ tìm tôi mà khóc than!"

"Những năm này kiếm được quá nhiều, ăn mặc tiết kiệm, cũng đủ sống bốn, năm mươi năm rồi." Ngành nghề như kỹ thuật phá dỡ này, nhân tài rải rác trên đầu ngón tay, mỗi lần làm nhiệm vụ, tiền thuê đều cao đến dọa người.



"Miệng ăn núi lở, cô hiểu không?"

"Tôi không có lười biếng, tôi đã tiếp nhận công việc mới, tính toán muốn về hưu, không muốn làm mấy vụ nổ nữa, nhiều lắm là làm cố vấn thôi."

"Công việc mới? Công việc gì?" Cô ngoại trừ việc gây nổ còn biết làm gì chứ?

"Bartender."

"Bartender?!" Jeter ồn ào: "Cô biết pha rượu sao? Hay chỉ biết uống rượu?"

"Đúng vậy, khi đi học ở Mỹ, tôi rất thích uống rượu, uống đến biết pha rượu luôn."

"Ha ha ha, thực sự dễ dàng như vậy sao?"

"Ha ha ha, chính là dễ dàng như vậy đó." Đinh Thư Dục cười giải thích cho Jeter: "Pha rượu với chế thuốc nổ thực ra không có khác biệt lắm, thêm này thêm nọ một chút, ước chừng phân lượng, bỏ vào bình pha rượu lắc lắc, bùm một cái liền cho ra ly đồ uống, chỉ cần nhớ kỹ thành phần là được!"

Jeter thờ dãi. "Thiếu cô là tổn thất lớn cho nghề này. Cô học hơn phân nửa là công nghệ sinh hóa, cô cam lòng bỏ không sao?"

"Tôi không cảm thấy vậy, hiện tại tôi rất vui vẻ." Thiếu Hàn Chấn Thanh, mới là tổn thất lớn nhất. Hiện tại, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh trong quán, thật quá tuyệt! Cho dù không có nhận thức nhau, cũng không sao cả.

Jeter đáng thương, mỗi lần tắt điện thoại trước đều lầm bầm ai oán, đau lòng vì Bạch Hạc không chịu làm nhiệm vụ.

.....

Giữa trưa, Đàm Hạ Thụ cùng bà xã Hùng Bảo Bảo đến quán rượu, Đàm Hạ Thụ giới thiệu đầu bếp Trương Đại Tường cho Hàn Chấn Thanh. Trương Đại Tường bộ dạng cao to uy vũ, giọng nói lớn như tiếng chuông, trên mặt còn có râu ria rậm rạp, bên ngoài mặc áo vải thô rộng thùng thình cùng quần thường. Hùng Bảo Bảo thì đáng người cao gầy, tướng mạo thanh tú, mặc áo somi quần jean, nói chuyện rất tự nhiên.

Đinh Thư Dục cùng Trần Lý và Hàn Chấn Thanh lúc này đang ở trước quầy bar hội họp.

"Tài nấu ăn của Trương Đại Tường là bậc nhất đó." Đàm Hạ Thụ nói với Hàn Chấn Thanh: "Tôi nhờ cậu ấy thiết kế mấy món ăn để chiêu đãi khách, hai mươi món, xem cậu có muốn giữ lại không?!"

"Tôi hiện tại đi làm cho mọi người ăn thử." Trương Đại Tường sờ sờ bộ râu, mang theo cái thùng chứa đầy nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng bếp, trước khi đi còn quay đầu nói với Hàn Chấn Thanh: "Có thể nhờ một người giúp tôi hay không?"

"Tôi giúp anh!" Thư Dục xung phong nhận việc, cùng Trương Đại Tường tiến vào phòng bếp.

"Đinh Thư Dục này rất cần mẫn nhì." Đàm Hạ Thụ tán thưởng.

Hàn Chấn Thanh nhìn bóng lưng của Thư Dục, đột nhiên bức bối tức giận - cô rốt cuộc có phải Bạch Hạc hay không?

"Em chưa ăn bữa sáng, sắp chết đói rồi!" Hùng Bảo Bảo vờn vai.

"Nhấn nại, chờ một chút cam đoan cho em ăn no bụng." Đàm Hạ Thụ trấn an vợ yêu.

"Còn phải đợi bao lâu?" Hùng Bảo Bảo không kiên nhẫn, một khi bụng đói, tính tình cô lại càng kém. "Không bằng mua vài cái bánh bao nhét bụng trước."

Mọi người nở nụ cười, đối với tính tình thẳng thắn của Hùng Bảo Bảo đã sớm quen.

"Không bằng tôi nổ bắp rang, cho cô lót dạ." Trần Lý đề nghị.

"Tốt tốt tốt, nước miếng tôi sắp chảy xuống rồi." Hùng Bảo Bảo vỗ tay tán thành.

"Không được, bụng rỗng ăn bắp rang không tốt cho thân thể." Đàm Hạ Thụ lập tức lên tiếng ngăn lại.

"Có quan hệ gì, cũng không phải mỗi ngày đều ăn, anh bớt rầy rà đi!" Hùng Bảo Bảo kêu gào, hai cái miêng bắt đầu ồn ào.

Hàn Chấn Thanh thấy bọn họ liếc mắt đưa tình thì mỉm cười, nổi cô đơn chợt nhen nhóm trong lòng, anh đứng dậy rời đi. "Tôi vào phòng bếp xem."

Đứng ở cửa phòng bếp, Hàn Chấn Thanh nhìn hai vóc dáng một lớn một nhỏ đang bận bịu chế biến thức ăn. Trương Đại Tường đã nổi lửa nấu đồ, Đinh Thư Dục ở một bên bận bịu khuấy trộn bột.

"Vẫn thuận lợi chứ?" Hàn Chấn Thanh đi vào phòng bếp.

"Không có vấn đề, nguyên liệu trước đó tôi đều chuẩn bị rồi, lập tức mang thức ăn lên." Trương Đại Tường hỏi Hàn Chấn Thanh: "Cô ấy phụ trách làm việc gì?" Vừa nói vừa chỉ Thư Dục.

Thư Dục ngẩng đầu trả lời anh ta. "Tôi phụ trách pha rượu."

"Khó trách." Trương Đại Tường đảo đảo đồ ăn, chép miệng: "Nhìn cô ấy cắt củ cải này, quá khủng bố."

Trương Đại Tường này nói chuyện thực thẳng thắn! Thư Dục che củ cải lại, hai gò má phát nóng.

Hàn Chấn Thanh nở nụ cười, tới gần nhìn thử, mặc dù Thư Dục đóng che tây dấu, nhưng anh nhờ vào ưu thế thân hình cao lớn hơn, vẫn cẩn thận quan sát được củ cải.

"Cắt rất đặc biệt!" Anh mỉm cười, độ dày mỏng sai lệch rất nhiều.

"Xin anh đó ~" Thư Dục kháng nghị: "Tôi là biết nổ -" rồi bất chợt dừng lại, kinh hồn bạt vía đổi giọng: "Tôi là bartender, chứ không phải đầu bếp, đương nhiên không có biện pháp cắt củ cải cho đẹp rồi." Đáng chết, thiếu chút nữa nói ra!

Tuy rằng cô đã lập tức đổi giọng, nhưng Hàn Chấn Thanh vẫn nghe được rõ ràng, anh phỏng đoán rằng vừa mới rồi rất có thể cô muốn nói là nổ lớn.

Trương Đại Tường nhanh chóng lật trở thức ăn? Miệng cũng không ngừng. "Nếu anh cho cô ấy đến làm phòng bếp, tôi sẽ nổi điên mất."

Thư Dục vui đầu mãnh liệt quấy bột, không thèm bận tâm Trương Đại Tường trêu chọc, tâm tư còn đang vương mắc lúc vừa rồi nhất thời lạnh mòm lạnh miệng nói sai. Đáng chết, anh có nghe thấy không?

"Kỹ thuật pha rượu của cô ấy rất tốt." Hàn Chấn Thanh nói với Trương Đại Tường.

"Thật sao? Vậy đợi lát nữa pha cho tôi một ly Grasshopper xanh nhé, loại đó dễ uống."

"Tốt, chờ một chút ra ngoài tôi pha cho anh uống." Thư Dục đem bột đã trộn trước bỏ vào nồi hấp.

Hàn Chấn Thanh quan sát cô, cảm giác được ánh mắt của anh, Thư Dục càng khẩn trương, tận lực tránh né.

Anh thấy mũi Thư Dục dính bột, đưa tay giúp cô lau đi, cô giật mình thối lui, khuỷu tay lại đụng phải chai nước tương.

"Cẩn thận!" Trương Đại Tường vội vàng đỡ lấy chai nước tương.

Đỉnh Thư Dục nhìn Hàn Chấn Thanh, về mặt khẩn trương.

Ánh mắt Hàn Chấn Thanh đột nhiên lạnh lẽo, chỉ vào chóp mũi cô. "Trên mặt dính bẩn." Cô kịch liệt tránh né bị anh đụng chạm, khiến cho trong lòng anh nổi lên lửa giận vô cớ.

Thư Dục đưa tay lau chóp mũi, ý thức được phản ứng của mình hơi quá đáng, vì muốn làm dịu không khí, cô ngốc nghếch mở miệng: "Đây là món ăn gì?" Cô chỉ vào món Trương Đại Tường vừa chiên xong, cười cười nói với Hàn Chấn Thanh: "Cái này có vẻ ăn rất ngon, rất thơm."

"Hai người bận rộn, tôi đi ra bên ngoài đợi." Giọng điệu Hàn Chấn Thanh trở nên lãnh đạm, xoay người đi.

Anh vừa đi, nụ cười trên mặt cô đột nhiên biến mất. Anh tức giận sao?

"Cô làm gì mà kích động như vậy?" Trương Đại Tường trợn mắt liếc cô. "Chịu cô luôn, làm như anh ta muốn lợi dụng cô vậy!"

"Tôi không có ý đó..." Hiểu lầm rồi, vừa mới nãy cô thiếu chút nữa nói sai, đã đủ sợ hãi rồi, anh lại còn đột nhiên vươn tay về phía cô, cô nhất thời kinh ngạc nên mới... Ai, hồng bét rồi.

Trương Đại Tường làm xong hai mươi món, mọi người thay phiên thử ăn, Đỉnh Thư Dục giúp cả đám pha rượu hoa quả làm đồ uống.

Ngoại trừ Đỉnh Thư Dục, mọi người đều vui vẻ trò chuyện với nhau, chia xẻ món ăn tâm đắc. Đỉnh Thư Dục tâm trạng như đưa đám, về mặt nghiêm trọng của Hàn Chấn Thanh hại cô rất sợ hãi cũng rất đau lòng.

Hùng Bảo Bảo ăn ngẫu nhiên, món nào cũng thử. Mỗi món nếm một miếng, Đàm Hạ Thụ liền hỏi: "Như thế nào? Ăn ngon không? Cho chút ý kiến đi."

"Uhm.. uhm...!" Hùng Bảo Bảo đang chết đói không thèm để ý tới anh ta, tiếp tục ăn.

"Bảo Bảo, không cần phải ăn nhanh như vậy, nói một chút cho Hàn Chấn Thanh biết cái món ăn đó, mùi vị như thế nào?"

"Đều ngon cả." Hùng Bảo Bảo lại thêm một chén cơm.

"Em phải hình dung xem ăn ngon như thế nào chứ?" Hạ Thụ ân cần dụ dỗ.

Bảo Bảo liền nổi lửa. "Em hiện tại đang đói bụng, cái gì ăn cũng ngon, ăn ngon là tốt rồi, còn muốn nói như thế nào nữa? Nói ăn ngon đã được chưa?! Em không thèm nói nữa!"

Mọi người nở nụ cười, Đàm Hạ Thụ lắc đầu thờ dãi. "Ài, muốn em nói mấy câu tâm đắc cũng thật là khó khăn." Đàm Hạ Thụ dùng chiếc đũa chỉ ba món ăn trong đó, nói với Hàn Chấn Thanh: "Ba món ăn này khá đặc sắc, có thể làm món chính, không nên bỏ qua."

"Hai món này cũng không tồi." Trần Lý cũng lựa chọn hai món ăn.

"Hai mươi món ăn này, món nào cũng đều có thể làm món chính!" Trương Đại Tường tự hào nói.

Hàn Chấn Thanh gật đầu, nhìn về phía Đinh Thư Dục, cô cúi đầu rầu rĩ ăn cơm, từ lúc mang thức ăn lên đến bây giờ đều không nói chuyện.

"Đinh Thư Dục."

"A?" Cô ngẩng đầu, ánh mắt lúng túng.

Hàn Chấn Thanh hỏi: "Em thích món ăn nào?" (*đối xứng hô nhé ^^*)

"Đó... Em..." Xong rồi, cô không yên lòng, căn bản không có nghiêm túc nếm món ăn. Cẩn cẩn đũa, cô qua loa nói: "Cũng không tệ."

"Tóm lại có đặc biệt thích mùi vị nào không?"

"Em đối với việc ăn uống không có đòi hỏi gì, mọi người quyết định thì tốt rồi."

"Anh muốn nghe ý kiến của em." Hàn Chấn Thanh sắc mặt trầm xuống, giọng điệu nghiêm khắc, làm cho không khí chột ngung trọng.

Mọi người phát giác được sự phẫn nộ của anh, toàn bộ đều ngậm miệng không nói, nhìn nhìn nhau, cuối cùng dứt khoát vùi đầu vào ăn cơm.

Chỉ có Thư Dục, không có tránh né nhìn Hàn Chấn Thanh, nhìn thấy trong mắt của anh tích tụ lửa giận, cô khẩn trương nắm chặt đũa, không dám nói chuyện.

Thấy cô sợ hãi, Hàn Chấn Thanh mạnh mẽ cũng không khống chế được lửa giận. Cô là Bạch Hạc, chắc chắn là phải, vì sao lại không thừa nhận?! Cảm thấy anh không tốt? Không có đạt tới tiêu chuẩn như cô kỳ vọng sao? Vừa mới rồi anh muốn giúp cô xóa đi vết bẩn trên mặt, cô lại né tránh làm anh vừa tức giận vừa tổn thương.

"Thực xin lỗi." Thư Dục xin lỗi.

"Xin lỗi cái gì?" Anh hỏi lại.

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh, Thư Dục bỗng dưng đỏ mắt.

Hiện tại không khí không chỉ ngưng trọng, mà còn hạ xuống dưới 0 độ C. Bọn họ nhìn nhau, một người phẫn nộ, một người khiếp đảm. Hàn Chấn Thanh lửa giận điên cuồng bùng lên, không hiểu cô đang do dự cái gì? Chết tiết, tại sao không nói ra miệng?

"A ~~ món này cay thật đó!" Hùng Bảo Bảo đột nhiên vừa xuýt xoa vừa kêu: "Trương Đại Tường, cay như vậy ăn sẽ tiêu chảy mất." Để đũa xuống, cô vỗ trán nói: "A! Tôi không biết món nào là ngon nhất, nhưng tôi biết món này rõ ràng là khó ăn nhất!" Hùng Bảo Bảo tận lực làm ồn, giúp Thư Dục giải vây.

"Chết tiết!" Trương Đại Tường đập bàn gào lên: "Gà xào Cung Bảo vốn là phải cay, cô có hiểu hay không?"

"Nhưng cay như vậy cũng hơi quá đáng đó, miệng của tôi có thể phun lửa đây này."

Mẹ kiếp! Trương Đại Tường cãi lại: "Vậy cô lập tức phun cho tôi xem!"

"Anh nghĩ tôi không dám sao? Tới đây, tôi thiêu chết anh-"

Phụt ~~ Lời Hùng Bảo Bảo vừa nói, hại Trần Lý một miệng đầy đồ ăn toàn bộ phun ra.

Hạ Thụ hiểu ý tứ của bà xã, vỗ vỗ vai Hàn Chấn Thanh, chỉ món gà Cung Bảo. "Cậu quyết định đi, xem có phải quá cay hay không?"

Hàn Chấn Thanh vẫn nổi giận với Thư Dục. Anh cầm đũa, mỗi món ăn đều gấp một chút bỏ vào đĩa của Thư Dục.

"Em cẩn thận nếm thử, một giờ sau, nói cho anh biết món nào ăn ngon, nói không được thì hãy thu dọn rồi đi." Anh nói xong, không liếc nhìn cô một cái, đứng dậy rồi đi.

Hồi han trong chốc lát, mọi người đều bận rộn việc riêng, đầy bàn thức ăn cũng nguội lạnh dần, Đinh Thư Dục vẫn ngồi trước bàn, nếm đồ ăn từng miếng từng miếng nhỏ. Hốc mắt cô nóng lên, cổ họng chua xót, đáy lòng thấy khó chịu. Cô bị Hàn Chấn Thanh ghét rồi sao?

.....

Cửa chính quán rượu mở rộng, Hàn Chấn Thanh đang ở sân ngoài sửa chữa cái ghế gỗ mấy ngày trước bọn họ cùng đi mua.

Cô nhìn thấy anh cura một đoạn gỗ, dùng dao gọt mỏng một đầu rồi quỳ gối ngồi xỏm xuống, tay trái giữ lấy cái ghế, tay phải cầm lấy chân ghế tự chế, dùng lực gắn chặt vào đáy ghế.

Đinh Thư Dục trong lòng tán thưởng, nhìn mỗi một động tác của anh đều trôi chảy gọn gàng, cô nhìn mà hoa mắt chóng mặt.

Ánh mặt trời chiếu trên thân hình nam tính mạnh mẽ, nương theo từng động tác của anh, cơ thể ẩn giấu trong áo T-shirt cùng quần jean mảnh liệt khoe ra sự sung mãn cùng sức mạnh. Cánh tay màu đồng phơi bày ra bên ngoài, lấp lánh mồ hôi.

Đinh Thư Dục đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cảm giác nhiệt độ trong không khí đột nhiên tăng lên, ý thức cô trở nên mơ hồ. Người đàn ông này toàn thân mạnh mẽ, vai rộng ngực rộng, nếu có thể dựa vào ngực anh, sẽ thực an tâm biết bao. Nếu như có thể được cánh tay dài kia ôm chặt, không biết sẽ có cảm thụ gì nhỉ?

Như ý thức được ánh mắt của cô, anh đột nhiên quay đầu lại, vẫy vẫy muốn cô đi qua.

Thư Dục tim đập nhanh, vẻ mặt lập tức ửng hồng, vút đưa thấp thỏm đi qua.

Hàn Chấn Thanh đỡ lấy cái ghế, khẩu khí ôn hòa nói: "Sửa xong rồi, em ngồi một chút thử xem."

Anh hết tức giận rồi? Thư Dục nhẹ nhõm, ngồi xuống cái ghế.

Bỗng dưng, Hàn Chấn Thanh cúi người xuống đối mặt với cô, hai tay chống vào tay vịn hai bên ghế, hơi thở nam tính từ trên người anh phát ra, hại cô ý loạn tình mê.

"Thế nào?"

"Ngồi tốt lắm, cảm ơn." Tiếng nói trầm thấp từ tính của anh khiến Thư Dục tim đập nhanh, cô tưởng như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch.

"Nhấn nhấn thử xem có đủ chắc chắn hay không."

"Nhấn? Như thế nào?"

Thấy cô tròn mắt không hiểu, anh nở nụ cười. "Dùng cái móng mà nhấn." Thật ngốc! Nhưng anh rất thích nhìn cô đỏ mặt, xúc động nghĩ muốn cắn vào má cô một cái.

"Đúng a." Thư Dục xấu hổ cười, hai tay giữ cái ghế, dùng sức nhún nhún vài cái, cúi đầu nhìn cái ghế. "Rất chắc, cảm ơn anh."

Anh ngồi xỏm xuống, hai tay để trên tay vịn hai bên cô, tư thế giống như đang ôm lấy cô, hại sắc đỏ trên mặt cô càng rõ ràng hơn.

Anh nhìn vào mắt cô, khác với ánh mắt nghiêm khắc mới vừa rồi, lúc này ánh mắt của anh rất dịu dàng. Cô không quen bị anh nhìn chòng chọc, sợ hãi dời tầm mắt đi, nhưng anh lại nói - "Nhìn anh."

"Vâng." Khuôn mặt nhỏ nhắn quay lại đối mặt anh.

"Đinh Thư Dục."

"Vâng."

"Thích cái ghế này không?"

"Thích."

"Nó vừa cũ lại còn bị gãy chân, có cái gì tốt?" Anh hiếu kỳ tại sao cô không mua cái ghế mới, chẳng lẽ muốn thay anh tiết kiệm tiền sao?

Thư Dục cúi đầu sờ sờ cái ghế, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nó chỉ bị gãy một chân thôi, em cảm thấy nó nhìn rất đẹp, anh xem màu của nó này, rất hiếm thấy cái ghế màu xanh thế này." Cô cười nói: "Ai, em không nói ra được là có nguyên nhân đặc biệt gì, chỉ biết là rất thích, thích một cách vô cớ..."

Thấy cô trả lời thực chân thành thẳng thắn, ánh mắt anh đột nhiên u ám, không khỏi oán giận. Nếu như cô đối với anh, cũng có thể thẳng thắn như vậy thì thật tốt...

Nhìn lông mày anh cau lại, cô cẩn thận hỏi: "Làm sao vậy?" Chẳng lẽ lại nói cái gì khiến anh tức giận hay sao?

Anh cúi đầu, cười khổ, suy nghĩ một chút, lại ngẩng đầu nhìn cô. "Anh có thích một cô gái, anh đối với cô ấy, cũng như em đối với cái ghế này, đã bị hấp dẫn một cách vô cớ." Hi vọng cô nghe hiểu được hàm ý trong lời anh, nhưng cô lại lảng tránh ánh mắt sáng ngời của anh.

"Có người yêu mến cô ấy như vậy, nếu cô ấy biết, nhất định rất cảm động."

Anh thở dài. Tốt, rất tốt - thử xem bọn họ muốn giằng co đến bao lâu.

"Anh vừa mới rồi... đang giận em sao?" Thư Dục xoa xoa tay nói: "Uhm... em vừa nếm hết các món ăn rồi, em thích salad tôm, tôm xào Cung Bảo, cá tuyết hấp, sườn xào Kim Đô, rong biển xào..." Cô nghiêm túc trả lời yêu cầu lúc trước của anh.

Giọng nói mềm mại, vẻ mặt xấu hổ thẹn thùng, giống như đứa trẻ gấp gáp chờ mong được khen ngợi. Sự nôn nóng, những suy nghĩ trong lòng anh đều bị cô làm cho rối loạn.

"Xem ra, em thích ăn tôm?" Ánh mắt của anh sáng rực, bí mật đang tồn tại giữa bọn họ, có khi sống động như thật, thoáng cái lại không chút đầu mối.

"Đúng vậy, em thích ăn tôm." Cô tiếp tục giả ngốc.

"Cô ấy cũng thế." Anh lại ra ám hiệu.

"Vậy à..." Cô lại cúi đầu.

Trong mắt của anh hiện lên một chút bất đắc dĩ, nhưng anh không muốn nổi giận nữa. Vừa rồi không không chế được, trách mắng cô, sau đó anh cũng rất ảo não, lỡ như làm quá, cô lại bỏ trốn... Ý tưởng này khiến cho anh sợ hãi.

"Anh bình thường rất ít nổi giận."

"Em biết." Thư Dục dùng sức gật đầu.

"A? Em biết?" Anh cảm thấy hứng thú như một bên mày.

"Em có đôi lúc quá thật làm cho người khác phải tức giận." Cô áo não vuốt vuốt mái tóc. "Uhm, em tự kiểm điểm rồi, anh xác thực nên tức giận, lúc đó em không chuyên tâm, mọi người thì nghiêm túc nếm thức ăn, em lại suy nghĩ chuyện khác, cũng khó trách anh mất hứng."

Đây là tự kiểm điểm của cô sao? Cô cho là anh tức giận chuyện này sao? Anh bật cười.

Thư Dục liếc nhìn anh, thấy anh nở nụ cười, cô cũng cười. "Kỳ thật thì, em cảm thấy được món gà xào Cung Bảo độ cay khá vừa miệng rồi, Hùng Bảo Bảo rất sợ ăn cay sao?"

Cái này quả thật ngoài dự đoán của Đinh Thư Dục, Hùng Bảo Bảo ồn ào chẳng qua là muốn đòi đi con giận của anh mà thôi.

Hàn Chấn Thanh cười càng vui vẻ. "Em đã cảm thấy không cay, vậy giữ lại món ăn này, anh thích ăn cay."

"Vậy sao?" Cô lập tức nói: "Em cảm thấy kỳ thật có thể cho cay thêm một chút!"

Anh nghe xong cười ha ha, bởi vì cô mau chóng lộ ra bộ dạng đáng yêu.

Nhìn nụ cười của anh, tim cô chột giá tột. Trời ạ, cô thực thích đáng về anh khi mỉm cười, nhất là khi lời nói của cô có thể làm cho anh cười, cảm giác này quả là tuyệt vời. Cô hỏi: "Vậy anh thích món nào trong mấy món ăn đó?"

"Em muốn biết sao?" Anh chậm rãi lên tiếng, dường như rất hưởng thụ việc cùng cô nói chuyện phiếm vậy.

"Ừ."

"Anh nói em sẽ nhớ kỹ sao?"

"A... Đương nhiên." Cô ngơ ngẩn.

"Vậy em nghe kỹ này."

Cô gật đầu, chăm chú nghe.

"Anh thích rong biển xào..."

"Rong biển xào? Em cũng thích." Cô mừng rỡ kêu lên.

Anh mỉm cười. "Sườn Kim Đô."

"Ai, cái này giống em."

"Tôm xào Cung Bảo."

"Em cũng vậy, em cũng vậy! Tôm xào rất mềm."

"Cá tuyệt hấp."

Cô giặt mình, ngẩng người nhìn anh.

Anh nhìn vào mắt cô, tiếp tục nói: "Còn có salad tôm."

Toàn bộ đều giống món cô thích?! Đinh Thư Dục nhìn vào mắt anh, thấy trong đó phản chiếu gương mặt mình. Cô hốt hoảng nghĩ - anh nói những lời này là có ý khác sao?

Cô sợ mình nhận sai biểu hiện, giống như lúc trước, cô thích đàn anh, vốn cho rằng anh ta cũng thích cô, kết quả chỉ có cô một phía tình nguyện tỏ tình nhầm. Hiện tại, Hàn Chấn Thanh nói những lời này, chỉ là đơn thuần có khẩu vị giống cô, hay là có ý khác?

Cô ngây ngốc mỉm cười. "Thật là trùng hợp... những món ăn này... đều giống món em thích." Cô nhớ rõ kết quả việc nhận lầm khi đó, nhưng trong mắt anh lóe lên tình cảm chân thành mà tha thiết, cô hẳn có thể chờ mong chứ? Không, không đúng, chắc là không có ý gì đặc biệt đâu, dù sao anh cũng đâu biết cô là Bạch Hạc, cô không muốn tái phạm sai lầm khó xử lúc trước. (~\_~)

"Chúng ta có khẩu vị giống nhau."

"Phải."

Rất tốt, ít nhất cô nên biết rõ, khoảng cách giữa bọn họ là rất nhỏ, chắc hẳn có thể gia tăng lòng tin của cô, sau đó mau chóng tỏ lộ với anh đúng không?

Anh lại hỏi: "Em biết nhóm The Cardigans không?" Chậm rãi, anh còn dùng đến cả thứ âm nhạc cô yêu thích.

"Có nghe qua."

"Vây đi tìm đĩa nhạc với anh đi, anh muốn mua tất cả CD của bọn họ. Cô gái anh đã nói tới đó, rất yêu thích nhạc của The Cardigans."

"Được." Cô rất vui vẻ, mặc kệ sự dè dặt mập mờ này có phải do chính mình cảm giác sai hay không, cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Thứ Đinh Thư Dục thích ăn, anh cũng thích ăn, lời Bạch Hạc nói qua, anh đều nhớ rõ, chuyện này có phải cho thấy bọn họ có thể... là một đôi trời đất tạo thành hay không?

"Đi thôi." Hàn Chấn Thanh đứng lên, thuận tay kéo cô khỏi cái ghế.

Cô thỏa mãn nghỉ tay của anh thực vô cùng ấm áp.

Anh yêu thương nghỉ tay của cô thật nhỏ nhắn.

Buông tay ra, trong nội tâm hai người đồng thời lướt qua một chút hư không.

Chạy qua ba cửa hàng CD, mới mua được tất cả CD của The Cardigans. Trờ lại trong xe, Đinh Thư Dục xé giấy bọc, Hàn Chấn Thanh xem qua từng cái một, anh nhìn thấy một ca khúc -

"LOVE FOOL?"

"Bài này rất êm tai." Thư Dục nghiêng người tới gần, chỉ bài hát đó. "Có một bộ phim tên là Romeo & Juliette, lấy bài này làm ca khúc chủ đề, tiết tấu nhẹ nhàng, nghe xong cảm thấy rất vui vẻ."

Anh cảm thấy tiếng nói ấm áp mềm mại của cô thật dễ nghe, bỏ CD vào máy nghe nhạc. "Anh nghe thử xem."

Nữ ca sĩ chính có giọng hát chậm rãi, nhạc nền tiết tấu nhẹ nhàng, bầu không khí trong xe nháy mắt tràn đầy sự ngọt ngào. Thư Dục gan dạ hiềm thấy đi chuyển thân thể, thoáng tới gần vai của anh, tuy chưa có đụng chạm nhưng cô đã cao hứng đến choáng váng đầu óc rồi.

Thật tốt quá! Tuy không có thật sự kê vai anh, nhưng cô đã say mê khép hờ hai mắt, vừa thưởng thức âm nhạc, vừa tưởng tượng cảm giác thực sự dựa sát vào anh.

Anh ở một bên, nhìn cô khẽ lắc lư đầu theo điệu nhạc.

"Thì ra, em cũng thích The Cardigans." Từng cái manh mối, tất cả đều hướng về cô gái này, thân phận của cô gần như đã hiển lộ hoàn toàn rồi.

Thư Dục mở mắt ra. "Bọn họ rất nổi tiếng."

Anh mỉm cười. "Anh chợt nghĩ tới một bài hát, tên gọi rất giống bài hát này."

"A?"

"Một bản nhạc jazz cũ, KISSING A FOOL."

"Hôn một kẻ ngốc sao?"

"Phải, là hôn một kẻ ngốc." Anh vì Bạch Hạc trong lòng lo được lo mất, làm sao không giống kẻ ngốc?

"Thực ngốc, làm sao lại đặt tên bài hát như vậy chứ?" Cô nở nụ cười.

"Đúng vậy, có điều nó là một bài hát rất buồn, The Cardigans vẫn tốt hơn, nghe xong cảm thấy vui về."

Anh điều chỉnh âm lượng lớn hơn, khởi động xe hơi, nhanh chóng trở lại quán.

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 4

"Em thật cao hứng, cảm thấy rất hạnh phúc!"

Buổi tối, Đinh Thư Dục hướng Chu Phương Ngải tại nước Mĩ xa xôi kể lại tình hình gần đây. Cô nói chuyện Hàn Chấn Thanh mua giường, chuyện sửa cái ghế, rồi chuyện cùng nhau đi mua CD của The Cardigans... Cô ngọt ngào kể lể, dào dạt trong cảm giác hạnh phúc.

Phương Ngải nghe xong nổi giận nói: "Em có bệnh rồi! Trước thì lấy ảnh của chị lừa người ta, hiện tại còn quá đáng hơn!"

"Em quá đáng?"

"Còn không quá đáng? Không nói cho anh ta biết thân phận của em, núp trong bóng tối quan sát anh ta, lén lút lút lút, em thấy không quá đáng sao?"

"Cái gì mà lén lút chứ? Em chỉ muốn hiểu rõ anh ấy hơn, làm gì mà nói nghe nghiêm trọng như vậy?"

"Biết rõ anh ta điên cuồng vì em, cũng không tỏ rõ thân phận với anh ta, chỉ ở sau lưng đắc ý, làm cho anh ta giống như kẻ ngốc chờ em, trong khi kỳ thật em lại đang ở bên cạnh. Chuyện này tính làm sao? Muốn anh ta thôi, như thế còn không quá đáng?!"

Thư Dục vô lực nói: "Em... thật sự em chỉ muốn thân cận anh ấy thôi, làm gì mà nói như em rất hèn hạ vậy?" Một câu nói của bạn thân, lập tức đập chết cô.

"Được -" Phương Ngải hỏi: "Bây giờ em đủ thân cận anh ta rồi, cũng hiểu rõ anh ta rồi, thậm chí chứng minh được anh ta đối với em có bao nhiêu thật tình, anh ta cũng thật sự có thể khiến em cảm thấy vui về hạnh phúc. Vậy ngày khai trương quán, em sẽ thừa nhận với anh ta em chính là Bạch Hạc sao, sẽ thẳng thắn chuyện ảnh chụp sao, em sẽ nói ra miệng sao?"

Thăng thẩn? Nói thật? Ảnh chụp giả? Xong đời! Thư Dục chợt thấy nản lòng.

Cô càng trốn tránh, Phương Ngải càng ép cô phải đối mặt.

"Vẫn không dám, đúng hay không?" Phương Ngải hiểu rõ Đinh Thư Dục rất nhát gan. Làm thuốc nổ thì cô ấy lành nghề, nói chuyện tình cảm thì đúng là bí não, một lần tỏ tình thất bại, liền ngốc nghếch không dám thử nữa. Thực ngu ngốc!

"Bản khoả của em căn bản là dư thừa, anh ta sẽ không để ý chuyện em lừa gạt, càng sẽ không để ý bộ dạng em như thế nào, người đàn ông này thật sự thích em, em không cảm nhận được sao?"

"Kỳ thật... hiện tại làm trợ thủ của anh ấy, thường xuyên gặp mặt, em đã rất thỏa mãn rồi." Thư Dục mới chỉ sơ sơ nếm trải cảm giác ở chung với anh, cô yêu thích bầu không khí giữa hai người bọn họ, thật sự không muốn thừa nhận tất cả tội lỗi rồi nhìn nhận kết cục nhanh như vậy. Lỡ như thất bại, lỡ như cô từ trên mặt anh trông thấy một chút biểu lộ khinh thường...

Phương Ngải mắng: "Cho nên em không quá đáng sao? Chị đang thay Hàn Chấn Thanh kêu oan đây, cô gái anh ta yêu mến, lại chỉ muốn tình yêu ngàn dặm. Mặc kệ anh ta cố gắng thế nào, cũng không thể làm cho em có dũng khí, tiến lên ôm lấy anh ta, anh ta yêu phải em thực là con mẹ nó xui tám đời." Phương Ngải càng nói càng giận.

Thư Dực nhìn không được cao giọng cãi lại: "Chị không phải em, đương nhiên nói được nhẹ nhàng như vậy! Nếu như em đẹp như chị vậy, nếu như em cũng có người theo đuổi suốt ngày, thì em cần gì bận khoản nhiều như vậy, em cũng sẽ không sợ tò tính, em lập tức có thể cùng một trăm người tò tính cũng được!" Cô tức giận đến choáng váng đầu óc.

"OK, vậy bây giờ em đi soi gương, rồi nói cho chị biết, toàn thân cao thấp điểm nào làm cho em không tự tin?"

Thư Dực gào to: "Con mắt em không có lớn như chị!"

"Lâm Úc Liên mắt nhỏ, cũng thành danh khắp Hồng Kông đó thôi."

"Ngũ quan rất bình thường."

"Có người so với em càng bình thường hơn."

"Quá trẻ con." Đây là vết thương trí mạng của cô.

"Đó là một loại đặc sắc, nói cho em biết, trong tất cả đàn ông chị biết, có ba phần là bị kiểu trẻ con thu hút."

Thư Dực càng nói tiếng càng nhỏ. "Dáng người không đẹp, quá gầy, em thậm chí không dám mặc váy ngắn, trước kia tất cả mọi người đều cười em là khi con đầu thai!"

"Không phải khi con, là mỹ nhân có khí chất."

"..." Hốc mắt Thư Dực nóng lên, Phương Ngải nói rất đúng, cô đối với chính mình quá nghiêm khắc. Nhưng người bị cười nhạo nhiều năm là cô, Phương Ngải làm sao có thể cảm nhận được?!

"Trả lời đi! Nói không nên lời sao? Em nói nữa đi, để chị nghe xem em tự ti cái chết tiết gì! Có nhiều người thiếu tay thiếu chân cũng đâu có sao, em còn ở đây ngại này ngại nọ, nghe mà muốn phát hỏa!" Phương Ngải khí thế bức người.

"Phải, chị nói có đạo lý, em là không biết đủ, ở trong phúc mà không biết hưởng, chẳng bù cho những nạn dân ở Châu Phi, họ chỉ cần thân thể khỏe mạnh là đủ rồi." Thư Dực nghẹn ngào nói: "Nhưng khi em nhìn thấy Hàn Chấn Thanh, anh ấy xuất sắc như vậy, nhiều lần em muốn thẳng thắn, nhưng mà vừa nhìn thấy anh ấy, tất cả lời muốn nói đều nghẹn ở trong họng... Lần đầu tiên có người tốt như vậy yêu thích em!"

"Đúng đúng đúng, đây là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, kết quả em lại dây dưa kéo dài, còn không nhanh một chút dính lấy anh ta đi!"

"Chị không hiểu đâu, mỗi khi nhìn anh ấy, em liền cảm thấy chính mình dường như càng tệ hơn. Giấu diếm chân tướng, ít nhất em còn có thể ở trên mạng cùng anh ấy tâm sự, còn có thể ở bên cạnh anh ấy làm việc, một khi bày tỏ rồi, chị biết sẽ có cái hậu quả gì sao?"

Phương Ngải kêu lên: "OK, tệ nhất thì là anh ta không thích em, rồi sao, sẽ chết người sao? Em vẫn là em thôi! Nhưng nếu em không biểu lộ, quan hệ của hai người vĩnh viễn không cách nào tiến thêm một bước, em hiểu không?"

"Chị thực phóng khoáng, nói chuyện thực có đạo lý, bởi vì chị không có yêu... Chị không biết sợ, người đang yêu là em, em sợ hãi vô cùng, em thà rằng không cần thử, em thà rằng hạnh phúc nhỏ nhặt như vậy. Cuộc đời của em, cảm thấy hạnh phúc nhất là thời điểm này."

Phương Ngải tức giận đến ước chừng nửa phút không nói lời nào, trầm mặc tới mức chỉ nghe được tiếng thở hổn hển.

Giây lát sau, Phương Ngải cười lạnh nói: "Em nói rất đúng, chị nói nghe quá dễ dàng, coi như chị đang thả rắm là được rồi! Em ở lại quán rượu đó ngắm anh ta ngắm đến thoải mái, nhìn xem cuối cùng được cái gì!"

Thư Dực kinh ngạc. "Em muốn chia xẻ niềm vui của em với chị, chị không cao hứng cùng em thì thôi, vì cái gì một mực tạt nước lạnh em? Chị coi em là bạn tốt sao?"

"Làm sao? Bạn tốt thì không thể nói thật?" Phương Ngải khẩu khí đột nhiên lạnh lùng.

"Chị hôm nay uống lộn thuốc sao?" Làm gì liên tục hung dữ với cô chứ?

"Là em vô phương cứu chữa!" Cách, Phương Ngải cúp điện thoại.

Thư Dực tức giận, ném điện thoại, ngã xuống giường lấy gối che kín mặt, buồn bực kêu gào không ra tiếng.

Vì cái gì Phương Ngải không hiểu chứ? Cô thật sự rất sợ!

.....

Công việc chuẩn bị cuối cùng cho quán rượu, Đàm Hạ Thụ ủy thác bạn bè trong ngành quảng cáo tiến hành tuyên truyền. Mỗi ngày, Hàn Chấn Thanh đều bận đến khuya mới về nhà. Mỗi đêm, trước khi ngủ, anh lại đăng nhập vào Bạch Hạc dẫn dắt, mỗi lần cũng đều thất vọng rồi mạng, Bạch Hạc biến mất, mà thân phận của Đinh Thư Dực lại vẫn là bí mật, có lẽ đến ngày khai trương quán, đáp án sẽ được công bố.



Anh hi vọng Đình Thư Dục chính là Bạch Hạc, anh thích dáng vẻ của cô, thích nụ cười thoáng qua của cô. Nhưng anh không thể không đề nén nhiệt tình đối với cô, tất cả đều bởi vì anh không thể khẳng định thân phận của cô.

Ngày khai trương quán rượu, sách lược tuyên truyền quả thực có hiệu quả, sau giờ tan tầm, lần lượt từng nhóm người cầm tờ rơi quảng cáo đẹp đẽ đi vào quán, đại bộ phận là các đôi tình nhân, bọn họ dường như rất thưởng thức quán rượu nhỏ mang không khí ấm áp lãng mạn trong mẫu quảng cáo.

Bước vào ngõ nhỏ, ngay cổng vào có đặt một ngọn đèn đường, khách tới liền nhìn thấy trên vách tường đá khắc hai chữ Bạch Hạc. Đây ra dây leo xanh biếc rủ xuống phía trên cổng, đi vào sân nhỏ kiểu Nhật Bản phủ kín đá cuội, xuyên qua mấy gốc dương xỉ, lúc này sẽ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong ao cá, sau đó trông thấy thêm đá giả cổ, ngọn đèn sáng nơi cửa sổ tỏa ra ánh sáng vàng mờ nhạt, trong đêm tối làm cho khách tới có cảm giác ấm áp.

Trước cửa đặt một đồ vật hình dáng xinh đẹp, khiến ai cũng kinh ngạc dừng bước. Đó là một con Bạch Hạc đôi mắt đen nháy, mỏ dài hồng nhạt, thân thể trắng muốt, móng vuốt nhỏ màu vàng nhạt. Nó điềm tĩnh ưu nhã, một chân đứng thẳng, thoáng nhìn xem chút sẽ tưởng lầm là một con Bạch Hạc thật sự, kỳ xảo chạm khắc cao siêu, làm cho người khác nhất thời khó phân biệt thật giả.

Nhưng quan sát kỹ, sẽ lập tức nhận rõ trong bụng Bạch Hạc ẩn chứa một ngọn đèn nhỏ, cái mỏ hồng phấn đang ngậm lấy đuôi kim ngư, vậy cá chất liệu đặc thù, hấp thu ánh sáng từ bụng Bạch Hạc, biến hóa thành nhiều màu, trên vảy cá hình ảnh biến ảo. Đúng là một tác phẩm nghệ thuật thực sự, trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt trong đêm.

Bạch Hạc vốn am hiểu đồ cổ, xem xét món đồ do Hàn Chấn Thanh nhờ cậy sư phụ Nhật Bản chế tạo, cá bảy sắc là do chính anh tự sưu tầm, có một năm anh đi Ấn Độ làm nhiệm vụ, đã mua được từ một tiểu thương châu Á thần bí.

Ngày trọng Bạch Hạc chuyển đến, Đình Thư Dục cũng có mặt. Hàn Chấn Thanh nhớ rõ cô hưng phấn sờ mó bụng Bạch Hạc, còn chọc chọc kim ngư, kinh ngạc cùng vui mừng hỏi: "Làm sao có thể có món đồ xinh đẹp như vậy?"

"Em thích sao?" Thấy cô vẻ mặt vui sướng, tâm tình của anh cũng trở nên rất tốt.

Cô dùng sức gật đầu. "Đương nhiên! Vô cùng, vô cùng thích." Đầu chỉ có thế, cô còn thích quán rượu này, càng thích người đàn ông bên cạnh này.

Trong quán ngay cả giấy lau đều in hình Bạch Hạc một chân nhỏ xinh, không gian bên trong vốn vẹn năm mươi bình, đèn treo vàng nhạt, sàn nhà đen bóng, bàn ghế đều bằng gỗ, đơn giản mà ấm áp.

Có một bức tường ngăn, trên đó gắn màn hình tinh thể lỏng phát ra âm nhạc, trên màn hình là ngọn lửa đỏ rực nhảy nhót, theo sóng âm rung động, làm cho bầu không khí nơi này dường như thêm mơ hồ huyền ảo, khiến khách đến quên mất thế giới hỗn loạn bên ngoài, đi tới thế giới trong mộng này, lơ mơ say đắm.

Quán rượu nhỏ rất nhanh đầy khách, Đàm Hạ Thụ mời công ty quảng cáo chuyên nghiệp, thành công khuếch trương tên tuổi. Làm ăn thành công, nhưng Hàn Chấn Thanh lại buồn bức không vui, thời gian từng giây trôi qua, nỗi ưu phiền giữa hai hàng lông mày anh càng sâu hơn.

Đình Thư Dục bận rộn giúp khách hàng pha rượu, thỉnh thoảng phân tâm liếc trộm anh, anh hậm hực khiến nội tâm cô thực giằng xé.

Rạng sáng 2h, khách hàng tản đi, Đàm Hạ Thụ cũng nói lời từ biệt, công ty vệ sinh đã phái người đến hỗ trợ đóng cửa, lần lượt từng cái cái ghế được xếp ngược lên mặt bàn, không gian mới rồi nào nhiệt thoáng cái trở nên vắng vẻ tịch liêu.

Thư Dục lau chùi ly rượu, nhìn Hàn Chấn Thanh đi về hướng quầy bar. Anh kéo ghế ngồi xuống hút thuốc, vòng khói tịch tịch bay lên, tàn thuốc hồng hồng tựa như đang thờ dài. Anh hạ ánh mắt, về mặt cô đơn.

Thật trùng hợp, máy nghe nhạc chợt phát lên bài hát đêm mưa hôm đó bọn họ cùng nghe - *Everytime We Say Goodbye*.

Thư Dục nhìn anh khổ sở thì rất áy náy, liền pha ly rượu cho anh.

"Ly này là cái gì?" Anh hỏi.

Cô ra vẻ thoải mái cười nói: "Angel's kiss." Mong muốn nụ hôn của thiên sứ, thay thế cô hôn lên môi anh.

Anh cười khò, lay động rượu trong ly, nhìn chăm chú, rồi đột nhiên nặng nề buông ly xuống, đẩy trở lại trước mặt cô.

"Cho anh Vodka."

Cô sừng sốt một giây, xoay người giúp anh rót rượu.

"Cho anh cả bình." Anh nói xong với lấy bình rượu, tự mình rót một ly rồi lại một ly, trong giây lát đã xử lý quá nửa bình.

Khi anh lại muốn rót rượu, Thư Dục liền đưa tay giữ lấy. "Đừng uống."

Anh nâng mắt, trông thấy biểu hiện lo lắng của cô. "Yên tâm, anh không dễ say như vậy đâu."

Nhân viên tan tầm, lục tục tạm biệt ra về, quán rượu chỉ còn lại anh cùng Thư Dục.

Anh nhìn cô, ánh mắt có chút giận dữ, vừa như phẫn nộ với cô, lại như nghi ngờ cô chuyện gì.

"Em có thể tan việc." Hàn Chấn Thanh lại đốt thuốc lá, khói thuốc xông lên làm cay mắt Thư Dục.

Cô ngây ngốc ở lại trong quầy bar, không dám mở miệng hỏi anh vì sao khổ sở, cô biết tại sao. Cô muốn nói lại thôi, trong lòng rối rắm.

*Nói cho anh ấy biết, thành thật nói ra đi...* Cô dùng sức hít sâu vài hơi, kết quả chỉ là hốc mắt ươn ướt.

Cô gạt mình nhìn anh, vẻ mặt anh lạnh lùng, tâm tình sa sút. Cô còn chưa mở miệng, trong óc đã hiện lên hình ảnh bị cự tuyệt. Nói ra, có thể chọc giận anh hay không? Anh sẽ nói cái gì? Sẽ đáp lại thế nào? Cô dường như bị tưởng tượng của chính mình bóp nghẹt. Cô sợ hãi đến suy nghĩ hỗn loạn, tưởng tượng anh biết rõ chân tướng rồi sẽ nói cái gì -

Anh có thể sẽ nói: "Em là Bạch Hạc sao? Không giống như anh đã nghĩ." Hoặc có lẽ anh sẽ dùng giọng điệu thất vọng nói: "Em là Bạch Hạc sao? Nhưng người trong ảnh chụp kia rất đẹp, mà em..." Hay là, anh cái gì cũng không nói, chỉ là lộ ra ánh mắt khinh thường. Giống như người lúc trước cô ái mộ, ném xuống một cái vẻ mặt khinh thường, xoay người sang chỗ khác cùng với bạn học cười nhạo tình cảm của cô.

Nghĩ tới nghĩ lui, nhìn người đàn ông mà cô không dám nhận thức, Thư Dục hòng khô, hai mắt mờ mịt.

Giữa tiếng nhạc buồn thương mà đẹp đẽ, Đinh Thư Dục chỉ dám ngây ngốc nhìn anh, anh thì lẳng lặng hút thuốc uống rượu. Tiếp qua nửa giờ, anh đỡ trán, giương mắt nhìn cô, vẻ mặt vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

"Còn ở lại đây làm gì?" Nhìn sắc mặt cô tái nhợt, môi anh khẽ nhếch, ánh mắt càng thâm trầm, uể oải nói: "Có chuyện nói với anh sao?"

Cô nuốt nước miếng, muốn nói lại thôi, khi gặp ánh mắt dịu dàng của anh, lại không biết làm sao.

Anh dẫn dắt từng bước: "Đừng ngây ngốc nữa, có việc thì nói đi, anh nghe đây."

*Em là Bạch Hạc, là người anh đang chờ, em dùng ảnh chụp giả lừa anh, em...*

Cô cảm thấy khó khăn, nghẹn ngào nói không nên lời, nước mắt lại bắt đầu rơi xuống.

"Ài, tại sao lại khóc? Anh không có chửi mắng em a." Anh thở dài, nhìn cô vội vàng lau nước mắt. Anh lại hỏi: "Có phải là công việc quá vất vả không? Bạn không chịu nổi sao?"

Cô lắc đầu, nước mắt lại rơi xuống, cô lại mau chóng xóa đi.

"Có tâm sự sao?" Tiếng nói của anh nhẹ nhàng đến dị thường.

*Đừng dịu dàng như thế, hại anh khổ sở chính là em!*

Đinh Thư Dục cực kỳ khó chịu, cảm giác mình rất ích kỷ.

Hàn Chấn Thanh tắt thuốc lá, hai tay đặt trên mặt bàn. "Có phải là làm sai việc gì, không dám nói cho anh biết không?"

Cô cúi đầu, nước mắt tí tách từng giọt thấm ướt mặt bàn.

"Ài, đừng khóc." Hàn Chấn Thanh rót đầy ly rượu, đưa cho cô. "Uống chút rượu đi, tỉnh táo lại một chút."

Cô uống cạn ly rượu, dạ dày ảm lên, cảm xúc cũng hơi thả lỏng, lau nước mắt xong, cô mở miệng: "Thực xin lỗi."

"Xin lỗi cái gì?"

"Tâm tình em không tốt." Cô dụi dụi mắt.

"Anh cũng vậy. Nhưng chuyện này thì có gì mà phải xin lỗi?" Anh nở nụ cười.

"Em.. Em đã làm một chuyện rất xấu, rất xấu, hại người khác rất thất vọng, rất khó chịu." Cô cầm khăn giấy dùng sức lau nước mũi.

Bộ dáng cô buồn bã khóc lóc, khiến anh mềm lòng đến rối tinh rối mù. "Có lẽ, sự tình so với em nghĩ không có nghiêm trọng đến như vậy." Chỉ cần cô nguyện ý thừa nhận, anh sẽ không tức giận.

"Không..." Cô một bên lau nước mũi, một bên lại rơi nước mắt. "Anh không biết đâu, em thật sự rất xấu, rất quá đáng, ngay cả bạn thân của em cũng phi nhổ em!" Ô ô, lúc này cô càng khóc đến không thể cứu vãn.

"Như vậy, em đã làm chuyện gì mà đau lòng như vậy?" Anh nhẹ nhàng thì thầm cổ vũ, hi vọng cô có thể thẳng thắn.

Cô nhìn Hàn Chấn Thanh, á khẩu không trả lời được. Ánh mắt của anh trong sáng vô tư, còn cô lại như tên tội phạm, sợ hãi người đàn ông sắc mặt cương nghị này. Như con thú nhỏ bị kinh hoàng, trước mị lực khôn cùng của anh cùng với sự hối tiếc, cô cùng đường, muốn mở miệng nói ra, thật sự muốn... Nhưng anh quá hoàn mỹ, cô lại dùng lời, không chịu nói ra sự tội tệ của mình, không muốn vạch trần lời nói dối của mình, không muốn biểu hiện ra một chút thiếu hụt, kết quả cô chỉ trầm mặc rơi nước mắt.

Anh dần dần mất đi tính nhẫn nại, sắc mặt trầm xuống. "Anh hiện đang đợi một người, chính là người đã từng đề cập qua với em, là cô gái anh thích, Bạch Hạc quán cũng là vì cô ấy mà mở, nhưng cô ấy lại không có xuất hiện..." Vẻ mặt trở nên lạnh lẽo, anh mạnh mẽ nói: "Có lẽ anh nên buông tha cho phần tình cảm này." Anh muốn ép bức cô, quả nhiên trông thấy cô luống cuống.

"Có thể cô ấy có việc nhờ, cho nên mới -"

Đột nhiên có người đẩy cửa ra, tiếng nói trong trẻo hô lên - "Em tới rồi!"

Thư Dục trông thấy cô gái xinh đẹp thời thượng từ bên ngoài đi tới, lập tức kinh hãi đến mức khuỷu tay đụng rơi ly rượu bên cạnh, cái ly rơi xuống đất, vang lên tiếng vỡ nát chói tai.

Chu Phương Ngải tươi cười rạng rỡ, mặc một bộ đồ hiệu màu hồng phấn, giày cao gót gỗ trên sàn gỗ vang vọng, từng bước một đi về hướng bọn họ, cuối cùng đứng ở trước mặt hai người, ưu nhã thào xuống bao tay, ngồi xuống bên cạnh Hàn Chấn Thanh.

*Chị tới làm gì?* Thư Dục hướng Chu Phương Ngải nháy mắt, nhưng Phương Ngải làm như không nhìn thấy.

Chu Phương Ngải nghiêng đầu, cười nhìn Hàn Chấn Thanh. "Thật có lỗi, em đến muộn."

Anh hỏi: "Bạch Hạc?"

"Phải." Chu Phương Ngải mỉm cười đáp, Thư Dục nghe xong cảm thấy trái tim dường như trong nháy mắt bị đông cứng.

Chu Phương Ngải nhìn bốn phía, sau đó nói với Hàn Chấn Thanh: "Em thích nơi này." Cô vươn tay, chụp lên tay của anh, Thư Dục nhìn mà kích động đến mức tim nhảy loạn.

Chu Phương Ngải giống như không biết Đinh Thư Dục, đối Hàn Chấn Thanh cười quyến rũ.

"Em tới để uống ly rượu anh đặc biệt giữ lại cho em." Ngẩng đầu, Phương Ngải nhìn Đinh Thư Dục hỏi. "Cô là... bartender? Làm ơn, Around the world."

Nghe thấy câu này, Đinh Thư Dục chóng mặt, giống như bị sét hunk hunk đánh trúng, thật lâu không nói nên lời, chỉ là vẻ mặt hoảng sợ trừng mắt nhìn Chu Phương Ngải.

Phương Ngải tới làm cái gì? Vạch trần thân phận của cô? Không, nếu như là như vậy, Phương Ngải làm gì phải nói mình là Bạch Hạc?

.....

TV mất tín hiệu, màn hình lập lòe.

Trong phòng, Đinh Thư Dục thực bàng hoàng, thực lo lắng, cô vừa tắm rửa xong, phủ khăn tắm ngồi ở trên giường, tóc còn ẩm ướt, nước nhỏ giọt thấm ướt bả vai, rơi xuống sàn nhà. Cô vô thức cắn móng tay, thỉnh thoảng lại vô đầu bứt tóc, nôn nóng đến sắp phát cuồng.

Ngẩng đầu, đồng hồ treo tường chỉ ba giờ. Bọn họ rời khỏi quán đã một giờ, hai người đó bây giờ đang làm cái gì?

Có lẽ đang thảo luận chuyện của cô, có lẽ... chính là tình đầu ý hợp, Phương Ngải đẹp như vậy, đêm nay lại càng xinh đẹp động lòng người, là có ý trang điểm...

Thư Dục rung mình một cái, ra là đã quên đóng cửa sổ. Gió lạnh thổi qua da, khiến cô đau đầu dữ dội. Thư Dục gọi điện thoại cho Phương Ngải, chờ thật lâu, Phương Ngải mới tiếp.

"Alo?" Giọng điệu uể oải.

"Chị đang ở đâu?"

"A?! Là em ~"

"Tại sao chị..."

"Thực xin lỗi -" Phương Ngải ngắt lời cô. "Chị hiện tại đang cùng Hàn Chấn Thanh ăn khuya, em muốn cùng chị thảo luận việc gì sao?"

Bọn họ còn đang ở cùng một chỗ?! Thư Dục nắm chặt điện thoại, đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Phuong Ngải lại nói: "Chị ở Khải Duyệt, phòng 120, đại khái khoảng hai giờ nữa mới trở về, có việc thì gọi cho chị, BYE!"

Sáng sớm năm giờ, Chu Phuong Ngải vừa tắm rửa xong, mặc áo ngủ bằng lụa, ngồi ở giường bôi mỹ phẩm bảo dưỡng.

Có người gõ cửa, Phuong Ngải liền xuống giường đi mở cửa.

"Em tới rồi!?" Phuong Ngải nghiêng người, để cho Đinh Thư Dục tiến vào.

Phuong Ngải dò xét Đinh Thư Dục, đầu tóc cô hỗn loạn, sắc mặt tái nhợt. Sáng sớm rét lạnh, lại chỉ mặc áo T-shirt quần vải chạy tời, có thể thấy được cô có bao nhiêu sợ hãi.

Vừa vào phòng, Thư Dục trực tiếp hỏi: "Chị nói cho anh ấy biết em là ai rồi?"

"Không có." Phuong Ngải đóng cửa, thấy Đinh Thư Dục lạnh đến phát run, liền bắt áo khoác trên giá ném cho cô. "Mặc vào."

Áo khoác rơi xuống mặt đất, Đinh Thư Dục không có đưa tay tiếp, cô nhanh chóng lên tiếng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em không hiểu, tại sao chị lại tới? Vì sao lại nói chị là Bạch Hạc?"

Phuong Ngải khoanh tay trước ngực, nhìn Thư Dục.

"Là em nói, chỉ cần làm công sự của anh ta, mỗi ngày nhìn thấy anh ta là thỏa mãn rồi, nếu đã như vậy..." Phuong Ngải cúi đầu xuống, suy nghĩ một chút, ngừng đầu nhìn thẳng vào mắt cô. "Thư Dục, có chuyện chị muốn thẳng thắn với em"

Còn chưa nói là chuyện gì, Thư Dục đã cảm thấy một hồi lạnh lẽo. Cô nhìn vào mắt Phuong Ngải, nơi đó có một thứ khiến cô sợ hãi, cô lập tức nghĩ tới tình huống xấu nhất, chuyện này khiến cô nổi gai ốc. Không, trong lòng cô thầm cầu xin, Thượng Đế, ngàn vạn đừng như cô nghĩ.

Phuong Ngải nói: "Khi chị nhìn thấy ảnh chụp Hàn Chấn Thanh, nghe chuyện về anh ta, chị... đã yêu anh ta."

Lời nói thẳng thắn của Phuong Ngải làm Thư Dục chấn động thật sâu, mặc dù lỗ tai nghe rõ ràng Phuong Ngải nói, nhưng đầu óc của cô lại tiếp nhận không nổi. Cô chỉ trầm mặc, biểu lộ dờ dẩn.

Phuong Ngải thấy cô không có phản ứng, tiếp tục hỏi: "Em có nghe thấy không?" Vì sao lại bình tĩnh như vậy?

Thư Dục hoảng sợ trợn mắt, lại ngậy người vài giây, sau khi phục hồi tinh thần, lắc đầu bật cười. "Chị lại nữa rồi."

"Như thế nào? Em nghe không hiểu sao?" Phuong Ngải nhún mày.

Thư Dục sắc mặt cứng ngắc, giọng điệu cũng rất nhẹ nhàng, như đang trần thuật một chuyện không quan hệ đến cô. "Chị có nhớ? Năm trước sinh nhật của em, chị tìm bạn gọi điện thoại gạt em chị bị bắt cóc, muốn em giao tiền chuộc, em sợ tới mức chết khiếp, mang tiền đi đến điểm hẹn, chị lại nhảy ra cùng một đám người chúc em sinh nhật vui vẻ, giúp em làm một buổi party sinh nhật." Sắc mặt cô tái nhợt, nghe thấy tiếng nói khô khốc của chính mình. "Chị chính là thích đùa dai, biết rõ em nhất gan, còn thích làm em sợ... Lần này, chị lại nói đùa với em"

"Trời ạ! Em nghĩ rằng chúng ta đang đùa sao?" Phuong Ngải trở mặt ồn ào.

Thư Dục sùng sốt, giống như bị kinh hãi, sau đó liền xoay người đi về hướng cửa. "Em trở về đây, em mệt mỏi quá rồi, em muốn ngủ."

"Này!" Phuong Ngải níu lấy Thư Dục, cô bị ép xoay người, ánh mắt mơ mơ màng màng. Phuong Ngải khẩu khí nghiêm túc nói: "Thực xin lỗi, lúc này đây, không phải trò đùa dai. Em nghe cho rõ ràng, chị yêu Hàn Chấn Thanh."

"Chị không thể..."

"Vì sao?" Phuong Ngải lạnh nhạt chống đỡ.

Thư Dục ngơ ngẩn, vội la lên: "Em... em yêu anh ấy trước..."

"Thì sao?"

"Chị không thể giả mạo em, em mới là Bạch Hạc!"

"Em không có được chị đồng ý đã dùng ảnh chụp của chị, hiện tại, chị không thể giả mạo em sao?"

Một hồi choáng váng, Thư Dục ngồi phịch ở trước cửa, cô giật mình nhìn qua bạn tốt, không tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Phuong Ngải luôn luôn thích nói đùa, luôn có vẻ không hề e ngại du hí nhân gian, nhưng lần này, ở trên mặt Phuong Ngải cô nhìn thấy một loại cố chấp, đó là biểu tình nhất định phải có được.

"Vì sao? Chúng ta là bạn tốt... Tại sao có thể như vậy?" Thư Dục khổ sở vô cùng.

"Vẫn là bạn tốt thôi!" Phuong Ngải đi qua, hai tay đặt ở trên vai Thư Dục. "Tình táo nghĩ lại xem, thế này không phải rất tốt sao? Em vẫn có thể mỗi

ngày ở cùng anh ta, mà chị lại có thể cùng người đàn ông mình thích kết giao, lời nói dối của em vĩnh viễn sẽ không bị vạch trần, vẹn cả đôi đường, em cũng không tổn thất gì, em nói chỉ cần nhìn anh ta cũng rất hạnh phúc rồi. Em không nghĩ tới tương lai của anh ta sao, sớm muộn gì anh ta cũng sẽ cùng người khác kết giao, chỉ là hiện tại người này đúng lúc là bạn tốt của em, em hà tất phải để ý?"

Nói nghe thật hay ho! Thư Dục giẫy khỏi hai tay Phương Ngải. "Chuyện này không giống như chị nói, vì sao đột nhiên chị giống như người xa lạ?" Chu Phương Ngải thương yêu cô, đối xử với cô như chị em ruột đầu rồi? Đi nơi nào rồi?

"Người xa lạ?" Phương Ngải thờ dãi. "Có loại cảm giác này chẳng qua là bởi vì chúng ta yêu cùng một người, cho nên em căm ghét chị, chị thì không sao cả."

Phương Ngải nhún nhún vai, tiếp tục nói: "Em cũng biết, chị luôn luôn muốn gì làm đó, em không vui thì chị cũng vẫn như vậy, huống chi chị cảm thấy chị cũng không có lỗi với em, là em đã buông tha trước."

Thư Dục nắm chặt hai tay. "Chị có thể... trở về hay không?" Nghe chính mình nói, Thư Dục cũng kinh ngạc vì mình lại đưa ra thỉnh cầu ích kỷ như vậy.

Phương Ngải không chút suy nghĩ liền cự tuyệt. "Không, chị không đi. Em có biết Hàn Chấn Thanh đêm nay rất cao hứng hay không?! Nếu em trông thấy bộ dạng vui sướng của anh ta đêm nay, thì em sẽ không nhẫn tâm đuổi chị đi."

Anh thật cao hứng sao?

Đình Thư Dục nhớ tới bộ dạng cô đơn buổi tối của Hàn Chấn Thanh, khi đó anh rất u buồn, hiện tại... anh cao hứng sao? Bởi vì Phương Ngải?

"Thứ em không thể cho anh ta, chị đều có thể cho, em thật muốn chị vứt bỏ anh ta sao?" Phương Ngải từng câu đã kích Thư Dục.

Thư Dục không phản bác được, Hàn Chấn Thanh vui vẻ là vì Bạch Hạc đến, một Bạch Hạc xinh đẹp mỹ lệ, hiện thân ở trước mặt anh, một Bạch Hạc cái gì cũng đều có thể cho anh.

Thư Dục trở tay, nắm chặt tay cầm cửa, trong lòng thực đau nhức, tưởng như bị xé nát.

Cô khó khăn cắn răng nói: "Được, chị cứ làm Bạch Hạc, từ hôm nay trở đi, chúng ta coi như không quen biết, tuyệt giao." Cô xoay người, kéo cửa bước ra ngoài, Phương Ngải đuổi theo ngăn lại.

"Làm sao lại tuyệt giao -"

"Chẳng lẽ chị nghĩ rằng chúng ta còn có thể làm bạn bè sao?" Thư Dục mắt kiểm chế rống giận: "Chị muốn tôi nhìn các hai người kết giao mà không có cảm giác sao? Trừ phi mắt tôi bị mù!" Cô chịu không được.

Cô tức giận Phương Ngải nhưng lại càng giận chính mình, muốn chửi rủa Phương Ngải nhưng lại không có lý do phản bác lời của cô ấy. Thâm nhất chính là, cô hiện tại hối hận, muốn chạy đi tìm Hàn Chấn Thanh nói rõ, nhưng nhìn xem cục diện này, nghe Phương Ngải nói - anh thực vui sướng?! Vậy cứ để cho anh vui sướng!

Thư Dục vừa phẫn nộ vừa thương tâm, nhưng hết lần này tới lần khác hiểu rõ bọn họ rất xứng đôi, cô lại dựa vào cái gì ngăn cản?

Thư Dục đau khổ gào hét khiến Phương Ngải kinh hãi, cô nhượng bộ nói: "Được, ai cũng không cần phải giả mạo ai, chị hiện tại lập tức gọi điện thoại cho Hàn Chấn Thanh, nói cho anh ta biết em mới là Bạch Hạc, để xem anh ấy muốn ở bên ai, chúng ta cạnh tranh công bằng."

"Cạnh tranh công bằng, chị đi chết đi!" Thư Dục bước nhanh rời đi.

Cạnh tranh công bằng? Hai người trình độ quá là khác biệt, như thế nào công bằng?

Thư Dục đi vừa vội vừa nhanh, thiếu chút nữa té ngã, dùng sức ấn nút thang máy, cửa thang máy vừa đóng, cô xoay người dán lấy mặt kính lạnh như băng, lên tiếng khóc rống.

Thanh âm nức nở nghẹn ngào, mặt kính mờ mịt bên trong phản chiếu một gương mặt tiêu tụy. Cô cảm thấy uể oải, cả người xụi lơ tại trước gương khóc, đau lòng tới đứng không vững.

*Hàn Chấn Thanh, em không muốn, không muốn anh cùng chị ấy kết giao!*

Thang máy cấp tốc đi xuống, tâm tình Thư Dục càng không khống chế được.

Ai là người đùa giỡn trước, trong nháy mắt tất cả đều trở nên hỗn loạn?! Khi cô do dự thì cơ hội đã không đợi được, Phương Ngải đã giành lấy rồi.

Nhiều năm phiêu bạt, nhưng chưa có lúc nào giống như sáng sớm nay, khiến Đình Thư Dục cảm nhận được, ở trên đời này, cô là cô đơn một mình. Sự cô độc hung mãnh như thế, giống như con dã thú điên cuồng mà lạnh lẽo cắn xé cô tới đau đớn.

Bước nhanh trong buổi sáng sớm tràn ngập sương mù, bầu trời âm đạm, đèn đường còn chưa tắt, ngọn đèn nhỏ phủ lên thân thể mảnh mai của Thư Dục.

Từng cơn gió lạnh đánh lên da đầu đón, hai tay cô ôm chặt chính mình, sai bước đi nhanh. Cô ôm bản thân thật chặt, giống như cứ vậy là có thể ngăn cản sự trống rỗng không ngừng lan tràn trong lòng.

Rất nhanh cô phát hiện, ôm lấy bản thân như thế này là không đủ. Cô không cách nào không nghĩ tới một đôi tay khác, hai cánh tay cường tráng, tràn đầy sức mạnh... Nhưng người mà đôi tay kia ôm chặt lấy, không phải cô, mà là Chu Phương Ngải, Chu Phương Ngải xinh đẹp mỹ lệ, Chu Phương Ngải khiến lòng người!

Lúc này, trong lòng nổi lên không chỉ là hư không, mà còn có cảm giác nặng nề, hít thở không thông, cổ họng như bị bóp nghẹt, thân hình cũng trở nên cứng ngắc.

Trời ạ, cô không thể tin được, cô thật muốn lớn tiếng hét lên, cô cảm thấy sắp phát điên lên, hận không thể lập tức cho nổ tung quán rượu Bạch Hạc!

Mấy chiếc xe hơi băng qua đường cái, đèn xe lướt qua trên mặt, Thư Dục ngẩng đầu, nhìn xe hơi biến mất, đồng thời đèn đường phụt tắt, trời sáng rồi, sương mù đã tan đi, mà sự đau khổ của cô lại càng ngày càng mãnh liệt.

Từ nay về sau, Hàn Chấn Thanh sẽ cùng Chu Phương Ngải ở cùng một chỗ. Hộp thư sẽ không còn tin nhắn quan tâm anh gửi tới, càng không phải nghĩ tới tương lai của cô cùng anh. Sẽ không có, không có một người đàn ông nào có thể cự tuyệt được Phương Ngải.

Phía dưới ban công, người bán hàng rong đang chuẩn bị bữa sáng, con đường đá đỏ đầy mẩu thuốc lá bị ném bỏ, một buổi sáng bình thường này, ở trong mắt cô cũng trở nên biến dạng, ngay cả con chó lang thang đang ngủ say ở phố bên, lon đồ uống bị vứt xó, đều có thể làm cho cô đỏ mắt.

Sáng sớm lạnh như thế, rất nhiều người còn đang ngủ, bọn họ có lẽ đang vuốt ve thân thể người yêu, cùng nhau làm ỏ trong chăn, thực hạnh phúc!

Tuy cô chưa bao giờ thể nghiệm qua loại tư vị này, nhưng cảm giác ngọt ngào đã sớm ở trong đầu cô trình diễn vô số lần, diễn viên đều là cô cùng Hàn Chấn Thanh!

Nhưng bây giờ, cô rất khó tiếp tục giấc mộng đẹp này. Cô không cách nào không nghĩ đến Phương Ngải!

Trước kia mỗi lần cùng Hàn Chấn Thanh tán gẫu hết ngày, sau khi rời mạng, cô thường vuốt ve gối đầu, tưởng tượng như đang nằm trên khuỷu tay anh, anh sẽ ôm chặt lấy cô, che chở cô. Nếu như may mắn... sau khi ngủ, cô sẽ mơ thấy anh.

Cho nên những năm này, dù cho không có thật sự kết giao, cô vẫn có thể cảm thấy hạnh phúc, ở trong tưởng tượng, cô hoàn mỹ biết bao, anh yêu cô biết bao.

Nếu bọn họ đang qua lại, vậy tránh không khỏi phải trần trụi trước mắt nhau, vừa nghĩ đến muốn ở trước mặt đàn ông lửa thể, cô không có nhiều dũng khí như vậy, cô sợ anh không thích.

Mỗi lần muốn cùng anh nhận thức, bản khoản này sẽ như lưỡi dao vô hình, cắt mất hai chân, ép cô đứng yên; lại giống như cái khóa, khóa cô tại chỗ.

Cô không muốn giẫm lên vết xe đổ, cô không dám bày tỏ, người đàn ông mình yêu mến vô cùng, vẫn nên đứng xa xa nhìn là tốt rồi.

Nhưng Phương Ngải tới, hạnh phúc của cô trong nháy mắt tan biến.

*Minh, mình nhất định phải ngăn cản bọn họ!* Thư Dục oán hận mà nghĩ, nhưng trước hết phải tỉnh táo lại đã.

Trong đầu Đinh Thư Dục hiện lên đủ loại thủ đoạn hèn hạ, nhưng mà đợi đến khi tỉnh táo lại, lại nghĩ đến Hàn Chấn Thanh, nghĩ đến sự cô đơn của anh, nghĩ đến lời Phương Ngải nói đêm nay anh rất cao hứng, anh vui vẻ là vì có Phương Ngải an ủi.

Còn cô? Chính mình nhất gan nham nhọc, đã cho anh được cái gì? Ngay cả lúc trên mạng, hầu hết cũng là anh chủ động quan tâm cô trước, chủ động lấy lòng, tỏ vẻ muốn kết giao trước!

Còn cô, thích làm cái nhân vật bị động, như vậy sẽ không sợ bị tổn thương. Kết quả? Thư Dục cười khổ, đây là ông trời trừng phạt cô sao? Cuối cùng, cô cũng một lần bị tổn thương hoàn toàn.

Thư Dục khổ sở nghĩ - đổi lại là mình, cô có thể giống Phương Ngải, làm cho anh vui vẻ như vậy sao?

Cô không có tự tin, thực nản lòng.

Cô thật lòng hi vọng Hàn Chấn Thanh hạnh phúc, ba năm rồi, anh thông qua thế giới ảo cho cô sự quan tâm, cùng cô vượt qua bao nhiêu đêm tịch liêu, tình cảm đối với anh đã từng ly từng tý chôn vào đáy lòng.

Phương Ngải yêu anh, Phương Ngải có thể làm anh hạnh phúc.

Còn cô, thời điểm cô ở trước mặt anh, anh buồn bã biết bao.

Thư Dục lại nghĩ tới lời Phương Ngải nói -

"Nếu em trông thấy bộ dạng vui sướng của anh ta đêm nay, thì sẽ không nhẫn tâm bảo chị đi."

Giờ khắc này, Đinh Thư Dục phát hiện, trình độ mê luyến của cô đối với Hàn Chấn Thanh, đã sớm vượt qua tưởng tượng của chính mình, cô dường như đã yêu người đàn ông này đến hết thuốc chữa rồi.

Bởi vì cho dù ở thời điểm thương tâm như vậy, cô lại vẫn quan tâm đến hạnh phúc của anh.

Chỉ cần anh vui vẻ, chỉ cần Phương Ngải có thể làm anh vui vẻ... Đúng, cô có thể làm được, cô có thể kiên cường, làm bộ không sao cả, điều này không phải cảnh giới cao nhất của tình yêu hay sao?

Tốt! Thư Dục lau nước mắt, tự giễu nghĩ -

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5

Đêm khuya ngày hôm sau, bên trong quán rượu Bạch Hạc, khi Đinh Thư Dục đánh vỡ đến cái ly thứ ba, Hàn Chấn Thanh ngồi ở trong góc cùng Phương Ngải bắt đầu phân tâm, thỉnh thoảng lại dò xét thân ảnh nhỏ nhỏ kia.

"Tôi qua nhìn xem." Anh nói với Phương Ngải, xong đứng dậy đi về hướng quầy bar.

Vừa nhìn thấy Hàn Chấn Thanh, Đinh Thư Dục lập tức xin lỗi: "Thực xin lỗi."

Anh nhìn cô đem mảnh vỡ vứt vào thùng rác, cũng chú ý tới sắc mặt cô dị thường ửng đỏ, còn có quần thâm một mồi dưới hai mắt.

"Thân thể em không thoải mái sao?"

"Không có." Cô bắt đầu pha chế cocktail, cố gắng trấn định.

Nghe thấy tiếng nói khàn khàn của cô, chân mày Hàn Chấn Thanh nhíu lại. Anh hỏi: "Đánh vỡ mấy cái ly rồi?"

Thân thể Thư Dục cứng đờ. "Ba cái, có thể trừ trong tiền lương của em."

Anh nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp ảm áp, hại cô thiếu chút nữa lại đỏ mặt.

"Anh không có trách chuyện cái ly, chuyện gì hại em phân tâm vậy?"

*Bởi vì anh cùng chị ấy nhìn có vẻ vui sướng quá thể!*

"Không có gì." Thư Dục lắc đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười, xoay người cầm chai rượu, nhưng hai tay vừa chạm qua ly nước đá, lòng bàn tay trơn ướt khiến bình rượu trượt ra làm cô sợ tới mức kêu to.

Thân thể Hàn Chấn Thanh nghiêng tới, lướt qua quầy bar, đưa tay bắt lấy chai rượu đang rơi xuống, đem nó đặt vững vàng trên quầy bar.

"COOL~~" nữ khách hàng bên cạnh phát ra một tiếng hoan hô, đối với Hàn Chấn Thanh thân hình cao lớn, động tác nhanh nhẹn ra sức phóng điện, nhưng anh lại thờ ơ, chỉ nhìn Đinh Thư Dục.

Vì sao mình luôn ở trước mặt anh ấy phạm sai lầm chứ! Thư Dục xấu hổ ngượng ngùng luôn miệng xin lỗi. Cô không biết biểu lộ bối rối của cô, làm cho trái tim anh buồn bực siết chặt.

Nhìn ra cô ừ ừ, anh vui đùa nói: "Đinh Thư Dục, anh rất thương thức kỹ thuật pha rượu của em, nhưng rõ ràng là đồng chai lọ này đều xung đột với em."

Anh muốn trêu chọc cho cô vui vẻ, nhưng cô không có cười, ngược lại vành mắt đỏ lên.

"Thực xin lỗi." Thực buồn nôn! Vì sao lại biểu hiện thất thương trước mặt anh? Chẳng lẽ cô không thể坦然 tiếp nhận sự thực anh đang cùng Phương Ngải kết giao sao? Nghĩ thì dễ dàng, nhưng vừa nhìn thấy bọn họ chui vào trong góc trò chuyện đến là vui sướng, cô lại không có biện pháp chuyên tâm mà pha rượu.

Anh cười hỏi: "Ngoại trừ thực xin lỗi cùng thực có lỗi, em không thể nói gì khác sao?"

Cô muốn thoải mái một chút nói mấy lời khôi hài đáp lại nụ cười của anh, giống như Phương Ngải, nói chút gì đó làm cho anh vui vẻ, nhưng kết quả suy nghĩ nửa ngày, chỉ là ngây ngốc mở to mắt nhìn anh.

Dưới ánh đèn, Hàn Chấn Thanh mặc áo jacket đen, quần thường, y phục đơn giản nhưng không hiểu tại sao trên người anh luôn nổi bật lên khí chất đặc biệt như vậy? Vì sao nhìn người đàn ông xuất sắc như thế, trong nội tâm cô lại tràn đầy bi thương?

Thư Dục vẫn là ngậm miệng lại, ôm ấp trái tim đang nóng lên, nhưng không biết nên nói gì với anh, thực ngu ngốc!

Đêm nay, anh lại khiến cô có cảm giác xa xôi hơn so với bất cứ lúc nào, cho dù con người anh đang ở gần ngay trước mắt... Xem cô đã bỏ lỡ cái gì, nghĩ tới nghĩ lui, Thư Dục chợt hoảng hốt.

Nhìn cô ngây ngốc, Hàn Chấn Thanh sắc mặt lạnh lùng, khẩu khí nghiêm túc hỏi: "Có phải là bị bệnh không?"

"Không có." Cô lắc đầu.

"Em trông có vẻ rất tệ." Anh thở dài.

Có vẻ rất tệ?! Thư Dục cúi đầu, sửa sang lại quầy bar. "Em không sao." Cô đau đầu, thân thể nhức nhối, đó là bởi vì tối hôm qua ngủ không ngon, mà một câu "Em trông có vẻ rất tệ" kia của anh, càng khiến cô khó chịu.

Cô hi vọng anh bỏ đi, không cần để ý đến cô. Cảm xúc của cô rất tệ, nhưng lại bức ép bản thân trấn định. Chính là, khi Hàn Chấn Thanh lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Trần Lý đang nghỉ phép thì cô liền nổi giận.

Hàn Chấn Thanh nói với Trần Lý: "Thân thể Đinh Thư Dục không khỏe, anh có thể tới thay ca hay không..."

Keng một tiếng, Thư Dục quăng bình pha rượu gào lên với anh: "Làm sao lại tìm anh ấy? Em nói em không sao -" gặp ánh mắt lăm lăm của anh, những lời cô muốn nói như bị bóp nghẹt. Cô bặm miệng, không thể tin được mình vừa gào thét với anh.

Hàn Chấn Thanh nhìn chòng chọc Đinh Thư Dục, tiếp tục cùng Trần Lý dằn dò: "Anh đang ở đâu? Ngồi tắc xi, chi phí tính cho quán." Điện thoại thả lại trong túi xong, anh quan sát Đinh Thư Dục, biểu tình trên mặt sâu xa khó hiểu.

Cô cho là anh sẽ mở miệng quở trách, nhưng không có, anh chỉ là nhìn nhìn cô như có điều suy nghĩ.

"Làm sao vậy?" Phương Ngải đi tới, khoác tay Hàn Chấn Thanh, ngắt đầu hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Hai người đang cãi nhau sao?" Cô nghe thấy tiếng kêu của Thư Dục.

Thư Dục trừng mắt nhìn bàn tay Phương Ngải khoác trên cánh tay anh, mím môi càng chặt hơn.

Hàn Chấn Thanh nói với Thư Dục: "Em bị bệnh em biết được sao? Trong phòng nhiệt độ có đến hai mươi tám độ, em lại mặc ba lần áo khoác, mồ hôi cũng ra đủ..." Anh gần như ra lệnh: "Em lập tức trở về phòng nghỉ ngơi."

Cô không nghe thấy, ánh mắt vẫn nhìn chòng chọc vào bàn tay trên cánh tay anh, nhìn bàn tay dài xuống, xuống chút nữa, cùng bàn tay thật to của anh thân mật đan xen.

Cô choáng váng, tầm mắt mơ mơ màng màng... A, xong đời, cô sắp khóc mất.

Phát ngốc cái gì vậy? Hàn Chấn Thanh ngữ khí thêm nghiêm túc nói: "Em nghe thấy anh nói không?"

Phương Ngải nở nụ cười, dựa vào Hàn Chấn Thanh. "Chà, anh đối với nhân viên thật tốt." Sau đó, Phương Ngải tới gần nhìn chòng chọc Thư Dục. "Em nhìn có vẻ rất cần nghỉ ngơi đó, vẻ mặt giống như mệt sắp chết vậy."

Hai người già bộ như không biết đối phương, Phương Ngải có thể tự nhiên tươi cười với cô, nhưng Thư Dục thì không cách nào nhìn thẳng vào mắt của Phương Ngải, sợ sự ghen tỵ của mình sẽ hiện ra trong mắt.

"Đinh Thư Dục..." Hàn Chấn Thanh còn muốn nói gì đó, nhưng Thư Dục xoay người đi về hướng phòng bếp.

"Em đem ly rửa xong đã." Cô xoay vòi nước, tiếng nước ào ào chảy ra, cùng lúc nước mắt của cô cũng bắt đầu ngưng tụ, cô nín nhịn, không cho nước mắt rơi xuống, cơ hồ như dùng hết khí lực bản thân. Đôi mắt chăm chú nhìn cái ly trong tay, lỗ tai lại không thể không chế, cẩn thận nghe thấy bọn họ nói chuyện -

Phương Ngải làm nũng nói: "Chấn Thanh, đợi lát nữa đóng cửa rồi, đi ăn khuya với em được không?"

Hàn Chấn Thanh nói: "Muốn ăn cái gì? Anh kêu Trương Đại Tường chuẩn bị."

"Nhưng em muốn ăn cháo, cháo Quảng Đông, được không? Đi với em đi a, à! Đêm nay ngủ ở chỗ em, không cần trở về, thế nào?"

Anh sẽ trả lời như thế nào? Thư Dục kích động, lại nghe không rõ ràng. Trước mắt đột nhiên tối đen, đầu óc choáng váng, đầu gối cô mềm nhũn, ngã



xuống, cái trán đung vào bồn rửa chén, kêu một tiếng thật to.

Khách hàng kinh hô, Thư Dục đầu đón che kín cái trán muốn đứng dậy, nhưng ngay sau đó, có một đôi cánh tay dài, trước một bước ôm lấy cô, lập tức đem cô áp vào trong ngực ấm áp.

Ai? Thư Dục tròn mắt, lập tức chóng mặt buồn nôn, bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo trước ngực anh.

"Đừng nhúc nhích."

Nghe thấy tiếng nói trầm thấp, trái tim cô như muốn tan ra.

Là anh. Anh đang ôm cô!

Một hồi mừng rỡ, cô gần như khóc ra thành tiếng. Cô đã nằm mơ hàng trăm ngàn lần, muốn tựa vào trước ngực của anh... cho dù là dưới tình huống choáng váng vô cùng như thế này, cô vẫn trở nên kích động, cảm xúc dâng trào.

Phuong Ngải đâu? Phuong Ngải nhìn thấy không? Không, không, trước cứ mặc kệ cô ấy.

Thư Dục nhắm chặt hai mắt, thân thể khẽ run, kề sát lồng ngực ấm áp kia, ngửi thấy mùi hương của anh.

Cô có cảm giác tội lỗi, nhưng cô không cách nào khống chế được sự vui sướng đang không ngừng dâng trào như bọt khí. Ở trong hai cánh tay mạnh mẽ của anh, cảm giác ngọt ngào không ngừng lan rộng từ chỗ sâu trong cơ thể, giống như uống rượu say, lý trí tê dại, say mê.

Anh ôm cô trở về phòng, cô lặng yên cảm thụ tiếng bước chân anh di động, anh thật cường tráng, thân thể thực rắn chắc, ôm lấy cô, làm cho cô có cảm giác thực an toàn.

Cô thật hy vọng có thể vĩnh viễn phóng túng không cần trở xuống, cứ như vậy, mặt dày bám chặt vào anh. Bàn tay nhỏ bé khẽ run, nhẹ tóm lấy áo trước ngực anh, cảm giác được anh ôm ấp, tựa như trong giấc mộng kia, tốt đẹp lắm sao.

Hân Chấn Thanh bế Thư Dục đi xuyên qua đám người, đi về hướng gian phòng phía sau.

Bước đi của anh nặng nề, bàn tay nhỏ bé nhẹ nắm lấy ngực áo anh, hại anh tâm loạn như ma. Bàn tay kia biểu lộ ra sự ý lại đối với anh, tiết lộ rằng cô khuyết thiếu cảm giác an toàn.

Về mặt anh không chút thay đổi, nhưng tay lại âm thầm đem cô ôm càng chặt hơn. Thân thể của cô thật nóng, vóc dáng thật nhỏ thật nhẹ, giống như con chim non, cần rất nhiều rất nhiều tình yêu cùng sự quan tâm. Nghĩ như vậy, trong ngực anh liền tràn qua một cảm giác chua xót. Anh trong lòng thở dài, lần đầu tiên cảm thấy trên đời lại có chuyện khó giải quyết như vậy, khiến anh không biết làm thế nào mà chống đỡ.

Anh ôm cô, cảm giác như ôm một vấn đề khó khăn, mà anh, không biết làm thế nào giải quyết, không biết như thế nào đối đãi với cô gái này. Anh quan tâm cô, cô lại khần trương. Anh cùng cô nói đùa, cô lại không cười; anh trêu chọc cô vui vẻ, cô không hiểu sao lại đỏ tròng mắt?

Mặc kệ nói cái gì, phảng phất như điều dọa đến cô, lần đầu tiên có người, làm cho anh không biết phải làm sao.

Ở sau lưng bọn họ, Phuong Ngải đứng nhìn, than thở một tiếng rồi ngồi xuống chống cằm, tóm lấy cái bật lửa nghịch nghịch, nhìn ánh lửa tắt sáng, đôi mắt xinh đẹp chột lóc lên một cảm xúc khó phân biệt.

"A, Đinh Thư Dục đi rồi lấy ai pha rượu đây?" Nhân viên phục vụ phe phẩy giấy yêu cầu rượu trong tay.

Phuong Ngải rút lấy tờ giấy ngó nghiêng. "Screwdriver? Black Russian?" Cô đứng dậy, đi vào quầy bar, xắn tay áo lên. (*Screwdriver, Black Russian: tên mấy loại cocktail, để tiếng anh nghe cho hay ^^*)

"Ách... Cô Chu à, cô muốn pha rượu sao?" Nhân viên phục vụ kinh ngạc.

"Đúng vậy." Phuong Ngải cầm lấy cốc ước lượng, tìm kiếm rượu.

"Cô sẽ pha rượu sao?"

"Đúng. Screwdriver, chính là Vodka pha cùng với nước chanh. Black Russian thì có cả phê rum cùng Vodka Nga..." Thư Dục thường pha cho cô uống.

Phuong Ngải trong nháy mắt đã làm xong, đem cái ly đẩy lên trước mặt nhân viên phục vụ. "Được rồi."

Được không? Nhân viên phục vụ bán tín bán nghi, mang rượu đi.

Khách hàng vừa uống liền phun ra, lớn tiếng kháng nghị: "Cái này là cái gì?!"

Nhân viên phục vụ sợ hãi chạy về quầy bar, ai oán gọi: "Cô Chu, cô pha rượu có đúng không vậy?"

Phuong Ngải nhìn nhân viên phục vụ, nhún nhún vai buông tay nói: "Tôi cam đoan thành phần chính xác -" nhưng lại thêm một câu: "chẳng qua phân

lượng không đúng thời."

"A?" Nhân viên phục vụ kinh hãi, vậy mà cô còn dám pha?

Phương Ngải ngẩng đầu, thờ dài nói: "Thì ra, không có đơn giản như trong tưởng tượng."

...

Đem Thư Dục đặt lên giường, Hàn Chấn Thanh giúp cô kéo chăn lên. Khi hai tay anh vừa buông ra, cảm giác hư không trong nháy mắt trở lại, sự lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng tràn tới, cô lập tức ôm lấy chăn.

"Cám ơn... em nằm nghỉ một chút là được rồi." Cô đem chăn ôm thật chặt, giống như đôi tay kia tay còn đang ở trên người mình.

Anh chưa vội đi, đứng ở bên giường nhìn cô, nhìn vào mắt cô, thật giống như có chuyện gì muốn nói.

Cô thấp thỏm hỏi: "Anh... có muốn trở ra bên ngoài trước hay không?" Để mặc chuyện làm ăn ở trong quán cũng không sao à?

Anh đưa tay tới, bàn tay phủ lên trán cô, cô bị bất ngờ, ngờ ngác nghe anh nói: "Rất nóng, chờ một chút, anh gọi người mua thuốc hạ sốt."

Đúng thế, nếu không nhanh bỏ tay ra, cô sẽ càng lúc càng nóng. Trời ạ, gương mặt của cô giống như bốc cháy. Trong tay anh có điện sao? Mới đụng một cái như vậy thôi, cô đã kích động đến khó thở rồi.

"Thư Dục, anh có chuyện hỏi em." Anh thật dịu dàng kêu tên cô, ánh mắt sáng rõ.

Àm ~ Thư Dục trong nội tâm như bị sét đánh, vẻ mặt kinh ngạc.

"Về công việc trước kia của em..."

Thư Dục bắt đầu tim đập hỗn loạn.

"Lúc trước em chưa nói rõ ràng, hiện tại nói cho anh biết." Ngữ điệu của anh tỏ vẻ anh không cho phép qua loa, dọa cô sợ tới mức mồ hôi ứa ra.

Vì sao giọng điệu cùng ánh mắt của anh, giống như cái gì cũng biết?

"Em nói mau đi." Tiếng nói trầm thấp, nhưng rất có uy nghiêm.

"Em..." Trong lòng cô đấu tranh, nói ra thì Phương Ngải làm sao bây giờ? Nói ra anh sẽ tiếp nhận cô sao? Hay là anh chỉ thuần túy hiếu kỳ mà hỏi thôi? Hoặc là anh có cảm giác, biết Phương Ngải không phải Bạch Hạc?

Thấy cô chậm chạp không trả lời, ánh mắt anh đột nhiên lạnh lẽo. "Không cần phải khảo nghiệm sự nhẫn nại của anh."

Cô kinh hồn bạt vía nói: "Trước kia, em -"

"Thế nào rồi?" Phương Ngải xông tới, cắt đứt cuộc đối thoại giữa hai người. Cô hết nhìn Hàn Chấn Thanh rồi lại nhìn hướng Đinh Thư Dục -

Một người vẻ mặt nghiêm túc, một người vẻ mặt kinh hoàng.

"Ách... có cần giúp đỡ không? Có khá hơn chưa? Đã đo nhiệt độ chưa? Cô ấy có lẽ là phát sốt?" Phương Ngải tới đưa tay muốn sờ trán Đinh Thư Dục, Thư Dục lại vô thức tránh đi.

Phương Ngải thu tay lại, cười xấu hổ, xoay người nói với Hàn Chấn Thanh: "Trần Lý vừa tới, bên ngoài đang bận rộn, em thấy có lẽ nên tự mình đi ăn khuya thôi, anh đang bận việc, ngày mai em lại đến." Phương Ngải buông xuống mấy lời rồi bước đi.

Hàn Chấn Thanh liếc nhìn Thư Dục, theo Phương Ngải đi ra ngoài. "Anh tiễn em."

Cạch, cửa đóng lại.

Trời ạ, Thư Dục thở ra một hơi, kéo lấy chăn phủ lên mặt, buồn bực với bản thân; vừa mới rồi, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa nói ra rồi. Cô thờ dốt, mồ hôi tuôn ra; cô hoang mang, không biết nên cảm thấy may mắn hay là tiếc nuối.

Vừa mới rồi anh có ý gì?

Thư Dục mơ mơ màng màng co ro trong chăn không yên, đột nhiên cửa lại bị đẩy ra, cô ngồi bật dậy.

"Ông chủ muốn tôi cầm thuốc cho cô." Là đồng nghiệp tên Nhã Văn, Nhã Văn đặt thuốc hạ sốt xuống nói. "Mỗi bốn giờ uống một lần, cô có khỏe không?"

"Cám ơn." Thư Dục nói lời cảm tạ. "Tôi thoải mái hơn nhiều rồi."

Thư Dục uống thuốc xong nằm xuống, nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện lên khuôn mặt của anh, còn có ánh mắt như muốn nhìn thấu cô.

Hàn Chấn Thanh... Thân thể Thư Dục nóng lên, ánh mắt của anh tưởng như còn lưu lại trên khuôn mặt cô, đầu đầu cũng thấy.

*Em nên làm như thế nào đối với anh đây? Làm như thế nào tốt nhất đây? Phương Ngải tốt, còn em thì sao?*

....

Đèn Bạch Hạc trong sân đã tắt, vị khách cuối cùng cũng đã rời khỏi quán bar, nhân viên đều lục tục rời đi. Bên trong quán vắng vẻ, âm nhạc cũng đã tắt.

Nhưng Hàn Chấn Thanh vẫn còn ở lại, anh ngồi ở trước quầy bar, chai rượu whisky đã mở, đặt bên tay phải. Thuốc lá đang cháy kẹp giữa hai ngón tay. Anh ngồi giữa căn phòng vắng vẻ, nghĩ đến phía sau đại sảnh trống rỗng, trong căn phòng nhỏ, cô đang ở đó, cô đang phát sốt.

Tâm trạng anh nặng nề, quán rượu Bạch Hạc thiếu đi âm nhạc cùng đám đông, yên lặng đến đáng sợ.

Anh lẳng lặng hút thuốc, hai mắt nhắm lại, nhìn chăm chú vào tủ trữ rượu, từng bình rượu chỉnh tề nằm đó, chắt chẻ kề sát bên nhau.

Anh đột nhiên cảm thấy, bản thân so với trước kia càng cô đơn hơn.

Anh hoài niệm thời gian cùng Bạch Hạc đối đáp qua mạng, hiện tại cô xuất hiện rồi, cảm giác cô độc lại càng mãnh liệt.

Anh vẫn mãi suy nghĩ, không thể đình chỉ suy nghĩ, ở đằng kia phía sau phòng nhỏ, cô đang phát sốt. Nhiệt độ của cô truyền nhiễm cho anh, ngực anh nóng, hai tay cũng nóng lên, giống như đang ôm lấy cái gì, thực hoảng hốt.

Rút ra một điếu rồi lại một điếu thuốc, nhả ra một vòng rồi lại một vòng khói, trong lòng anh bức bối, lại không thể như điếu thuốc lá, dễ dàng dập tắt.

Anh thấy nóng, là vì đè nén lửa giận sao? Anh đang nhìn nhìn cái gì? Nhìn nhìn đến hoảng loạn!

Anh nhảy xuống cái ghế, đi về hướng gian phòng phía sau, tiếp đó anh nhanh chóng mở rộng hai tay, vừa đi vừa tính toán.

Bước tiếp theo... Bước tiếp theo nên làm như thế nào?

Đẩy cửa phòng ra, anh trông thấy dưới ngọn đèn ngủ là một khuôn mặt xem ra đã ngủ say.

Giống như lúc trước, khi anh lần đầu tiên trông thấy đèn Bạch Hạc sáng lên.

Trong mắt anh hiện lên một chút dịu dàng, thực giống như lúc này, khi nhìn chăm chú vào cô gái đang nằm trên giường, nhìn khuôn mặt cô khi ngủ, anh có cảm giác mình cũng giống như một ngọn đèn Bạch Hạc kia; nơi nào đó trong nội tâm, vẫn luôn vì một người mà tỏa sáng.

Ở bên nhìn ngắm cô như vậy, lòng của anh mới có thể ấm áp - cô có hiểu không?

Nhất gan lại cố chấp, đây là người anh yêu sao? Anh sẽ không nhận lầm, trực giác của anh cũng không phạm sai lầm.

Hàn Chấn Thanh khẽ đẩy cửa đi vào gian phòng. Bóng dáng của anh bao phủ khuôn mặt cô, thức tỉnh cô. Thư Dục mở to mắt, ánh mắt mơ mơ màng màng, lơ mơ trông thấy anh mỉm cười với cô.

"Tới giờ uống thuốc rồi." Anh nói.

Cô mơ hồ, hiệu lực của thuốc đã lui, thần trí trở nên ngu muội.

Anh cầm lấy viên thuốc cùng ly nước, ngồi ở mép giường, nâng cô dậy, giúp cô uống thuốc.

Thư Dục nửa mê nửa tỉnh, toàn thân vô lực, mệt mỏi dựa vào cánh tay anh.

Cô líu ríu nói: "Mấy giờ rồi? Thực buồn ngủ..." vừa nói xong liền nhắm mắt.

Anh nở nụ cười, ngồi gần một chút, ôm lấy cô, để cho cô dựa vào lồng ngực. Hồngбет, anh cảm giác chính mình cũng phát sốt, thân thể thật nóng.

"Đã ba giờ sáng rồi." Anh trả lời. Cô không có lên tiếng, trở lại trong mộng, thoải mái mà dựa vào thân thể ấm áp của anh.

"Đình Thư Dục? Đình Thư Dục?"

"Ừ..." Cô thờ dãi, thật là ấm áp, vô ý thức chui vào trong lồng ngực của anh, tìm kiếm vị trí thoải mái hơn, cô dựa vào khiến anh ngứa ngứa, ngứa tới anh bật cười.

Anh dứt khoát lên giường, lưng tựa vào gối đầu, tay trái ôm lấy thân thể của cô, để cho cô ngủ ở trước ngực. Anh ngẩng đầu, hít sâu một cái, cảm thấy bức bách dữ dội, thân thể mềm mại nằm cạnh khiến anh chảy mồ hôi.

Anh ép bản thân bình tĩnh lại, trông thấy thái dương của cô có vết bầm, đơn giản lấy tay giúp cô xoa cho tan đi. Cô nhú mày, tay bám trên người anh kháng nghị mà nắm chặt, phát ra một tiếng ưm, khiến cho anh thờ dài.

Đứa ngốc này còn chưa có thông suốt, làm cho anh thấy phiền lòng. Kề nhát gan hỗn trướng, khiến cho anh bắt buộc phải dùng hết tâm cơ. Anh muốn trừng phạt cô, kết quả lại là hạ ánh mắt, vô hạn thâm nhìn ngắm cô ngủ.

Ngốc nghếch lại đáng yêu như vậy, thôi thì không thèm so đo với cô!

Hàn Chấn Thanh nâng mặt của cô lên, ở trên mắt cô in lại một cái hôn, lại ở bên tai cô thì thầm- "Bạch Hạc tiểu thư... yêu dấu, đừng nghĩ rằng cái gì anh cũng đều không hiểu. Nhưng điều anh nhìn thấy, so với điều em biết và muốn che giấu còn nhiều hơn, rõ ràng hơn."

...

Hôm sau, Thư Dục tỉnh lại, mở mắt ra, trông thấy ánh nắng sáng ngời, rèm cửa sổ bị gió thổi, bóng dáng lờ mờ.

Cô kinh ngạc ngồi dậy, nhìn đồng hồ, phát hiện mình đã ngủ rất lâu, có lẽ là do thuốc hạ sốt. Cô hoảng hốt nhìn qua bàn trà, thấy có một ly nước cùng thuốc.

Mở to mắt nhìn, cô mơ hồ cảm thấy đêm qua giống như một giấc mộng, nhưng cô không thể nhớ nổi. Cô nhẹ che trán, từ trong gương trông thấy vết bầm xanh nhàn nhạt.

Kỳ quái, là ảo giác sao? Tối hôm qua trong mộng, giống như có người vuốt ve cô. Nâng lên hai tay, cô ôm lấy chính mình, cảm thấy thực hoang mang, là mộng hay là thật? Đầu óc cô mê man, nhớ không rõ ràng lắm.

.....

Dưới sự giúp đỡ của Đàm Hạ Thụ cùng một đám bạn tốt, quán rượu Bạch Hạc công việc đã ổn định.

Hàn Chấn Thanh hơn phân nửa thời gian đều ở tại quán, thẳng cho đến lúc đóng cửa. Phương Ngải thường tới trước lúc đóng cửa, cùng Hàn Chấn Thanh rời đi. Mỗi đêm, Thư Dục đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, điềm nhiên như không cùng bọn họ nói lời từ biệt, nhìn bọn họ thân mật tay trong tay, trái tim cô giống bị bóp nghẹt.

Trước khi đi ngủ, cô thường trốn sau quầy bar, tự mình pha Around the world uống, uống đến hơi say mới trở về phòng. Cô mượn sự trợ giúp của rượu, làm cho mình không nghĩ tới bọn họ qua đêm như thế nào?

Nơi này là vì cô mà mở, đến thời điểm khuya nhất trong đêm, cũng chỉ còn lại cô một mình đơn độc.

Biết rõ Phương Ngải đến đây, Hàn Chấn Thanh sẽ không thể nào trở lên dẫn thất, Thư Dục vẫn có thói quen trước khi ngủ đăng nhập Bạch Hạc dẫn thất, một người online, nhớ lại quá khứ của hai người.

Đêm nay, uống ba ly Around the world, cô có chút say, cô chẳng thể du lịch vòng quanh thế giới nữa, hiện tại trong đầu cô đều là thế giới hai người của Hàn Chấn Thanh cùng Chu Phương Ngải!

Thân thể giống như khí cầu muốn bay đi, gót chân lại bị cột vào mặt đất.

Ba giờ sáng, ngồi ở trên giường trừng mắt nhìn màn hình máy vi tính, vào dẫn thất, tâm tình cô như sụp xuống đến đáy cốc, cô ảo tưởng Hàn Chấn Thanh tâm linh tương thông với mình, sẽ đột nhiên xuất hiện, nếu anh thật sự xuất hiện, cô tưởng tượng chính mình sẽ nói ra chân tướng, tưởng tượng phản ứng của anh sau khi nghe được.

Bọn họ không có ăn ý, thời gian trong tưởng tượng của cô không ngừng trôi qua.

Ngoài cửa sổ, sắc trời từ đen chuyển sang xám xịt, sương sớm tràn ngập sân sau, cô nghe thấy tiệm cơm sáng kéo cửa sắt, một ngày lại trôi qua.

Cô thờ dài, khung đối thoại trong dẫn thất trắng trơn, danh sách khách chỉ có một mình Bạch Hạc cô đơn. Đinh Thư Dục xoay người nằm lý ở trên giường, hai tay chống cằm, lay động hai chân, đầu ngón tay lướt qua màn hình tinh thể lỏng, nhấn vào trình cài đặt thay đổi bối cảnh dẫn thất.

Nhìn nơi bọn họ từng vui vẻ trắng đêm không ngủ, tuyết bắt đầu bay bay.

Uhm, cái này nhìn quá thô lương, lại thay đổi bối cảnh vậy.

Tuyết ngừng rồi, một cầu vồng hiện lên, cầu vồng đại biểu cho hi vọng kia mà, như thế nào lại hại cô đổ mắt?

Lại đổi một cái khác, cầu vồng quá nhạt nhẽo, một cơn mưa nhỏ trắng xóa, ào ào bay qua, đầu ngón tay xoa xoa con mắt mệt mỏi, trong mắt cô cũng bắt đầu đổ mưa.

Thư Dực khóc nước nở, cảm thấy nổi giận, tất cả đều không còn ý nghĩa nữa.

Cô ghen ngào, khóc, có lẽ là đã uống quá say, con người trở nên càng lúc càng yếu đuối. Cô cắn răng, cắn giận gõ bàn phím, từng chữ từng chữ nuốt lấy khung đối thoại trống rỗng.

Tình cảm khó nói lên lời theo đầu ngón tay cô trút hết ra, lấp đầy khung đối thoại...

*Em là Bạch Hạc, Chu Phương Ngải là giả.*

*Anh hẳn là sẽ phát hiện a! Hay là giữa hai người, cũng là ẩn ý giống như chúng ta?!*

*Anh không có phát hiện, là vì cô ấy rất xinh đẹp sao? Hay là vì cô ấy quá mê người, so với Bạch Hạc trong tưởng tượng của anh vẫn tốt hơn?*

Cô dừng lại, ngừng vài giây, điên cuồng mà nhanh chóng phát tiết cảm xúc trên bàn phím.

*Em là Đinh Thư Dực, em mới là Bạch Hạc, em thích nghe bài hát của The Cardigans, Love Fool.*

*Em thích anh, rất rất thích, yêu thích tất cả mọi thứ về anh, cho đến khi anh hỏi hình dáng của em, em lại lấy ảnh chụp bạn thân lừa anh.*

*Em chỉ là hư vinh muốn nghe được lời ca ngợi của anh. Không nghĩ tới cái mở đầu ngu xuẩn này khiến cho em vì muốn che đậy mà không cách nào khác đành phải tiếp tục làm chuyện ngu ngốc. Thậm chí giao hoạt chạy tới nhận việc ở quán rượu, chỉ vì càng muốn tiếp cận anh hơn.*

*Anh sẽ xem thường em sao? Xem thường cô gái thiếu tự tin này sao? Người đó cùng Bạch Hạc mà anh quen biết khác rất xa a?*

*Nhiều lần em muốn nói cho anh biết chân tướng, nhưng bạn thân của em, Chu Phương Ngải, cô ấy nói cô ấy cũng rất thích anh... Hai người thoạt nhìn thực rất xứng đôi!*

*Em nghĩ em có thể không để ý tới cô ấy, em muốn nói cho anh biết chân tướng, thật sự.*

*Em cùng Phương Ngải chênh lệch nhiều như vậy, anh sẽ chọn em sao?*

*Tuy rằng em không có xinh đẹp như cô ấy, dáng người cũng không tốt, cá tính còn rất kỳ quặc, không giống Phương Ngải tự tin hào phóng, nhưng anh không phải loại người chỉ để ý bề ngoài, đúng không?*

*Cho nên anh sẽ chọn em, đúng không?*

Thư Dực hít sâu một cái, cười khò. Cô đúng là điên rồi, tự biên tự diễn cái gì?

Bíp bíp một tiếng, Hàn Chấn Thanh login.

Thư Dực chấn động, trở nên luống cuống.

Hàn Chấn Thanh gửi lên tin nhắn. "Bạch Hạc."

Thư Dục gõ bàn phím. "Phải, là em."

Hàn Chấn Thanh tiếp tục: "Đình, Thư, Dục."

Đình Thư Dục? Anh biết rồi! Lần đầu tiên, cô bị chính tên của mình hù dọa.

Ngoài cửa sổ, sắc trời đã sáng, tiếng chim xôn xao, gò má Thư Dục nóng ran, tâm tình kích động, Hàn Chấn Thanh thay đổi bối cảnh khung đối thoại.

Mưa đã ngừng, dấu hiệu trái tim đại biểu cho tình yêu, bắt đầu đáp xuống hàng loạt.

Đây là ý gì? Thư Dục tiếp tục giống như bị sét đánh.

"Anh yêu em, Bạch Hạc."

Thư Dục che miệng lại.

Anh tiếp tục: "Anh yêu em, Đình Thư Dục."

Mắt cô lấp lánh nước, bắt đầu hoài nghi đêm nay mình đã uống quá nhiều, say nên hồ đồ rồi? Cô dùng sức dụi mắt.

Trong màn hình, chữ của anh hiện ra lần lượt, chạm đến trái tim cô.

"Anh yêu em, vịt con xấu xí... tự ti... ngốc nghếch... Đứa ngốc khiến người khác tức giận."

Một cảm giác run rẩy vì vui sướng như dòng điện chạy qua sống lưng cô, tê dại đến tận đáy lòng.

Thư Dục kích động, nhanh chóng gõ bàn phím. "Anh biết sao?"

"Phải, bé cưng."

Bé cưng?

Cô cứng đờ, cái từ ngữ ngả ngón này không giống như lời Hàn Chấn Thanh sẽ nói.

Đầu bên kia lại gửi tới mấy câu - "Nhìn thấy anh nói anh yêu em, có phải là mừng quá mà treo máy rồi không?"

Da đầu cô chợt tê dại. "Anh là Hàn Chấn Thanh sao?"

Đối phương trả lời: "Ha ha ha, Thư Dục, là chị đây."

Ai? Thư Dục khiếp sợ, chẳng lẽ là - "Phương Ngải?"

"Đúng vậy a."

Thư Dục tức điên lên. "Vì sao chị có số tài khoản của anh ấy?"

"Chị đang ở nhà anh ta a! Hàn Chấn Thanh ngủ rồi, chị mượn máy vi tính check mail."

Khốn quẩn cùng phần nợ đồng thời xé rách trái tim cô, một cảm giác chán ghét khiến Thư Dục trầm mặc, không hề trả lời.

Phương Ngải lại không buông tha: "Em thật đáng yêu, còn lên dẫn thất làm gì chứ? Bạch Hạc xuất hiện rồi, anh ta sẽ không trở lại dẫn thất đâu."

Thư Dục kêu một tiếng, đánh vào cái gối. Trời ạ, cô sắp tức điên rồi, thế này thật là quá đáng!

Đội không thấy Thư Dục trả lời, Phương Ngải lại tự mình độc thoại - "Này, thành thật khai ra, vừa rồi có phải em rất vui mừng không?"

"Vì sao lại làm như vậy?" Thư Dục gõ phím.

"Vui đùa chút thôi, làm cho em cao hứng một chút."

Nhưng đây là trò đùa quái ác, cô cảm thấy như được ôm, nhưng ngày một khắc sau lại bị đẩy ngã xuống đất, hung hăng chà đạp. Muốn một người quá tự tin như Phương Ngải học được quan tâm kẻ khác, có phải là quá cường cầu hay không?

Phương Ngải hỏi: "Này? Làm sao lại không trả lời? Tức giận sao?"

Thư Dục rời mạng, tắt máy, nằm lỳ ở trên giường òa khóc.

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 6

Trải qua lần này, Thư Dục không hề đăng nhập dẫn thất nữa. Ban ngày cô dốc sức làm việc, tận lực tránh cho tâm tình của bản thân biến chuyển. Cô tự coi bản thân như người máy, cưỡng bức chính mình thờ ơ với việc Phương Ngải cùng Hàn Chấn Thanh kết giao.

Mỗi một ngày trôi qua, cô có cảm giác mình càng lúc càng tê liệt; có khi cả một ngày, chỉ lúc cần thiết cô mới cùng khách hàng nói vài lời, còn lại cô đều bảo trì trầm mặc.

Nửa đêm không ngủ được, cô lên mạng chơi trò chơi giết thời gian. Ở trong thế giới giả tưởng, cô là một nhân vật hung ác, một đêm liền có thể liên làm thịt mười mấy con quái thú, thắng được rất nhiều điểm, lấy được rất nhiều vũ khí. Cô luôn đợi cho đến gần sáng, đến khi cực kỳ mệt mỏi, không còn biện pháp để suy nghĩ, mới đi ngủ.

Sáng sớm hôm nay, bầu trời xám xịt giống như tích trữ rất nhiều nước mắt, bất cứ khi nào cũng có thể khóc ướt cả Đài Bắc.

Đình Thư Dục được nghỉ, liền mang theo cây dù màu cam, đi dạo trên đường. Cô vung vẩy cây dù, cô đơn nhìn thoáng qua mấy cái cửa kính, cuối cùng tiến vào siêu thị, lấy xe đẩy, treo dù cẩn thận rồi tìm mấy khu rau quả tươi đi qua. Hơi lạnh trong khu vực đồ tươi thật mạnh, làm cho cô lạnh cóng.

Cô vốn sẽ không nấu ăn, cá cùng thịt bò chỉ có thể xem qua mà thôi, quanh quẩn cuối cùng chọn lấy một túi cà chua. Đột nhiên cô ngơ ngẩn, trông thấy trên cửa tủ lạnh, phản chiếu một thân ảnh quen thuộc.

Hàn Chấn Thanh?!

Cô xoay người lại, xác định người đang cầm cây dù đen đi tới kia đúng là Hàn Chấn Thanh, thì lại xoay người thật mạnh, đưa lưng về phía cửa vào, tâm tình kích động. Làm sao bây giờ? Trùng hợp như vậy sao? Có nên chào hỏi anh không? Anh sẽ tiếp nhận không?

Phương Ngải không có ở đây, chỉ có anh cùng cô hai người... Tuyệt quá! Cô thực nhớ cảm giác ở cùng một chỗ với anh, rất nhớ!

Thư Dục đấu tranh tư tưởng, nghĩ đến mấy ngày trước Phương Ngải trêu chọc cô, trong lòng kích động lại phần nộ, Phương Ngải quá đáng với cô như vậy, cô... cô cũng có thể ích kỷ một chút, không cần phải băn khoăn đến cảm giác của Phương Ngải a?!

Thư Dục suy nghĩ lại, bắt lấy cây dù, chạy tới giấu ở khu đồ khô, xong lại chạy về xe đẩy, làm bộ đang xem rau quả, mấy động tác dồn dập khiến cô thở gấp.

"Đình Thư Dục?" Hàn Chấn Thanh phát hiện cô, đẩy xe hàng đi tới.

"A! Ông chủ." Thư Dục giả bộ kính ngạc.

Anh mỉm cười, nhìn cô sắc mặt đỏ hồng, hô hấp nặng nhọc. "Hôm nay nghỉ phép, gọi tên anh được rồi. Khó được dịp nghỉ ngơi, một mình đi dạo sao?"

"Ừ, Đúng vậy." Cô thích anh đến chết mất! Ánh mắt của cô phát sáng, tiết lộ vui sướng trong lòng.

"Hơi thất vọng nhì?" Hàn Chấn Thanh chỉ chỉ bên ngoài, ngoài trời đang mưa. "Trời mưa."

Thư Dục mở to mắt. "A! Lúc em ra ngoài trời không có mưa ..." Nói xong phút chốc cô liền đỏ mặt. Ô, đáng chết, cô càng ngày càng thích nói dối mà.

"A?" Anh hứng thú dạt dào quan sát gương mặt ửng đỏ của cô. "Nói như vậy... em không mang dù sao?"

Thư Dục gãi gãi đầu, ánh mắt lấp lánh. "Ừ, Đúng vậy."

*Bingo! Đúng rồi, YES! Ông trời rủ lòng thương a ~ nội tâm cô hò hét — mau nói muốn đưa em về, nhanh nào.*

Cô lòng tràn đầy chờ mong muốn cùng Hàn Chấn Thanh che chung một cây dù. Tuy nơi này cách quán chỉ có mười phút đi bộ, nhưng cũng đủ rồi, ít nhất cô có thể tranh thủ một chút thời gian âm áp.

Kết quả, anh lại lãnh đạm nói: "Thực hỏng bét, chờ chút nữa em trở về sẽ gặp mưa rồi."

Thất bại! Thư Dục sụp vai xuống.

"Không sao." Cô tóm lấy xe đẩy cất bước về phía trước. "Cách quán rượu có ba dãy phố thôi, gặp mưa thì gặp mưa." Hừ, tên vô tình, nếu như là Phương Ngải xinh đẹp, anh chắc chắn sẽ không lạnh lùng như vậy.

Hàn Chấn Thanh mỉm cười nhìn bóng lưng nhỏ xinh, vóc dáng nho nhỏ dùng sức đẩy xe về phía trước, cái lưng thẳng tắp giống như đang tức giận với ai. Hàn Chấn Thanh đẩy xe đuổi kịp cô, chậm chạp hỏi: "Không sao à? Đây là lời của người mấy ngày trước vừa bị cảm mạo nói sao?"

"Em hiện tại vô cùng khỏe mạnh." Cô lớn tiếng nói.

Anh nở nụ cười. "Ừ, thân thể khỏe mạnh, nói chuyện cũng lớn tiếng."

Thư Dục lườm anh một cái, nhìn về mặt anh cười nhạo cô, cô chẳng những không tức giận lại còn cảm thấy ngọt ngào. Ừ thì cô yêu thích cùng anh tranh cãi, yêu thích cùng anh đẩy xe đi dạo siêu thị như thế này, giống như một đôi tình nhân. Thư Dục cúi đầu giả bộ chọn lựa thức ăn, đột nhiên một cái áo khoác khoác lên vai cô.

Một tiếng nói trầm thấp vang lên: "Mặc vào đi, em có vẻ rất lạnh." Từ lúc bắt đầu, anh đã chú ý tới bả vai cô đang run rẩy.

Thư Dục nắm chặt áo khoác, ngửa đầu nhìn anh. "Cám ơn." Ai, thực vô vọng a, thoáng cái, anh lại trêu chọc khiến cho cô tâm tình vui sướng, cảm giác chán nản mới rồi phút chốc đã biến mất không thấy đâu.

Bọn họ một trước một sau đi dạo trong khu đồ đông lạnh, không nỡ nói lời từ biệt, Thư Dục căn bản không có muốn mua đồ, nhưng lại giả vờ như muốn mua thật nhiều thứ. Anh đi ở trước, cô đi theo sau, cô thấy anh cầm lấy tảng thịt bò kiểm tra ngày, lập tức cũng chọn lấy một hộp thịt ba chỉ nghiền cứu chất lượng thịt. Thoáng nhìn thấy anh đem tảng thịt bò ném vào xe đẩy, trong nội tâm cô thâm tán thưởng —— oa! Không thể ngờ, anh lại xuống bếp a. Trong đầu cô chợt hiện hiện hình ảnh Hàn Chấn Thanh xắn tay áo lên rửa thịt bò, ô... quyền rũ chết người luôn ~

Cô đột nhiên có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, liếm liếm môi. Quả nhiên anh đúng là chàng trai hoàn mỹ vô địch toàn vũ trụ.

Anh tiếp tục cất bước, cô buông thịt ba chỉ tiếp tục đi cùng. Bọn họ một trước một sau, đi trong chốc lát, Hàn Chấn Thanh chuyên chú xem xét hàng hóa trên kệ thịt, đột nhiên ném ra một câu: "Em cái gì cũng không mua à?" Xe đẩy trong tay cô trống trơn.

"Có chứ, em có rất nhiều thứ muốn mua." Thư Dục vội vàng cầm lấy một củ khoai tây nghiền cứu, ra vẻ chuyên nghiệp. "Củ lớn như vậy, buổi tối liền nấu cái này." Cô đập đập vào củ khoai. "Nghe có vẻ không tệ!" Sau đó ném nó vào xe đẩy.

Hàn Chấn Thanh bước tới, lấy đi củ khoai tây, thả lại trên kệ.

"Này? Em muốn mua mà?"

Anh chỉ vào cái lỗ trên củ khoai tây nói: "Khoai tây đã mọc mầm, ăn sẽ đau bụng đi ngoài đến chết. Em muốn mua sao?"

Thư Dục gò má nóng lên. "Đó, cái đó ~~~" trên sách lại không có dạy.

"Em không biết?" Anh liếc nhìn cô.

"Em.. em không thấy rõ."

"Ừ." Anh gật đầu, bỏ lại Đinh Thư Dục đang đỏ bừng cả mặt, tiếp tục chọn lựa nguyên liệu nấu ăn. Rất nhanh, xe đẩy của anh đã chất đầy thức ăn, hạt ngô, chân giò hun khói, dầu, tương hạt tiêu đen, mỳ Ý...

Thư Dục nhìn không được miên man suy nghĩ - Sức ăn của anh lớn như vậy sao? Hay là, rồi, nhất định là muốn ăn cùng Phương Ngải, Phương Ngải không biết nấu cơm, vậy anh muốn xuống bếp làm cho Phương Ngải ăn sao? Nghĩ tới chuyện này, thần sắc cô chợt ảm đạm, tâm tình đang tốt liền bay biến mất. Cô thật là ngu ngốc, rốt cuộc còn đang hy vọng xa vời cái gì? Còn đâu đi cây dù, vọng tưởng cùng anh trở về, anh đã cùng Phương Ngải ở chung một chỗ! Cô lại vẫn làm ra loại tiểu xảo tí bi này.

Thư Dục càng nghĩ càng chán nản, đầu cúi thấp hơn, cước bộ cũng chậm lại.

Hàn Chấn Thanh liếc về phía Đinh Thư Dục ở sau lưng, cô thất hồn lạc phách, nhìn cũng không nhìn cầm lấy củ cải, rau chân vịt, cánh gà, thậm chí còn cầm lấy khúc chân giò lớn vút vào xe đẩy. Thế này thì quá khoa trương rồi, cái đầu nhỏ như vậy liệu có khả năng ăn hết đồng thức ăn kia sao?

Hàn Chấn Thanh suy nghĩ, xoay người đi tính tiền. Thư Dục xếp phía sau anh, lấy ra ví da. Trong lúc nhân viên siêu thị tính tiền, Hàn Chấn Thanh hỏi Thư Dục. "Buổi tối em muốn nấu cái gì?" Ánh mắt liếc về phía xe đẩy của cô hỏi: "Chân giò kho tàu sao?"

"A." Cô lung tung gật đầu, về mặt chột dạ.

"Một người ăn?"

"Dạ, đúng vậy." Trời a, có thể đừng hỏi chuyện này nữa hay không? Cô mua loạn một trận, ai biết được trong nháy mắt đã chong chát nhiều đồ như vậy.

Hàn Chấn Thanh thanh toán xong, đến lượt Thư Dục tính tiền, anh tiếp tục hỏi: "Mua cánh gà là muốn kho cùng chân giò sao?"



"A?" Còn có cánh gà sao? Thư Dục nhìn nhân viên siêu thị kéo lên hai mươi cái cánh gà, mấy cái cánh gà trần trụi giống như đang cười nhạo cô. Cô bực bội móc tiền ra trả. "Phải, em đều muốn ăn." Đáng ghét, hồi nữa sẽ ngắt xiù cho anh xem. Cô chẳng lẽ không thể ở trước mặt anh bảo trì hình tượng hoàn mỹ sao? Hức ~ cô nghe thấy anh lại ngượng ngừng hỏi -

"Một vấn đề cuối cùng."

Còn hỏi? Thư Dục ngẩng đầu, anh cười với cô. Đụng phải nụ cười này, cô lại tâm hoảng ý loạn.

"Thư Dục, buổi tối quán rượu phải buôn bán, em tính nấu những thức ăn này ở đâu?"

Hách! Thư Dục lui về phía sau một bước.

Đúng rồi, Hàn Chấn Thanh ở nhà đương nhiên có thể nấu sao thì nấu, cô ở quán rượu mà; buổi tối phòng bếp là địa bàn của Trương Đại Tường, nào có bếp cho cô tàn phá? Khó trách anh một mực hỏi lung tung này nọ, anh nhìn thấu tâm tư của cô sao?

Đình Thư Dục mặt lúc trắng lúc xanh, biểu lộ rất đặc sắc. Trong lúc cô khốn quẫn gò má đỏ ửng, á khẩu không trả lời được thì Hàn Chấn Thanh cười xách lấy đồ ăn, đi ra quầy hàng.

Ở sau lưng anh, Đình Thư Dục ừ ừ, cố hết sức mà xách lấy bao thức ăn so với anh còn nhiều hơn. Xong đời, anh nhất định cảm thấy cô rất kỳ quái.

Cô cảm giác mình là đứa ngốc. Ai, tình yêu quả nhiên làm cho cô trở nên ngu ngốc, tự tôn bị thương tổn chồng chất. Đáng ghét, Thư Dục trừng mắt nhìn bóng lưng cao gầy rắn chắc đứng trước, anh mới này còn cười sao?

Nếu không phải tham lam muốn cùng anh ở chung thêm chút lát, cô cũng sẽ không choáng váng đầu óc mà mua nhiều thứ như vậy!

Nếu không hi vọng anh đưa cô về, cô cũng sẽ không đem cây dù dầu đi. Kết quả anh không có tính đưa cô về nhà, ô ~ trời cao bắt nạt, Đình Thư Dục cô quả thật xui xẻo mà, trăm phương ngàn kế lại lựa cái tiểu quỷ kếp, không những không có tác dụng, còn xấu hổ muốn chết nữa. Oa a ~ Đình Thư Dục thật muốn trốn đi khóc lớn, cô ngu ngốc quá!

Cô càng nghĩ càng cảm thấy mình thật thê thảm, nghĩ đến anh cùng Phương Ngải buổi tối ăn đại tiệc thịt bò thơm ngào ngạt, còn cô thì một mình đơn độc, còn phải nghĩ biện pháp xử lý cái đồ thức ăn này, trong lòng thực chua xót!

Hàn Chấn Thanh đột nhiên dừng ở khu vực thiết bị làm vườn trong siêu thị, quan sát mấy cái bồn hoa.

Có một thanh âm nhỏ từ phía sau lưng vang lên: "Loại chậu hoa nhỏ này thời gian sống rất ngắn."

"A?" Anh nghiêng đầu, nhìn Đình Thư Dục. "Anh gần đây mới mua nhà, ban công còn chưa có sửa sang lại." Anh sờ mó chậu hoa lá xanh. "Anh đối với thực vật thật hết cách, đến cây xương rồng cũng bị anh nuôi chết."

"Vậy anh càng không thể mua loại chậu hoa nhỏ này, tốt nhất là tới tiệm cây cảnh mua bồn hoa lớn, chỗ đó có rất nhiều thực vật có thể chọn, hơn nữa phẩm chất tương đối khỏe mạnh hơn." Cô hảo tâm đề nghị.

"Phải không?" Anh suy nghĩ.

Cô còn nói: "Anh có thể mua hoa hồng sa mạc, nó rất dễ trồng, ba ngày không có tưới nước cũng sẽ không chết."

"Xem ra em rất thành thạo." Anh khen ngợi.

Được khen ngợi nữa à, vạn tuế! Thư Dục mặt đỏ, tâm tình chuyển biến tốt đẹp.

Đi ra khỏi siêu thị, bên ngoài mưa rơi tới tấp. Bọn họ sóng vai đứng ở mái hiên, nhìn mưa rơi.

Anh nói với Thư Dục: "Hôm nay anh sẽ không đến quán, Hạ Thụ sẽ đi qua trông coi giúp."

Cô nghĩ đến - anh có hẹn, nhất định là cùng Phương Ngải. Cô biểu hiện điềm nhiên như không, nhưng trong nội tâm lại chua xót.

"A, em cũng phải đi về rồi." Cứ như vậy sao? Ai! "Tạm biệt." Thư Dục xoay người đi, đột nhiên bị anh giữ chặt.

"Đợi một chút." Anh nheo mắt cười cười, chỉ về phía cửa siêu thị. "Người kia dường như có chuyện nói với em."

Thư Dục chớp mắt nhìn kỹ, cực kỳ hoảng sợ, nhân viên siêu thị đang cầm cây dù màu cam của cô chạy tới. Thư Dục luống cuống liên tiếp lui về phía sau, đó không phải, ngàn vạn lần không phải ~

Nhân viên siêu thị chạy tới. "Cô à! Cây dù của cô!"

"Đây không phải là của tôi." Thư Dục cao giọng phủ nhận, Hàn Chấn Thanh cười nhẹ ho khan.

"Ô?" Nhân viên siêu thị hoang mang. "Tôi rõ ràng nhìn thấy cô cầm cây dù này đi vào mà? Không phải cô vừa mới để nó ở khu đồ khô sao? Là của cô

mà!"

A - cô muốn tức chết mất! Thư Dục lắc đầu điên cuồng phủ nhận: "Không phải của tôi, thật không phải là của tôi!"

"Cô à?"

"Thật không phải là của tôi mà!"

"Ách..." Nhân viên siêu thị cầm lấy cây dù, hoang mang trở lại.

Hàn Chấn Thanh nhìn Đinh Thư Dục, Đinh Thư Dục lại quan sát anh.

Cô yếu ớt nói: "Thật sự... Không phải của em"

Con người đen của anh ánh lên tia vui vẻ. "Ừ, nhân viên đó nhận lầm."

Thư Dục bối rối khoa tay. "Em đi về đây, BYE." Trốn mau, thật mất mặt quá.

Cánh tay dài của Hàn Chấn Thanh đuổi ra, ngăn cô lại.

Thư Dục kêu lên: "Lại làm sao nữa?"

"Áo khoác của anh."

Đúng rồi! Bỏ xuống túi to, Thư Dục tay chân lỏng ngóng cởi áo khoác trên người ra. Lúc này đầu óc cô đã trống rỗng, không cách nào tiếp tục suy nghĩ. Kỳ quái là càng nhanh muốn cởi ra, cổ tình lại bị tay áo quá dài xoắn ở cổ tay, vì vậy cổ vung vẩy tay áo trông thật tức cười, thân thể nho nhỏ vừa run vừa dao động, làm cho tình huống càng thêm chật vật.

"Ai! Không cần cởi." Hàn Chấn Thanh thở dài, khẩu khí bất đắc dĩ, ánh mắt lại như đang cười.

"Được mà, nhanh lắm..." Đinh Thư Dục cố gắng chiến đấu cùng áo khoác. Đáng ghét, hôm nay là xung khắc với cái gì vậy? Cô mất mặt còn chưa đủ sao?

Hàn Chấn Thanh nói gì đó với cô, cô dừng lại động tác, sững sờ nhìn anh.

"Anh nói cái gì?" Cô không có nghe rõ.

"Buổi chiều em có việc gì không?" Anh lặp lại.

Hỏi cái này sao? Tim cô đột nhiên đập nhanh, huyết áp cũng muốn tăng cao.

"Không có... Buổi chiều em không có việc..." Thư Dục nghe thấy thanh âm hưng phấn của chính mình.

"Muốn giúp anh sửa sang lại ban công hay không? Nếu em đối với cây cỏ quen thuộc, vậy giúp anh đi mua bồn hoa, như thế nào?"

Thư Dục ngây người, cùng anh về nhà? Sửa sang lại ban công nhà anh? Vạn tuế, cô thích cái chủ ý này!

Hàn Chấn Thanh xách trong tay túi to, cười nói: "Em giúp anh sửa sang lại ban công, buổi tối anh mời em ăn bít tết."

Oanh! Hai niềm vui liên tiếp, khiến cho Thư Dục mừng đến nghiêng ngã, cô dùng sức chớp mắt, sợ chính mình nghe lầm. Ý là - cả buổi chiều bọn họ đều có thể ở chung một chỗ sao?

Anh cười hỏi: "Như thế nào? Không thích ăn bít tết? Đương nhiên, nếu như em tình nguyện ý cống hiến chân giò cùng cánh gà, chúng ta có thể ăn uống thịnh soạn hơn. Đúng rồi, chỗ anh còn có chút ít rượu đỏ không tệ, có thể dùng với bữa tối."

Hiện tại đang xảy ra chuyện gì? Thư Dục ngây ngốc nhìn anh, anh thật dịu dàng cười với cô. Làm sao lại như vậy? Tay chân cô luống cuống, hoang mang lo sợ.

Sắc trời tối tăm, mưa phùn rả rích, nhưng Đinh Thư Dục chỉ nhìn thấy bộ dạng Hàn Chấn Thanh mỉm cười với cô, cô bị ảo giác rồi, ảo giác mình cùng anh đứng trên thảm cỏ, dưới ánh mặt trời chiếu khắp nơi, ở trong cái nhìn ấm áp của anh, khoái hoạt tưởng như muốn tan ra.

.....

Ngày mưa, tiệm cây cỏ buôn bán ế ẩm, ông chủ tiệm ngồi trong chỗ tối xem tv, chợt có một chiếc xe ô tô màu đen đi tới đỗ ở cửa ra vào, đi vào là một nam một nữ. Thân thể bọn họ cao thấp khác xa, nam thì cao lớn anh tuấn, mặc quần áo thể thao; nữ gầy yếu thấp bé, trực tiếp hướng khu bồn hoa đi tới.

Có lẽ chỉ là đến xem thôi?

Ông chủ tiệm hứng thú tan hết ngập một cái, tiếp tục xem TV. Khi ông phát hiện cô gái thấp bé kia không ngừng đem một chậu lại một chậu hoa cỏ chuyển ra! Ông chủ nháy dựng lên, cười khanh khách chạy tới bắt chuyện.

"Thích lại hoa cỏ nào vậy? Muốn chủng loại ở đâu?" Ha ha, nhà giàu đây!

Hàn Chấn Thanh chỉ mấy chậu hoa đã chọn trên mặt đất. "Những thứ này tổng cộng bao nhiêu?"

"Toàn bộ sao?" Ông chủ nhin không được giọng nói hưng phấn, trên mặt đất đặt ít nhất cũng có mười chậu hoa!

"Còn có cái này -" Đinh Thư Dục lại ôm tới hai chậu để xuống đất. "Hai chậu này thật đẹp." Cô cười hỏi ý kiến Hàn Chấn Thanh: "Như thế nào?"

"Được, thêm hai chậu này." Hàn Chấn Thanh móc ra một chồng tiền mặt trả.

Ông chủ mở to hai mắt, cười đến không ngậm miệng được. "Mua nhiều như vậy, tôi đặc biệt ưu đãi cho hai người, tính hai người 80% thôi."

Ông chủ kêu hai nhân viên tới, đem chậu hoa đặt lên cốp xe phía sau. Số lượng chậu hoa quá nhiều, còn có năm chậu phải để ở ghế sau.

Hàn Chấn Thanh cùng Đinh Thư Dục trở lại trong xe.

"Thơm quá!" Đinh Thư Dục hít sâu vài hơi. "Anh ngửi thấy không? Đây là cây bông ổi (*tớ gg thì thấy cái cây này có một cái tên nữa là cây hoa cắt lợn => ặc đúng là chỉ có Việt Nam mới nghĩ ra mấy cái tên văn hóa như thế =>)), đây là giống có mùi thơm (chém đấy, xl mọi người ~\_~).*" Cô chậm rãi nói: "Em có nghe qua một bài đồng thi (*bài về của trẻ con*) nói về loại hoa này."

"A?" Anh mỉm cười. "Anh muốn nghe." Anh khởi động xe, nghe tiếng nói ngọt ngào của cô nhẹ nhàng vang lên -

"Bông ổi a bông ổi, em là tiểu giai nhân cao nhã, mang theo vương miện ngũ sắc rực rỡ, phủ lên mình áo choàng màu lục xinh tươi, giữa dạ tiệc bách hoa đua nhau khoe sắc, cũng không hề lu mờ. Bông ổi a bông ổi, em là tiểu thực nữ ưu nhã, mang theo hương thơm nhân nhật, bất luận người ta có chú ý hay không, luôn yên tĩnh một bên, nhẹ nhàng mà lan tỏa..." (*~~~~ chém toàn tập, xl mọi người lần nữa*)

"Đồng thi rất đáng yêu."

"Đúng vậy."

Hàn Chấn Thanh mỉm cười nói: "Đội lát nữa, hoa đều cho em xử lý."

Cô dùng sức gật đầu. "Toàn bộ túi đồ của em cũng đều cho anh xử lý."

....

Thư Dục mở to mắt nghiên cứu nơi ở của Hàn Chấn Thanh, đồ dùng trong nhà đơn giản, một bộ sofa đen, tủ để TV đen, bàn trà bằng gỗ, bàn ăn cũng là gỗ thô, bên cạnh đặt vài cái ghế. Có thể nhìn ra được chủ nhà hết sức giản lược, còn chưa có bắt đầu bố trí nơi ở.

"Anh bận rộn nhiều việc, không có thời gian xử lý nơi này." Trên thực tế, anh không am hiểu bố trí hoàn cảnh sống, đây là lần đầu tiên anh mua nhà, vật dụng chỉ chọn lựa chắc chắn, đơn giản là tốt rồi. Anh cầm lấy ly trên bàn, đi vào phòng bếp pha trà.

Thư Dục nhìn nhà của Hàn Chấn Thanh, nhà của anh cũng giống như con người của anh vậy, gia cụ đơn giản mà vững vàng, bài trí đơn giản sáng sủa, tất cả giống như không có đặc biệt tí mĩ chọn lựa hay thiết kế.

Thế nhưng lúc mới đầu, anh cùng cô đi mua giường, lại bắt bẻ đến như vậy. Đối với một nhân viên mới tới, so với chính mình còn dụng tâm hơn? Cô có chút hoang mang.

Cô lại trông thấy notebook màu đen trên bàn trà, trên giá áo bên cạnh có treo áo khoác da anh thường mặc, giày da sắp xếp chỉnh tề trong tủ. Những thứ lặt vặt trong cuộc sống này, không gian của một người đàn ông độc thân, đều là chuyện nhỏ nhặt, nhưng bởi vì đây là nhà của người đàn ông cô yêu, chỉ nhìn chút ít vật phẩm thuộc về anh ở đây thôi, Thư Dục cũng nhin không được liền kích động, trong nội tâm tràn đầy cảm giác thật là ấm áp.

Hàn Chấn Thanh đi ra khỏi phòng bếp, đưa cho cô một ly trà.

"Cám ơn." Thư Dục đón lấy, ly trà màu đen, có hình vẽ con rồng, đây là cái ly anh thường dùng sao? Thư Dục uống trà nóng, cảm thấy thực cảm động. Lần đầu tiên, cô cảm thấy bọn họ thật gần nhau.

"Ban công giao cho em." Hàn Chấn Thanh kéo cửa sổ sát đất.

Anh lục đục đem hoa đến ban công, hai mươi mấy chậu hoa cỏ chiếm hết diện tích. Bọn họ bị đám hoa cỏ vây quanh, Thư Dục ngồi xổm trên mặt đất, xắn tay áo lên, bắt đầu sửa sang lại.

Hàn Chấn Thanh phụ trách đem hoa cỏ lấy ra khỏi chậu nuôi cấy, Đinh Thư Dục đem chúng vui vào chậu hoa lớn rồi dựa vào tính chất của hoa mà xếp đặt.

Anh hỏi: "Tên những loại hoa này em cũng biết sao?"

Thư Dục mỉm cười, hai tay bám đầy bùn, cẩn thận vùi đất vào gốc cây. "Đương nhiên, rất dễ nhớ." Cô dạy anh phân biệt: "Anh xem, cây có lá mảnh, hoa nhỏ màu tím đỏ này là hoa Kim Tiền (gg thấy tên tiếng anh của nó là Cigar flower mà sao tên Việt chả liên quan gì cả), đóa hoa có mùi thơm nhàn nhạt, nó ưa môi trường thoát nước tốt, cho nên nếu như cho nó uống quá nhiều nước, nó sẽ không sống lâu được, ngược lại còn héo rũ đi."

Nâng lên cây hoa nhỏ đang xử lý, cô lại nói: "Đây là cây bông ôi, từ mấy bông hoa nhỏ bao tụ lại thành một đóa."

Anh nhìn cô hái xuống một đóa hoa, bứt lấy nụ hoa, nhặt lên xuyên thành một vòng tròn, làm thành một vòng hoa nhỏ dao động cho anh xem.

"Dùng hoa làm dây chuyền, rất thú vị phải không? Thả vào trong hộp bút, có thể thơm cả ngày." Nhẹ đặt vòng hoa xuống, cô đem bông ôi để vào trong chậu.

Có lẽ là tâm tình thoải mái vui vẻ nên cô nói không ngừng nghỉ. "Mấy cây bên phải này là hoa hồ điệp, vừa vàng vừa trắng lại vừa hồng, là loại hoa rất dễ thích ứng, nó thích ở nơi thoáng gió. Về phần mấy cây phía trước này chính là hoa hồng sa mạc..." Cô cười nhớ lại: "Trước kia đi học, giám thị không cho phép trồng hoa, em liền đem hồng sa mạc nuôi ở dưới gầm giường, buổi tối đi ngủ, nghĩ đến nó đang sinh trưởng dưới giường, liền thấy có loại cảm giác kích thích khi phạm tội, mãi cho đến khi tốt nghiệp cũng không bị phát hiện đó." Cô lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Hiếm thấy cô nói nhiều như vậy, Hàn Chấn Thanh tràn ngập hứng thú chống tay xem, mỉm cười nghe cô nói mãi không dứt.

Cô tiếp tục nói: "Bất quá, hoa hồng sa mạc này là cây có độc, ăn một miếng, trái tim liền chịu không nổi, sẽ bị rối loạn nhịp tim, phải đưa đi bác sĩ ——"

Có lẽ ý thức được chính mình nói không ngừng, Thư Dục đột nhiên im lặng, cô liếc nhìn anh, thấy anh vẻ mặt vui vẻ.

"Tiếp tục đi! Tại sao không nói nữa?"

Cô đỏ mặt. "Tốt lắm, có thể đặt lên rồi."

Hàn Chấn Thanh đem từng chậu hoa đã chỉnh sửa tốt đặt lên bồn hoa, anh nhìn bồn hoa rực rỡ, nói: "Anh thích hoa em chọn." Những cây hoa rực rỡ này làm cho anh nhớ tới trận nổ lớn đã xem vào ngày sinh nhật kia, ngọn lửa xông lên tận trời, cũng giống như những đóa hoa diễm lệ này.

"Anh thích là tốt rồi." Thư Dục đứng ở phía sau anh, cô cào cào tóc, thật là cao hứng, nhưng trong lòng cũng rất chua xót. Cô cảm thấy một trận xúc động, muốn nhào lên trước ôm lấy anh, nhưng lại không dám! Nếu như lúc trước thẳng thắn, hiện tại, có thể ở nơi này hay không?

Nếu vậy bồn hoa trước mắt này sẽ là do cô chăm sóc, căn nhà này sẽ biến thành nơi ở của cô. Mỗi ngày cô đều có thể ngồi ở ghế sofa của anh; không cần thông qua máy tính, cùng anh nói chuyện hư ảo.

Cô tưởng tượng thấy cuộc sống hạnh phúc, tưởng tượng thấy áo khoác lông của cô kề sát áo khoác da của anh, máy vi tính của cô nằm cạnh của anh, giày của cô cũng hạnh phúc mà dựa vào giày của anh, mọi thứ của bọn họ đều hợp cùng một chỗ, trở thành một gia đình ấm áp.

Cô thực tiếc nuối, hoài nghi bản thân vì vượt không qua một bước kia, đã làm cho cô mất đi một cơ hội có được hạnh phúc, có thể vĩnh viễn không quay lại được...

Anh đột nhiên nói: "Anh thích nghe em nói chuyện."

"Vậy sao?" Thư Dục lo lắng, cô cũng rất thích nhìn bóng lưng của anh giống như vậy.

Anh hướng mấy chậu hoa trầm tư. "Anh cảm thấy... giống như đã quen biết em từ rất lâu rồi." Xoay người, anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt chuyên chú khiến cô hoảng hốt.

"Có nhớ anh từng đề cập đến Bạch Hạc không? Căn nhà này là đặc biệt vì cô ấy mà mua." Anh nhìn vào mắt cô, cái nhìn như muốn xem thấu linh hồn cô. "Em nghĩ, cô ấy có thích ban công này không?"

Thư Dục mở to mắt, suy nghĩ một chút, trả lời: "Em nghĩ cô ấy sẽ rất thích." Phương Ngải không phải đã tới đây rồi sao? Cô ấy không tán thưởng sao?

Anh lại nói: "Có nhớ The Cardigans không?"

Thư Dục gật đầu. "Anh đã nói Bạch Hạc tiểu thư kia thích The Cardigans."

"Hôm trước, ở trong quán mở Love Fool của The Cardigans, đó là bài hát cô gái trong lòng anh yêu thích nhất, nhưng Phương Ngải lại hỏi anh, bài này là ai hát..." Anh nhìn về mặt kính ngạc của cô, tiếp tục nói: "Anh nghĩ... Chu Phương Ngải có lẽ không phải là Bạch Hạc."

Sắc mặt cô đột biến, anh phát hiện?!

Anh bình tĩnh nhìn cô. "Việc này quá hoang đường, nếu Phương Ngải không phải là Bạch Hạc, vì sao phải giả mạo cô ấy? Ước định của anh với Bạch Hạc không có người khác biết. Trừ phi tất cả chuyện này đều là chủ ý của Bạch Hạc, hoặc là cô ấy từ đầu tới cuối đều muốn lường gạt anh." Thần sắc anh nghiêm túc. "Anh không hiểu tâm tư của phụ nữ, em nghĩ... phụ nữ sẽ cố ý lường gạt người đàn ông mình thích sao?"

Thư Dục đỏ mặt hời lạnh, sống lưng cứng ngắc, giống như đang đối mặt với quả bom sắp nổ mà không biết làm cách nào gỡ bỏ.

"Đều là phụ nữ, anh muốn nghe một chút ý kiến của em." Ánh mắt của anh sáng rực.

Cô cúi đầu, im miệng không nói, không biết phải nói từ đâu.

"Tại sao không nói chuyện?"

"Phụ nữ..." Cô hòng Thư Dục chưa xót. "Có lẽ cũng sẽ... bởi vì quá yêu một người đàn ông... mà trở nên ngu xuẩn, sự tình có lẽ không phải như anh nghĩ, không có một người nào, không có một phụ nữ nào lại ác ý thương tổn người trong lòng mình."

"Vậy sao?" Khẩu khí anh trở nên lạnh lẽo. "Anh chán ghét cảm giác bị đùa giỡn."

"Anh thích cô Chu tới mức nào?" Thư Dục cười khổ nói: "Em là nói... anh cảm thấy thế nào về cô ấy? Em thấy hai người ở chung rất vui vẻ." Cô thử hỏi, muốn nghe ý kiến của anh, cân nhắc xem có nên nói ra chân tướng hay không. Nếu như bọn họ có hảo cảm với nhau, cô có nên vạch trần Phương Ngải không? Nếu như anh không thích Phương Ngải, như vậy, có lẽ cô có thể nói thật, dù sao anh cũng đã hoài nghi.

"Em nói không sai -" anh trả lời: "Bọn anh ở chung rất tốt, anh đã cầu hôn cô ấy rồi, hai tháng sau sẽ cử hành hôn lễ ở quán rượu, đến lúc đó sẽ ngừng kinh doanh một ngày." Anh nói đơn giản mà rõ ràng, giống như đang thuật lại một tin tức, nhưng thanh âm lạnh lẽo chua chát, có cảm giác không kiên nhẫn.

"Hai người muốn kết hôn! Anh không phải hoài nghi thân phận của cô ấy sao?" Cô nhin không được thốt ra.

Anh biểu lộ hồ hững nói: "Thật sự anh không thể khẳng định thân phận của cô ấy."

"Vậy anh vẫn cầu hôn sao?" Kết hôn đó! "Anh thật sự yêu Bạch Hạc sao? Hay là nhìn thấy Phương Ngải xinh đẹp liền choáng váng rồi? Anh -" Thư Dục ngưng ngắn, lồng ngực kịch liệt đập phồng. Chết tiệt! Cô đang nói cái gì vậy? Cô làm sao có thể nói như vậy?

Cô không phải đã tiếp nhận thực tế rồi sao? Nhưng nghe thấy bọn họ muốn kết hôn, chuyện này vẫn đã kích cô nặng nề. Cô phản ứng quá độ rồi, cô có quyền gì mà phẫn nộ chứ?

Thư Dục mím môi, mạnh mẽ nuốt xuống những lời nói cảm tính, nhưng chuyện này thật là khó khăn, trời ạ, cô đau đớn tới mức dạ dày như bị thiêu đốt.

Bọn họ nhìn nhau, thật lâu cũng không ai mở miệng.

Cuối cùng, anh dùng một loại ngữ khí lạnh lẽo nhưng kiên định nói: "Anh một mực chờ đợi Bạch Hạc, nhưng cuối cùng tới gặp anh lại là Chu Phương Ngải. Nếu như cô ấy không phải Bạch Hạc, vậy Bạch Hạc chân chính ở đâu? Vì sao không đúng hẹn? Em nói đúng, Phương Ngải xinh đẹp, cô ấy là bạn lữ trong mơ của đàn ông, anh không có lý do gì cự tuyệt để tiếp tục chờ một cô gái sẽ không xuất hiện. Cho dù Chu Phương Ngải không phải là Bạch Hạc cũng không sao cả, chuyện này chỉ càng chứng minh Bạch Hạc không quan tâm anh, không quan tâm tình cảm của hai người, anh đây cũng có thể không quan tâm."

Hốc mắt Thư Dục nóng lên, ngực như bị phồng. "Đúng, anh nói đúng." Cô dùng một loại thanh âm ừ ừ nói: "Thật có lỗi, em vừa rồi quá kích động." Tất cả đều là cô tự làm tự chịu, đi vào ngõ cụt, đem chính mình vây khốn trong sự cô đơn. Bốn phía đều là tường, cô đã không còn đường ra rồi. Tình cảm này phải dứt bỏ thôi, cô còn ở nơi này làm cái gì?

Cô không thể khóc, cô có lý do gì để khóc? Cô muốn làm bộ như không có việc gì, nhưng cô phát hiện mình không có tài năng diễn xuất, không xong rồi! Cô cảm giác mắt càng ngày càng ướt, làm sao bây giờ? Cô cúi đầu, lại cúi đầu, có chút tránh né, sợ sẽ tiết lộ tâm sự.

Hàn Chấn Thanh xoay người đưa lưng về phía cô.

Mưa phùn bay lất phất, nhẹ lướt qua bên mặt, anh đưa tay chạm đến bông ổi bị mưa xối, trầm giọng nói: "Phương Ngải ở Đài Loan không có thân nhân, đến lúc chuẩn bị hôn lễ, hi vọng em giúp đỡ cô ấy một chút."

"Được." Dường như cô chẳng thể đau đớn hơn nữa.

Hàn Chấn Thanh phui phui lá xanh, nhân nhạ nói: "Có em hỗ trợ, anh yên tâm rồi, nên chuẩn bị bữa tối thôi." Anh xoay người, đi qua bên người cô, đi về hướng phòng bếp.

Không được! Thư Dục dùng sức hít vào, nhưng nước mắt càng nhanh tràn ra, cô xoay người lại, buông xuống một câu: "Không cần đâu, em phải đi." Ôm túi da, cô chạy về phía cửa ra vào. "Bye!"

Cô mới kéo cửa ra, một bàn tay to lớn đã vượt qua đê lại, giữ lấy cổ tay cô, đem cô kéo trở lại.

"Anh..." Thư Dục sững sốt, kinh ngạc nhìn thấy trong mắt anh có sự phẫn nộ. "Làm sao vậy?" Tay cô bị anh hung hăng nắm phát đau, về mặt anh nghiêm nghị, dùng ánh mắt nóng bỏng chưa bao giờ thấy nhìn cô, như muốn nhìn thấu cô, lại vừa như vô cùng tức giận với cô.

Thư Dục sợ đến không dám nói lời nào, cô chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình phẫn hận như vậy trên mặt anh.

Tiếng mưa rơi tí tách, ánh mắt của anh chặt chẽ khóa cô lại, bàn tay nắm chặt không tha.

Anh muốn làm cái gì?

Anh đến gần một bước, cô liền lui về phía sau, anh lại tới gần, cô không còn đường thối lui, lưng đụng vào cánh cửa, khăn trương thở gấp. Anh lại gần chút nữa, bóng dáng to lớn bao phủ cô, hơi nóng từ thân thể anh vây quanh cô.

Thư Dục cảm thấy một cảm giác lạ lẫm nào đó đang xôn xao trong lòng, cô ý thức được có việc sắp phát sinh, cô cảm thấy nguy hiểm, kỳ quái chính là cô lại không muốn tránh né.

Hàn Chấn Thanh cúi đầu, mặt nhích tới gần cô, hơi thở lướt nhẹ qua mặt cô.

Đầu gối cô mềm nhũn, cả người tựa trên cửa, vô lực chống cự. Cô khăn trương nhắm mắt lại, cảm giác được môi của anh sắp đụng tới cô, hơi thở nóng hổi của anh đã đi trước một bước hôn lên môi cô.

Thư Dục miệng đắng lưỡi khô, tim đập rất vang, thân thể run rẩy.

Sao... Chuyện gì đang xảy ra? Anh thật sự... muốn hôn cô sao?

Hàn Chấn Thanh dùng ngón tay nâng cằm của cô lên, cúi đầu muốn hôn lên môi cô, nhưng đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên cắt đứt nụ hôn sắp phát sinh.

Đôi môi đang đến gần trong nháy mắt dôi đi, cô bất ngờ đứng thẳng người, anh bức bối đề lấy vai cô, hít sâu một cái, dôi khỏi thân thể của cô, chuyển động tay nắm cửa, mở ra cửa chính.

"A, Đinh Thư Dục? Làm sao em lại ở đây?"

Ngoài cửa vang lên tiếng nói trong trẻo của Phương Ngải. Thư Dục cứng đờ, nghe thấy thanh âm của Phương Ngải, cảm giác giống như là từ trên lầu cao nặng nề té xuống, không phải đau đớn, thì cũng là tan xương nát thịt.

Cô thở sâu, xoay người đối mặt Phương Ngải, nhưng lại nói không ra lời.

Hàn Chấn Thanh đẩy cửa sắt ra, Phương Ngải đi vào đồng thời Thư Dục cũng rời đi.

Phương Ngải giữ chặt cô. "Này, làm gì mà đi nhanh vậy?"

"Tôi muốn trở về, tôi chỉ là tới giúp anh ấy sửa sang lại ban công."

"Bên ngoài đang mưa, hết mưa rồi hãy đi!"

"Không sao, hai người trò chuyện đi, tôi muốn -"

"Ăn cơm xong hãy đi." Hàn Chấn Thanh đem Thư Dục kéo về, đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7

Hàn Chấn Thanh ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối, Phương Ngải kéo Thư Dục đi ra ban công thưởng thức hoa cỏ.

"Không tệ nha, như vậy nhìn cũng rất có cảm giác gia đình."

Thư Dục trầm mặc.

Phương Ngải liếc nhìn cô. "Vừa mới rồi, chị đi quán rượu tìm anh ấy, phát hiện anh ấy không có ở đó liền tới đây, không nghĩ tới em cũng ở đây... Hai người hẹn hò sao?"

"Đúng lúc gặp nhau ở siêu thị, thuận tiện giúp anh ấy chọn lựa bồn hoa thôi."

"Thật là trùng hợp." Phương Ngải cười hi hi nói: "Trước đây, chị có xem qua một quyển tiểu thuyết, nữ chính thậm chí thích một người đàn ông nào đó,

thường vụng trộm theo dõi anh ta, sau đó làm bộ ngẫu nhiên gặp, mượn cơ hội cùng anh ta hẹn hò."

Thư Dục khó chịu, làm sao Phương Ngải lại càng ngày càng đáng ghét như vậy? "Tôi trước đây cũng xem qua một bộ phim, bên trong có một con quỷ đáng ghét, yêu quái trong lòng của bạn bè, vì vậy liền trăm phương ngàn kế phá hoại tình yêu của bạn mình."

"Ha ha ha, con quỷ đáng ghét là chị sao!" Phương Ngải cười to, dùng sức vỗ vai Thư Dục một cái, không hề ngại vì bị châm chọc.

Ai, Thư Dục thờ dài. Nhận thua thôi, cô thực hâm mộ tính cách hào phóng của Phương Ngải. Ai có thể cùng cô ấy tức giận chứ? Muốn tranh cãi cũng không tranh cãi nổi!

"Cho nên cả buổi chiều hai người đều ở chung một chỗ sao, vậy chẳng phải chị làm hỏng chuyện tốt của em rồi sao?! Chị không phải cố ý đâu, anh ấy không có tội quán rượu, chị nghĩ tìm anh ấy đi ăn cơm thôi."

Bọn họ không có hẹn trước cùng nhau ăn tối sao? Vậy Hàn Chấn Thanh mua những những thứ nguyên liệu nấu ăn kia không phải để nấu cho Phương Ngải ăn sao?... Vậy tại sao anh lại mua nhiều thức ăn như vậy? Thư Dục hoang mang suy nghĩ, Chu Phương Ngải cắt đứt suy nghĩ mơ màng của cô- "Anh ấy có nói cho em biết bọn chị muốn kết hôn hay không?"

Phương Ngải đưa tay phải ra, khoe khoang nhẫn kim cương trên ngón vô danh, vẻ mặt vui sướng không thể che giấu. "Anh ấy cầu hôn với chị. Chị thật sự không nên nói với em những chuyện này, sợ em sẽ khổ sở, nhưng chị với em là chị em tốt nên muốn cùng em chia sẻ niềm vui của chị, em có tin không? Chị - Chu Phương Ngải muốn ổn định, chị muốn kết hôn."

Phương Ngải tâm tình lên cao, Thư Dục lại ưu sầu, nghĩ một đằng nói một nẻo nặn ra được một câu: "Chúc mừng."

Phương Ngải lên kế hoạch: "Kỳ thật cái ban công này có thể không cần trồng hoa, chờ sau khi chị chuyển đến, phải sửa sang lại từ đầu căn nhà này, bỏ cái ban công đi, như vậy bên trong có thể có thêm một cái phòng để quần áo của chị..."

Nghe không nổi, Thư Dục xoay người vào nhà. Phương Ngải nhìn cô, lớn tiếng nói: "Thư Dục, Thư Dục! Lúc kết hôn làm phù dâu cho chị!"

Làm mẹ của chị ấy! Thư Dục thiếu chút nữa thốt ra, sắp tức điên lên.

Phòng bếp cửa khép hờ, dưới ngọn đèn, Hàn Chấn Thanh đang rán bátlett. Anh nghe thấy Phương Ngải hướng Thư Dục lớn tiếng kêu lên - lúc kết hôn làm phù dâu cho chị!

Anh nhấc chảo lên, dùng cái xẻng đẩy rộng cửa, trông thấy Thư Dục đi vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, rồi nghe thấy bên trong truyền ra tiếng vòi nước mở, tiếng nước chảy ào ào.

Phương Ngải vươn vai một cái, cười tủm tỉm đi về hướng phòng bếp. "Cần hỗ trợ hay không?" Phương Ngải tiến đến cầm lấy chảo, bắt tay vào rán bátlett. "Anh nghe thấy không? Tôi vừa mới nhờ Thư Dục làm phù dâu, anh cảm thấy như thế nào?" Phương Ngải liếc mắt nhìn anh, thấy lông mày anh tối lại, tâm sự nặng nề, như đang trầm tư cái gì. "Làm sao thế? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?"

Hàn Chấn Thanh nghe thấy tiếng nước chảy không ngừng trong phòng tắm, tiếng nước ào ào như có ý muốn che giấu cái gì. Cô đang khóc sao?

Phương Ngải nếm một ngụm nước tương. "Uhm, hình như hơi nhạt. Ai, tôi nấu ăn rất tệ, muốn thêm một chút hay không?"

"Cô dường như rất vui vẻ." Hàn Chấn Thanh mở tủ bát, cầm lấy nước tương chuyên dùng cho bátlett.

"Anh mới là người nên vui vẻ chứ?" Phương Ngải nháy mắt mấy cái. "Nghe Thư Dục nói buổi chiều hai người cùng đi mua hoa, thực thỏa mãn đi, hai người tán gẫu cái gì vậy? Thư Dục có nói cái gì với anh không?"

Àm! Anh dùng lực đóng cửa tủ, đem bình tương bình dùng sức đặt trên bàn.

Cảm nhận được cơn tức giận của anh, Phương Ngải nhún nhún vai, vẫn giữ vẻ mặt tươi cười. "A, tôi cảm thấy, lửa cháy hơi lớn a ~"

Anh trừng mắt nhìn Phương Ngải, xoay người đi về hướng phòng tắm gõ cửa. "Đình Thư Dục? Đi ra ăn cơm." Nghĩ đến cô tránh ở bên trong khóc, anh liền không cách nào khắc chế bức bối.

Khay sát trên bàn ăn hưng phấn rung động, mùi thơm của thịt bò lan ra tứ phía. Phương Ngải thân thiện lớn tiếng nói chuyện, mặc kệ không khí quỷ dị, Hàn Chấn Thanh cùng Thư Dục sắc mặt đều khó coi, Phương Ngải vẫn tự nhiên nói không ngừng.

"Em thực may mắn, ông xã tương lai biết làm cơm." Phương Ngải cười nhìn Hàn Chấn Thanh. "Thực hạnh phúc khi có người đàn ông tốt như vậy yêu mình..." Giọng điệu Phương Ngải rất khoa trương, nghe vào trong tai Thư Dục, ý đồ khoe khoang quá rõ ràng.

Thư Dục trầm mặc dùng cơm, bất luận Phương Ngải nói cái gì, cô đều chẳng muốn đáp lời.

Hàn Chấn Thanh cắt thịt bò, đối với lời ca ngợi của Phương Ngải thì thờ ơ, trong mắt như có sương mù kết dày đặc.

Phương Ngải đứng lúc hưng trí, tiếp tục nói: "Đúng rồi, Chấn Thanh, hôn lễ mời dàn nhạc đến đệm nhạc cũng tốt. Muốn mời ca sĩ hay không?" Phương Ngải mềm mại đáng yêu nháy mắt mấy cái. "Em cũng có thể lên sân khấu ca hát đó, giọng hát của em không tệ đâu, trước kia còn có người đại diện

muốn tìm em ra đĩa nhạc, nhưng em.." Phương Ngải bắt đầu trần thuật quá trình được mấy kẻ truy tìm ngôi sao khai quật.

Đình Thư Dục lắng nghe, cảm thấy thanh âm của Phương Ngải càng ngày càng chói tai. Phương Ngải càng khoe ưu điểm của mình, Thư Dục lại càng cảm thấy cực kỳ mất hứng, cảm thấy Phương Ngải giống như con khổng tước kiêu ngạo, cố ý ở trước mặt kẻ thất bại là cô mà khoe khoang thắng lợi của mình.

Hàn Chấn Thanh lãnh đạm, chỉ là ngẫu nhiên đáp trả một, hai câu. Đến khi Phương Ngải vì muốn chứng minh giọng hát của mình được tán thưởng, bắt đầu hát lên bài hát tiếng anh "Singing in the rain" thì Thư Dục cảm giác mình đã chịu đủ rồi.

"Em ăn no rồi." Thư Dục hạ dao nĩa.

"A, nhanh như vậy sao?" Phương Ngải nghiêng người nhìn đĩa của cô. "Còn chưa ăn mà, rất không nể mặt đó, em xem chị ăn nhiều như vậy, em chê tài nấu nướng của Chấn Thanh không tốt sao?"

"Mùi vị rất kém, thịt bò rán không đủ mềm." Hàn Chấn Thanh cũng vớt xuống dao nĩa.

"Gi?" Phương Ngải mở to mắt nhìn tảng thịt bò. "Em cảm thấy rất khá mà, đây đúng là bít tết đẳng cấp!"

"Vốn là ăn rất ngon. Nhưng về sau bị em rán hỏng rồi." Hàn Chấn Thanh hớp một ngụm rượu đỏ.

Phương Ngải xùy một hơi. "Anh đối với bạn gái của mình nói chuyện thực ác độc đó, anh Hàn."

"Anh là ăn ngay nói thật." Hàn Chấn Thanh giúp Đình Thư Dục rót rượu.

"Rất ân cần nha." Phương Ngải mỉm cười. "Ly rượu bạn gái mình trông tron cũng không phát hiện, ngược lại đi giúp nhân viên làm công rót rượu."

Thư Dục nghe xong nhúu mày.

Hàn Chấn Thanh cãi lại: "Em liên tục nói chuyện, không rảnh uống rượu."

"Anh chê em nói nhiều sao?"

"Em quả thật rất âm ỉ."

"Em đi về đây, cảm ơn chiêu đãi." Thư Dục cáo từ, không muốn nhìn bọn họ cãi vã.

Hàn Chấn Thanh đưa cô tới cửa, Thư Dục khom người đi giày, một cây dù đen được đưa tới.

"Bên ngoài đang mưa." Anh cầm cây dù đưa cho cô.

Thư Dục ngỡ ngác, ngẩng đầu nhìn anh, tiếp lấy cây dù.

Phương Ngải đi tới, hướng Thư Dục xin lỗi: "Chị chính là lạnh mồm lạnh miệng, tính khí không biết che giấu nên mới để em thấy chúng ta cãi nhau, chớ đề ý nha. Chấn Thanh, bên ngoài rất lạnh, anh lái xe đưa cô ấy trở về tốt hơn."

"Không cần, phía trước có trạm xe bus." Thư Dục từ chối nhã nhặn.

"Thư Dục, lần sau lại đến chơi nhé." Phương Ngải khoác tay Hàn Chấn Thanh, giống như nữ chủ nhân, nói tạm biệt với cô.

"Tạm biệt." Thư Dục cười khổ, xoay người xuống lầu.

Cô đứng ở cửa tòa nhà, bung dù ra. Mưa rơi so với tưởng tượng của cô còn lớn hơn, gió lạnh thổi đến bụi nước, bắn ướt vai cô. Cô thờ dài, đi vào trong màn mưa, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, xoay người lại liền thấy Hàn Chấn Thanh cầm lấy áo khoác đuổi theo xuống.

"Mặc vào."

"Không cần, anh mang lên đi!" Thư Dục lắc đầu, cười cự tuyệt, sợ Phương Ngải lại mất hứng.

Hàn Chấn Thanh cường chế đem áo khoác choàng lên bờ vai cô, sau đó, nhìn cô thật sâu, nói: "Không cần phải chán nản." Nói xong anh xoay người lên lầu.

Thư Dục nắm chặt cây dù, đứng ở trong mưa, nhìn bóng dáng cao lớn biến mất ở cửa tòa nhà, nghe thấy cửa sắt đóng lại. Bốn phía chỉ còn lại tiếng mưa rơi tí tách.

Thư Dục ngẩng đầu, nhìn về phía ban công tầng ba, hoa cỏ mới trồng ở trong mưa phiêu diêu, rực rỡ muôn màu, bật ra một tiếng thở dài. Cô nở nụ cười, thực ngu xuẩn, lại ghen tị với những chậu hoa ở ban công nhà anh, chúng có thể mỗi ngày ở bên anh, hưởng thụ ánh mắt của anh, được anh tưới tẩm, sau đó không ngừng nở hoa vì anh. Còn cô thì sao?



Mấy ngày nay giả bộ điềm nhiên như không, nhìn anh cùng Phương Ngải kết giao đã đủ khó chịu rồi. Hiện tại lại còn muốn nhìn bọn họ kết hôn, làm phù dâu trong hôn lễ...

*Đình Thư Dục à, người há có vĩ đại như vậy, người cho rằng người chịu được tới bao giờ? Người cho rằng trái tim người chống lại được sự tra tấn này sao?*

Đi trong hẻm nhỏ dưới trời mưa, cảm cây dù đen của anh, khoác áo khoác lưu lại hơi thở của anh, Thư Dục không có dính đến mưa, cũng không còn bị gió lạnh ban đêm thổi đến, nhưng cô vẫn cảm thấy thật lạnh, thật lạnh.

.....

"Anh vừa tức giận với tôi sao?" Phương Ngải hỏi Hàn Chấn Thanh.

"Phải." Anh ngồi ở sofa hút thuốc.

"Vì cái gì?" Phương Ngải ngồi bên kia sofa, chân dài bắt chéo, bưng lấy ly trà nóng uống.

"Lúc trước, thiếu một chút nữa..." Hàn Chấn Thanh ngả ra sau, dựa vào sofa, bực bội lấy tay che trán. "... thiếu chút nữa tôi đã hôn cô ấy."

"A?" Phương Ngải phút chốc ngồi thẳng dậy, quăng chén trà. "Sau đó thì sao?"

"Sau đó cô đã đến rồi." Anh nhìn Phương Ngải.

Phương Ngải ánh mắt phát sáng. "Tôi thế nhưng thực biết chọn thời điểm, anh giận tôi hại anh không hôn được Đình Thư Dục sao?"

"Đừng đùa nữa." Anh nhứt chí nói.

Phương Ngải ha ha nở nụ cười, tựa vào sofa. "Tôi biết anh giận tôi cái gì." Đôi mắt thông minh mang theo ý cười, liếc nhìn anh. "Anh giận tôi hại cô ấy khóc, đúng không? Giận tôi nói muốn tìm cô ấy làm phù dâu, cảm thấy đối với cô ấy quá tàn nhẫn?"

Hàn Chấn Thanh dập tắt thuốc lá. "Tôi không muốn đợi thêm nữa, quá chán nản rồi." Anh đứng dậy, bắt lấy áo khoác bước đi.

Phương Ngải nhảy dựng lên. "Anh muốn làm gì?"

"Đi gặp Đình Thư Dục."

Phương Ngải ngăn trở anh. "Anh muốn nói cho cô ấy biết?"

"Đúng, nói cho cô ấy biết chúng ta căn bản không có kết hôn."

"Tôi phản đối!" Sắc mặt Phương Ngải trầm xuống. "Tôi hiểu Thư Dục rất rõ, anh không thể mềm lòng, phải để cho Thư Dục tự mình mở miệng thừa nhận, để cho cô ấy tự mình tranh đoạt anh!" Phương Ngải nghiêm túc nói: "Anh nghĩ xem tôi và anh tại sao lại phải làm vậy? Tôi lúc trước đại khái có thể quay về nói cho anh biết chân tướng xong thì đem vấn đề ném cho anh coi như xong, nhưng sau đó thì sao?"

Phương Ngải chất vấn: "Thư Dục cho anh ảnh giả, là vì tự ti; không cùng tôi cạnh tranh, cũng là bởi vì tự ti, chúng ta dựa theo chủ ý của Đàm Hạ Thụ, cùng nhau lừa cô ấy nói chúng ta muốn kết hôn, cô ấy đã làm gì?"

Phương Ngải lay động nhãn kim cương ngón giữa. "Kích thích lớn như vậy, cô ấy có nói cho anh chân tướng chưa?"

Sắc mặt Hàn Chấn Thanh nghiêm lại.

Phương Ngải hừ một tiếng. "Không có nói đúng không? Thư Dục chính là cái loại tính cách bảo thủ, tự ti nhất gan, lại sẽ nhượng bộ nữa! Chúng ta không thể giúp cô ấy, phải để cho chính Thư Dục học cách tự tháo gỡ khúc mắc trong lòng." Phương Ngải kiên định nói: "Nếu như bây giờ anh mềm lòng, sẽ thất bại trong gang tấc."

"Không chỉ là bởi vì mềm lòng!" Anh phẫn nộ nói, xoay người đi về hướng ban công, hai tay chống trên bồn hoa, anh thấp giọng nói: "Cô ấy ở trên mạng, cùng tôi trò chuyện vui vẻ như vậy, chúng tôi không có gì giấu nhau, vì sao ở trong cuộc sống thật mặt đối mặt thì cô ấy, chết tiệt chính là không chịu thông suốt? Có thể tro mắt nhìn chúng ta kết hôn, cô ấy thế nhưng lại có thể!" Anh nặng nề nện vào bồn hoa.

Phương Ngải thở dài. "Tôi biết anh rất khó chịu, nhưng hãy tỉnh táo lại, cho Thư Dục một chút thời gian, tôi tin tưởng cuối cùng cô ấy sẽ nói ra miệng. Tôi không tin Thư Dục thật có thể chịu được, anh tin tôi, Thư Dục thích anh như vậy, cô ấy sẽ nói ra. Một khi trông thấy chúng ta thật sự muốn kết hôn, cô ấy sẽ ngăn cản."

"Lỡ như không có?" Hàn Chấn Thanh xoay người, nhìn Phương Ngải. "Lỡ như cô ấy tiếp nhận? Có lẽ, tôi không có quan trọng đến mức có thể làm cô ấy liều lĩnh tranh giành, có lẽ tình cảm của cô ấy đối với tôi không có sâu như tôi nghĩ."

"Đó ~ Trời ạ!" Phương Ngải kinh ngạc. "Làm sao anh có thể hoài nghi tình cảm của Thư Dục đối với anh?"

"Bởi vì đây chính là cảm giác cô ấy cho tôi."

"Xem ra anh thật sự là rất phiền não rồi." Phương Ngải giật mình cười. "Hàn Chấn Thanh, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Nói đi."

"Có phải bất kể là ai, chỉ cần yêu liền biến thành kẻ ngu ngốc không? Đại đột lại khuyết thiếu tự tin? Bất kể là ai đều giống nhau, đều thoát không khỏi sao?"

Hàn Chấn Thanh hiểu ý của Phương Ngải, anh cười chưa xốt, dựa vào bồn hoa, hai tay ôm ngực, con ngươi đen nhũn lại cảnh cáo: "Không cần phải quanh co lòng vòng mắng tôi ngu xuẩn."

Phương Ngải cười to. "Vậy đừng nói những lời ngu xuẩn, Thư Dục yêu anh, anh không cần hoài nghi."

"Tôi chưa từng theo đuổi một phụ nữ nào khổ cực tới như vậy, hao phí tâm tư nhiều như vậy." Thậm chí còn phải cùng bạn của cô đồng mưu, diễn một vở kịch.

Phương Ngải cười hi hi hỏi: "Xem anh mệt mỏi như vậy, có phải muốn buông tha không?"

"Không, tôi rất phiền não -" anh thẳng thắn nói: "nhưng cũng rất tức giận. Nếu thời gian có thể đảo ngược, chỉ mong lúc Thư Dục trải qua những chuyện không vui kia thì có tôi ở bên cạnh bảo vệ, như vậy hiện tại cô ấy cũng sẽ không có nhiều bóng ma như vậy."

Lúc trước, khi Phương Ngải nói cho anh biết chuyện cũ của Đinh Thư Dục, bao gồm chuyện khi cô đi học thường xuyên bị cười nhạo, chuyện cô tỏ tình với người cô ái mộ bị đem ra làm trò cười... Anh nghe xong rất tức giận, hận không thể đi đánh cho những tên khốn khiến Thư Dục khó chịu kia một trận. Chính là thời gian không thể trở lại, Thư Dục mang theo bóng ma ngày xưa, đi tới trước mắt anh. Cô liều chết bảo hộ trái tim mình, sợ hãi bị cự tuyệt, ngáy ngốc mà phong bế tình cảm của mình.

Ban đầu, anh không tin có người lại thiếu tự tin với bản thân mình như vậy, chuyện đó anh không thể lý giải. Về sau, ở chung vài lần, anh phát hiện cô xác thực như Phương Ngải nói, là một đứa ngốc tự ti quá đáng.

Trong mắt anh, Đinh Thư Dục rất tốt, có lẽ cô không đủ xinh đẹp, nhưng anh thích là được rồi, mặc kệ đôi mắt cô có lớn hay không, đáng người có đẹp hay không, dưới con mắt của anh, bởi vì yêu thích nên tất cả của cô, từ đầu đến chân anh đều thấy phù hợp. Anh chỉ muốn đối tốt với cô, cô lại vì những chuyện nhỏ nhặt kia mà để tâm.

Anh luôn xử lý mọi việc sạch sẽ gọn gàng, làm việc chỉ chú ý đến hiệu suất, quyết định sự việc nhanh chóng lại quyết đoán, anh ghét nhất là lề mề chậm chạp, như thế sẽ khiến anh nổi điên, nhưng gặp gỡ Đinh Thư Dục rồi, anh không còn giống như lúc trước nữa. Hàn Chấn Thanh thở dài, anh hoàn toàn hết cách với cô gái nhỏ Đinh Thư Dục này.

Phương Ngải nói đúng, bóng ma này phải dựa vào chính bản thân Thư Dục vượt qua, nếu không, nó sẽ vĩnh viễn cắm rễ trong đáy lòng cô, muốn nhổ ra cũng khó không được.

Anh buồn bã nói: "Tôi từng lùng bắt hàng trăm tên tội phạm, mưa bom bão đạn cũng không làm khó được tôi, gặp được tội phạm bất hảo liền rút súng ra bắn hoặc ra trận vật lộn. Thật khó mà tin được, đụng tới Đinh Thư Dục, tôi lại phải nén giận, kéo dài lâu như vậy vẫn không có biện pháp bức cô ấy tự thú!"

Phương Ngải nở nụ cười. "Nghe anh nói như vậy, tôi thật cao hứng. Anh thật sự yêu thích Thư Dục, cô ấy có anh bảo vệ, người bạn như tôi đây cũng yên tâm."

"Chờ chân tướng rõ ràng, tôi phải mắng cô ấy một trận." Hàn Chấn Thanh về mặt tức giận.

"Đúng đúng đúng!" Phương Ngải tán thành. "Cho anh chịu khổ nhiều như vậy, nên cẩn thận giáo huấn Thư Dục."

Nhìn cơn mưa liên miên không ngừng, anh nhíu mày lo lắng. "Cô ấy không phải còn đang khóc chứ?" Vừa rồi nhìn vóc dáng nhỏ bé của cô, cô đơn cảm đủ đứng ở trong mưa, trái tim anh như muốn vỡ nát.

Phương Ngải đi ra ban công, nhìn mưa rơi nói. "Hiện tại khóc so với sau này khóc chung quy vẫn tốt hơn? Để cho Thư Dục khóc đi, đợi cô ấy biết mình nhu nhược đem lại bao nhiêu tổn hại, cô ấy sẽ tỉnh táo, vì đau khổ mà triệt để tỉnh ngộ, so với trước kia có thể trở nên càng tốt hơn."

.....

Đinh Thư Dục trở lại quán rượu, cùng đồng sự bắt chuyện qua loa sau liền trở về phòng, đem cây dù treo ngược ở ngoài cửa sổ.

Cô mở ti vi, tắm rửa qua rồi nằm trên giường. Nghĩ đến Phương Ngải còn đang ở nhà anh, cô cảm thấy chính mình dường như vẫn còn đang ở trong mưa.

Xoay người ôm lấy gối đầu, cô hồi tưởng chuyện cùng Hàn Chấn Thanh vui vẻ đi mua hoa cỏ về trồng, vốn tâm tình cô rất tốt, mãi đến khi nghe thấy bọn

họ muốn kết hôn...

Đừng có suy nghĩ nữa, đáng chết, cô khó chịu khóc tức tưởi. Thư Dục buồn bực mà thiếp đi, mơ thấy một con đường tối tăm, Hàn Chấn Thanh đứng trên đó, toàn bộ thế giới bị bóng đen bao phủ, chỉ có anh, anh tuần hoàn ngang đứng ở phía trước, thực chói mắt. Anh cười với cô, nhìn cô như đang khích lệ cô thổ lộ.

Thư Dục tìm lòng không được, đi về hướng anh, đứng ở trước mặt nhìn lên anh. Hai tay cô ướt đầm mồ hôi lạnh, nghe thấy giọng nói run rẩy của chính mình: "Hàn Chấn Thanh, em là Bạch Hạc... anh không thể lấy Phương Ngải."

"Em là Bạch Hạc?" Anh lộ ra vẻ mặt khinh miệt, đột nhiên bốn phía vang lên tiếng cười ồ, Thư Dục lập tức bừng tỉnh. Nhưng kỳ quái là, tiếng cười kia vẫn ong ong bên tai?! Cô hoàn hồn nhìn lại, thì ra là TV chưa có tắt.

Trên cái gương ở bàn trà, phản chiếu một khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy, ngũ quan bình thường, thân hình gầy gò, so với Chu Phương Ngải đầy đặn kêu gọi đúng là một trời một vực.

Thư Dục lo lắng nghĩ tới lời nói của Hàn Chấn Thanh -

*"Nếu như Phương Ngải không phải Bạch Hạc, vậy Bạch Hạc chân chính ở đâu? Vì sao không đứng hện?"*

*"Em nói rất đúng, Phương Ngải xinh đẹp, cô ấy là bạn lữ trong mơ của đàn ông, anh không có lý do cụ thể để tiếp tục chờ đợi một cô gái sẽ không xuất hiện."*

A! Thư Dục hét lên một tiếng, đá rơi chần mèn. Tiếp tục như vậy nữa cô sẽ điên mất, cô chịu không nổi nữa rồi, nhảy xuống giường, cô vớ lấy điện thoại gọi cho người đại diện.

"Xin chào..." Jeter tuôn ra một tràng dài tiếng Pháp.

"Case lần trước ông nói với tôi còn không?"

"Bạch Hạc?! Cô rốt cục cũng gọi tới rồi!" Cây rụng tiền đến đây, Jeter nói: "Có bộ phim của Dreamworks quay bên Las Vegas muốn tìm chuyên gia chất nổ, bên Thượng Hải đại lục cũng có công trình cần cố vấn phá dỡ, chỉ cần cô đáp ứng, tôi lập tức giúp cô bàn bạc. Cô nghỉ ngơi xong rồi hả? Đến Paris tìm tôi, chúng ta thảo luận một chút."

"Chờ tôi mua vé máy bay xong sẽ nói cho ông biết thời gian."

"Tốt, tôi chờ cô mọi lúc, đừng làm cho tôi thất vọng nha, bé cưng."

Thư Dục cúp máy. Không bằng đi xa xa một chút, không bao giờ trông thấy anh nữa, nhìn không thấy sẽ không đau khổ đi? Dù sao anh cũng đã nói, Phương Ngải là bạn lữ trong mơ của đàn ông, hai người bọn họ lưỡng tình tương duyệt, cô còn ở đây làm cái gì? Tội tình gì chứ?

Thư Dục an ủi mình, đừng lo, dù sao cô đã sớm quen với cuộc sống một người, không có dũng khí tranh giành, không bằng nhắm mắt làm ngơ! Đâu có gì to lớn, không có quan hệ a!

Nhưng là cô hòng cô vẫn thấy chưa xót, cảm giác trong thân thể mình như có một nơi trống rỗng. Rõ ràng còn có thể hô hấp mà, tất cả đều không sao hết!

.....

Buổi chiều ngày hôm sau, Hàn Chấn Thanh mang theo kính râm, đến quán rượu chuẩn bị mở cửa, vừa bước vào quán, Thư Dục lập tức nghênh đón.

"Thực xin lỗi, em muốn từ chức, có được không?"

Hàn Chấn Thanh tháo kính xuống, bình tĩnh nhìn cô. "Vì sao?"

"Thật xin lỗi, em cảm thấy em không thích hợp với công việc này."

Anh nhìn cô, trầm tư trong chốc lát. "Đã như vậy, anh cũng không giữ em."

Lòng của cô bởi vì những lời này mà quặn đau.

"Anh không khỏi hiếu kỳ, em luôn luôn hỏi hột như vậy sao?" Thấy vẻ mặt cô nghi hoặc, hai tay của anh xếp trước ngực, ánh mắt khinh thường nói: "Cao hứng thì tới, không thích thì đi, cô Đinh, đây là thái độ sống của em sao?"

Tốt, trải qua đủ loại kích thích, đây là phương pháp của cô? Quyết định của cô? Quyết định thoát đi thật xa? Để cho anh cùng cô gái khác kết hôn?! Anh

giận đến sắp phát điên, đè nén niềm xúc động muốn mắng cô một trận, ánh mắt nghiêm khắc.

Sắc mặt cô trầm xuống. "Đúng, em chính là hơi hợt như vậy, nhưng chuyện này không liên quan đến anh." Anh thì biết cái gì? Anh hiểu được sự dày vò của cô mấy ngày nay sao? Hiện tại cô muốn đi, anh còn đã thương cô!

"Em đại khái không hiểu được hai chữ 'trách nhiệm' là viết như thế nào."

"Em không cần chịu trách nhiệm với người nào cả." Cô cúi đầu.

"Vậy sao?" Anh trầm tư, lạnh nhạt nói: "Thì ra em tùy hứng như vậy, sớm biết thế anh sẽ không thuê em làm việc."

"Thật làm phiền anh như vậy thì tiền lương tháng này em không lấy, coi như đền bù tổn thất cho anh." Cô nổi giận!

"Có một số việc, tiền không đền bù được." Thí dụ như tình cảm anh bỏ ra, cô cứ như vậy buông tha sao?

"Không nghĩ tới, một bartender rồi đi sẽ làm anh tổn thương như vậy!" Cô nhin không được chăm chọc.

Một bartender? Anh ngờ ngẩn, nở nụ cười. Cô chính là không hiểu, không hiểu ý nghĩa của cô đối với anh? Cô đang tra tấn anh sao? Đầu anh tràn đầy những suy nghĩ không chỗ phát tiết.

Đột nhiên anh cực kỳ dịu dàng nhìn cô, giống như khoan dung với một đứa trẻ đang giận dỗi. "Chuyện em không biết có rất nhiều!" Anh đi về hướng quầy bar rót nước uống, hướng về Đinh Thư Dục đứng phía sau nói: "Em muốn đi thì đi, anh không giữ. Bất quá gần đây đang chuẩn bị hôn lễ, không rảnh tuyển người, đợi thêm một tháng nữa chờ tìm người thay thế, yêu cầu như vậy không quá đáng chứ?" Nói đùa, cô đi rồi cái vở kịch này diễn như thế nào?

Thư Dục buồn rầu, chính là không muốn nhìn bọn họ kết hôn mới rồi đi!

"Thế nào?" Hàn Chấn Thanh uống một ngụm nước, khóe mắt dò xét cô.

Cô về mặt khổ sở nói: "... Vậy được rồi." A, vẫn là trốn không thoát.

"Đinh Thư Dục."

"A?"

"Nhớ rõ hoa hồng sa mạc em nói với anh không?"

A? Tại sao đột nhiên hỏi cái này? "Nhớ."

"Em nói em nuôi nó ở dưới giường, cuối cùng như thế nào?"

"Sau khi tốt nghiệp, em đem nó đến công viên trồng. Chỗ đó ánh nắng đầy đủ, đất cũng màu mỡ, nó hẳn sẽ sinh trưởng rất tốt."

"So với nuôi dưới giường tốt hơn?"

"Đó là đương nhiên."

"Như vậy, trái tim của em thì sao?" Anh muốn khuyên nhủ cô, hi vọng cô từ trong bóng tối đi ra, ngênh đón ánh sáng mặt trời.

Nhưng làm Hàn Chấn Thanh tức hộc máu chính là, Đinh Thư Dục lại cúi đầu nhìn về phía vị trí trái tim, buồn bực nói: "Làm sao? Trái tim của em rất khỏe mà."

Ai! Khóe mắt anh run rẩy, tức giận muốn bóp chết cô, đồng thời lại muốn tóm cô lại hôn thật sâu.

Cô vẫn còn truy vấn: "Anh nói trái tim của em làm sao? Cùng hoa hồng sa mạc có quan hệ sao?" Đột nhiên, cô giống như hiểu ra. "A ~ em biết anh đang ở đây hỏi cái gì."

"Em có nói qua hoa hồng sa mạc có độc, sẽ khiến tim người chịu không được, nhịp tim bị rối loạn, nhưng chỉ khi ăn nó thôi, để dưới đáy giường đối với người không có ảnh hưởng." Cô chăm chú giải thích, ngẩng đầu hỏi anh: "Anh cũng muốn để một cây ở dưới giường sao?"

"..." Anh nhìn cô, cảm thấy vô lực.

Không có đợi anh trả lời, Thư Dục nhú mày hỏi: "Giải thích như vậy, anh hiểu chưa?"

"..." Anh vẫn là nhìn cô, từ chối nói chuyện. Anh nhận thua rồi, làm sao lại có chuyên gia chất nổ ngu ngốc như thế? Không biết ám hiệu tình yêu sao?

Anh quan sát cô, chậm chạp không lên tiếng. Thư Dục cảm thấy không tự nhiên, muốn chạy trốn. "Em có việc bận." Cô xoay người muốn rời đi, sau lưng vang lên thanh âm của anh -

"Tôi nay anh trở về, sẽ đem hoa hồng sa mạc em trồng ở bệ cửa sổ toàn bộ cắt nát nấu ăn." Tức chết đi được!

Thư Dục cứng đờ, xoay người lại trừng anh. Anh cúi xuống dựa vào quầy bar, tay phải chống lấy cái trán, nhìn cô cười.

Anh nói: "Ngày hôm qua em mua mấy cây hoa hồng sa mạc? Mươi cây? Hay là mười lăm cây? Ăn nhiều như vậy, sẽ như thế nào?"

"Anh đang nói đùa sao? Làm gì đi ăn nó?" Thư Dục xanh cả mặt.

"Em nói thử xem, ăn hơn mười cây hoa hồng sa mạc sẽ như thế nào? Em đoán thử xem."

"Sẽ chết người đó!" Cô tức giận khiến anh cười to. Cô lộ ra vẻ mặt buồn rầu, theo thói quen chân mày càng nhíu chặt. "Đừng đùa như vậy." Cô lo lắng.

"Ai nói anh nói đùa? Buổi tối anh sẽ ăn."

"Anh làm sao vậy? Muốn tự sát sao?" Anh hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

"Anh buồn bã đến muốn tự sát." Anh tiếp tục trêu chọc cô, cô nghe mà không hiểu ra sao.

"Buồn cái gì?"

"Hoa hồng sa mạc của anh không nở hoa."

"Anh điên rồi?" Thư Dục nghe mà không hiểu nổi. "Hôm qua mới trồng làm sao có thể nở hoa ngay được? Nó không nở hoa thì anh đòi tự sát sao? Anh đang nói cái gì vậy?" Cô nghe không hiểu, nhưng cô thực lo lắng.

"Hôm nay anh làm sao vậy? Cãi nhau với Chu Phương Ngải sao? Bởi vì chuyện tối ngày hôm qua sao? Tâm trạng anh không tốt?" Giọng nói vội vàng tiết lộ sự quan tâm của cô đối với anh.

Hàn Chấn Thanh mỉm cười. A! Anh thực thích nhìn cô vì anh lo lắng, thoáng cái cân bằng lại tâm trạng chán nản của anh. Yêu làm cho người ta trở nên đa nghi, anh muốn từ trong mắt cô thấy được sự lo lắng, tìm được manh mối cho thấy cô yêu anh.

Anh muốn hôn cô, muốn ôm cô, muốn cô nói "Em yêu anh", muốn cô thăng thần với tình cảm của anh. Ai, cô không hiểu, anh sắp nổ tung rồi!

"Em có biết có một loại hoa gọi là Bạch Hạc dụ không?" Anh nhìn cô nói.

"Không biết." Cô lắc đầu.

"Chưa có thấy sao?" Anh cúi đầu nói: "Hi vọng em thích."

Lời nói không đầu không đuôi của anh khiến Thư Dục không nắm bắt được suy nghĩ của anh. Lúc thì hoa hồng sa mạc, lúc thì Bạch Hạc dụ, lúc thì muốn ăn hoa, lúc lại nói hi vọng cô thích Bạch Hạc dụ, vừa mới hưng dữ với cô, bây giờ lại cười với cô...

Thư Dục nhìn Hàn Chấn Thanh, trong đầu đầy dấu chấm hỏi. Anh cũng nhìn cô, mang theo nụ cười như có như không.

Cô rất sợ, sợ khi anh nhìn cô như vậy, cô sẽ quên sự tồn tại của Phương Ngải. Cô nghĩ anh đang nói đùa, anh đâu có ngốc mà đi ăn hoa, vậy anh nói những lời này là có ý tứ gì?

Không hiểu nổi, anh thường làm cho cô cảm thấy thực chán nản, nhưng có khi anh lại mỉm cười nhìn cô giống như vậy. Cô đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, nghĩ tới mặt liền đỏ lên.

Ngày hôm qua anh không phải muốn hôn cô chứ? Anh đem cô tựa ở trước cửa, khi đó anh muốn làm gì?

"Nói cho anh biết em đang nghĩ cái gì?" Anh hỏi, thấy sắc mặt của cô càng đỏ hơn.

"Tóm lại anh không nên ăn hoa." Bỏ lại một câu, Thư Dục xoay người chuồn mất. Ô, anh làm sao có thể hôn cô chứ, anh muốn kết hôn với Phương Ngải mà!

Hàn Chấn Thanh nhìn cô vội vàng vàng chạy mất, ai, thật sự là khiến người khác tức điên! Nên làm sao với cô bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 8

Tâm tình đã đủ kém rồi, nay đến thời tiết cũng đối nghịch với cô, liên tiếp mấy ngày trời đầy mây, tâm tình Đinh Thư Dục sa sút, lúc không có đi làm liền rúc ở trong phòng chơi game online. Không đến mấy ngày, cô đã thuận lợi chiếm đóng vị trí hạng nhất, nhưng cô không có cảm giác thành tựu, chỉ cảm thấy nhàm chán. Tuy vậy, cô cũng chẳng muốn ra ngoài, đến chỗ nào cũng đều không vui.

Buổi tối cô ở trong quán pha rượu, trơ mắt nhìn Phuong Ngải cùng Hàn Chấn Thanh nói nói cười cười. Cô ý thức được mình ở trên chiến trường nhân sinh, đã triệt triệt để để thất bại rồi. Cô tính toán lượng thuốc nổ, nhanh chóng chính xác lại thành thạo; nhưng đối mặt với người yêu, lại tiến thoái không xong, thất bại thảm hại.

Làm sao có thể biến thành như vậy? Có đôi khi cô sẽ cho rằng đây bất quá là một con ác mộng dài. Cô khó tránh khỏi oán giận Phuong Ngải, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, chính là bản thân mình hồ đồ, gián tiếp đưa bọn họ đến bên nhau.

Nếu như lúc trước cô có thể dũng cảm hơn một chút, quyết đoán hơn một chút, bộc lộ thân phận với Hàn Chấn Thanh, thì bây giờ sẽ như thế nào?

Ngày bọn họ kết hôn càng gần, Đinh Thư Dục càng dao động, tâm tình càng ngày càng kém.

Cô thường thường mất ngủ, vất vả lắm mới ngủ được, lại mơ thấy ác mộng. Cô cứ lặp đi lặp lại một giấc mơ, trong mơ cô được thuê phá hủy một tòa nhà nhỏ, kết quả tính sai phân lượng thuốc nổ, làm cho cả con đường bao gồm bản thân mình bị nổ nát báy. Tỉnh lại, cô ôm lấy ngực thương tâm.

Cô biết rõ vì sao ngủ không ngon, cô quá trống rỗng, rất khó chịu, trong một lần, cô mất đi hai người cô ý nhất trong cuộc đời - tri kỷ trong thế giới thực Chu Phuong Ngải, người yêu trong thế giới giả tưởng Hàn Chấn Thanh.

Trưa hôm nay, Chu Phuong Ngải gọi điện thoại cho Thư Dục, nói mãi muốn Thư Dục cùng đi chọn lễ phục cưới.

"Tôi không muốn." Thư Dục không nói hai lời liền từ chối.

"Đừng nhỏ mọn như vậy, Hàn Chấn Thanh không phải nhờ em giúp chị sao?"

Người tốt làm đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, Thư Dục lấy lại tinh thần đi cùng.

Khi cô đến tiệm áo cưới, Chu Phuong Ngải đã chờ ở đó. Hai người đến tầng hai mặc thử lễ phục, Phuong Ngải nói muốn tự do một chút, nói nhân viên tiếp đãi rồi đi.

"Ê, em có thể vui vẻ lên chút hay không?" Nhân viên kia vừa đi, Chu Phuong Ngải liền véo má Thư Dục, Thư Dục đáp lễ bằng một cái nhìn khinh thường.

Chu Phuong Ngải cười híp mắt nói: "Em làm sao lại gầy vậy? Như vậy không tốt đâu, chị biết em tại sao lại nhỏ như vậy, em quá gầy nha, phải ăn nhiều một chút."

"Nhanh lên, buổi tối tôi còn phải đi làm." Thư Dục lười nói nhảm.

"Hôn lễ cả đời chỉ có một lần, chị muốn chậm rãi chọn lựa."

Kết quả, Chu Phuong Ngải chỉ tốn nửa giờ liền quyết định xong lễ phục.

Nhìn Phuong Ngải mặc vào lễ phục, Đinh Thư Dục muốn tức chết. Cô từng nói với Phuong Ngải, nếu có một ngày cô kết hôn, cô hi vọng sẽ mặc phục lễ phục có hoa văn kiểu Châu Âu cổ, là loại lễ phục bảo thủ trang nhã, có thể che dấu cẩn thận vai của cô, cùng những nơi không đủ đầy đặn.

Thư Dục cảm thấy Phuong Ngải nhất định là cố ý, cô căm giận nhìn Phuong Ngải, giờ phút này mặc ở trên người Phuong Ngải, đúng là kiểu dáng trong mơ của cô, hơn nữa kiểu này căn bản không phải là loại Phuong Ngải thích.

"Thế nào?" Phuong Ngải hỏi.

"Chị không phải thích nhất hở ngực lộ lưng sao? Cái này không thích hợp với chị." Giọng nói của cô khó nén phần nộ.

"Ồ? Chị ngại được mùi thuốc súng." Phuong Ngải ha ha cười.

"Tôi gần đây hỏa khí đang lớn."

"Sao vậy?" Phuong Ngải cười nhìn cô. "Không phải còn đang tức chuyện lần trước ăn cơm chứ?" Phuong Ngải đưa tay điều chỉnh lễ phục. "Đã mấy ngày rồi, còn giận sao? Thực rất xin lỗi, ngày đó chị thấy anh ta đối tốt với em, nên chị ghen."

"Chị ghen?" Thư Dục sắc bén nói: "Chết tiệt, tôi so với chị càng ghen hơn, chị suy nghĩ một chút tới cảm thụ của tôi đi, anh ấy là người tôi thích nhất..."

"Xin em đó, nói chuyện bằng lương tâm đi, chính em buông tay mà, chị cùng lắm chỉ là thuận theo tự nhiên thay thế vị trí của em, vốn đang cảm thấy không tốt với em, có chút áy náy." Phuong Ngải xoay người nhìn thẳng vào cô. "Nhưng rồi, về sau chị suy nghĩ lại, làm sao mà phải áy náy chứ? Chị

chẳng thiếu nợ em cái gì, là em tự mình vứt bỏ trước."

Đinh Thư Dục tức giận đến choáng váng đầu óc, tìm không được lời để phản kích.

Phương Ngải tiếp tục nói: "Bây giờ em hối hận sao? Cho dù hối hận, cũng không thể đem lỗi lầm đổ lên trên người chị. Em nên tỉnh lại đi."

"Phải, tôi tự làm tự chịu." Thư Dục cắn răng trả lời, cô hiện tại đã hiểu, khắc cốt ghi tâm!

"Đương nhiên, tất cả là chị nên được. Thế giới này chính là như vậy, muốn cái gì phải đi tranh đoạt, sợ hãi hèn nhát thì đành phải tro mắt nhìn cơ hội biến mất thôi." Phương Ngải hướng cái gương bày ra đủ loại tư thái trêu chọc.

"Chị nghe Chấn Thanh nói em muốn từ chức, ai, chị có thể hiểu tâm tình của em. Nhìn người đàn ông mình thích cùng phụ nữ khác kết hôn, rất đau khổ phải không?" Phương Ngải liếc nhìn Thư Dục, nhìn cô tức giận đến xanh mặt. Phương Ngải cầm lấy tay Thư Dục, hạ thêm một liều thuốc mạnh nữa —

"Nghĩ thoáng một chút, Thư Dục, em là loại người dựa vào tưởng tượng đã thỏa mãn rồi, mất đi Hàn Chấn Thanh, đại khái có thể trở lên mạng tìm người đàn ông khác để thích. Dù sao thế giới mạng là tự do nhất, cao hứng muốn yêu ai thì yêu, không sợ thất bại, rất thích hợp với người nhát gan như em!" Từng câu hướng chỗ chết của cô mà đập, đập mạnh tới mức cô muốn trở mặt, nhìn rõ ràng cô đã sai nhiều lắm!

"Tôi cảm thấy lễ phục này quá xấu!" Thư Dục bực bội, nhịn không được nói ra lời hung ác.

Ha! Rốt cục nổi giận rồi, Phương Ngải giật mình mỉm cười. "Chị cảm thấy rất khá mà." Phương Ngải quay một vòng, nhìn vào gương. "Chị không giống với em, chị chẳng thèm quan tâm ánh mắt của người khác, chị cảm thấy đẹp mắt là được rồi."

"Vậy còn cô kêu tôi tới làm gì!" Cô ý muốn khoe khoang sao?!

Điện thoại đặt trên bàn chợt vang lên, Phương Ngải đi qua tiếp điện. Thư Dục thấy Phương Ngải hướng điện thoại đổi giọng ôn ền, vẻ mặt hạnh phúc, tám phần là Hàn Chấn Thanh gọi tới, trong nội tâm càng đổ kị càng giận dữ.

Nhân viên tiếp tân lên lầu tiếp đón hai người: "Như thế nào rồi? Có vừa ý không?"

Phương Ngải cúp máy. "Tôi đặt cái này."

"A?" Nhân viên tiếp tân nhin nọt cười. "Dáng người cô Chu tốt như vậy, có thể mặc kiểu khêu gợi hơn! Cái này tương đối bảo thủ đó."

"Không cần, tôi thích cái này."

"Tốt, chúng ta xuống lầu thảo luận chi tiết. Cô Chu, bạn của cô có muốn nhân tiện mặc thử mấy bộ lễ phục hay không? Lần sau có thể tới chụp ảnh!" Nhân viên tiếp tân lập tức đưa ra các loại ưu đãi.

"Không cần." Thư Dục từ chối.

"Được!" Phương Ngải cười đẩy cô lên. "Dù sao cũng là Hàn Chấn Thanh trả tiền, em mau đi chọn đồ cho phù dâu đi."

"Tôi nói không cần." Sợ cô chưa đủ khó chịu hay sao? Làm gì cứ nhắc đến việc làm phù dâu?

"Đi mà, dù sao đã đến đây rồi, đi chọn thứ mình thích đi."

"Tôi thích cái trên người của chị!" Thư Dục cố ý lớn tiếng nói.

Nhân viên tiếp tân sùng sốt, chợt cười. "Ha ha, cô dâu là lớn nhất, không thể tranh lễ phục với cô dâu đâu."

"Không sao, cô ấy đâu chỉ dám tranh lễ phục với cô dâu -" Phương Ngải liếc xéo Thư Dục. "Có khi còn dám tranh chú rể nữa kìa?"

A ~ thực muốn cho Phương Ngải nỏ banh xác! Trong mắt Thư Dục chòng chát lửa giận, giận đến mức đầu óc choáng váng.

"Cô thực thích nói đùa..." Nhân viên tiếp tân cười ngại ngùng, không khí thực kỳ lạ, hai người kia không giống như bạn bè trái lại giống với kẻ thù hơn. "Chúng ta xuống dưới lầu uống trà được không? Thuận tiện điền một ít tư liệu."

"Thư Dục, chị xuống lầu điền tài liệu, em chọn lễ phục đi."

"Không cần, ngày đó tôi muốn mặc quần jean áo T-shirt."

"Tốt thôi, dù sao ngày đó nhân vật chính là chị, về phần em, cao hứng muốn mặc đồ bơi cũng được." Phương Ngải ném ra một câu, cùng nhân viên tiếp tân xuống lầu.

Tức chết mất! Thư Dục đi đến dãy lễ phục, tùy tiện lấy xuống một cái, đứng trước gương quan sát — Không được.

Cô lại lấy lễ phục màu vàng nhạt tiếp theo, khoác lên trên người, cũng không được, chọn tới chọn lui thế nào đều thấy cái trên người Phương Ngải là tốt

nhất.

Thư Dục ù rũ vuốt ve lễ phục. Cô vốn thích loại lễ phục đó nhất, cô cũng thích Hàn Chấn Thanh nhất, làm sao cô có thể khiến cho cuộc sống của mình trở nên bi thảm như vậy?

Thư Dục lại lấy xuống một bộ lễ phục màu trắng, kiểu dáng gần giống với bộ của Phương Ngải, tiến vào phòng thử áo mặc lên rồi hào hứng chạy đến gương nhìn xem.

Cái gương thành thực phản ánh bản thân cô, lễ phục trắng như tuyết thêu hoa gần đầy đấng-ten, ở trên người cô giống như cái khăn trải giường, cô đưa tay túm lấy lớp vải trống rỗng trước ngực, lại nhấc chân đá đá lằn vấy rù trên mặt đất.

Vừa rồi Phương Ngải đứng ở đây, người trong kính tỏa sáng tứ phía. Hiện tại cô đứng ở đây, bộ dáng trong kính, giống như một cô bé phủ khăn trải giường, thật sự kém rất nhiều!

Ai, đáng giận. Chạy về phòng thử áo coi lễ phục, đổi về quần áo của mình, Thư Dục hứng thú rồi đi xuống lầu dưới.

Phương Ngải cùng nhân viên tiếp tân đang thảo luận đồ trang sức nên chuẩn bị cho tiệc cưới, Thư Dục đi phòng hóa trang rửa mặt, hy vọng có thể giảm đi lửa giận trong lòng một chút. Phương Ngải thực là ác miệng muốn chết, từng câu từng chữ đều đụng đến chỗ đau của cô.

Hiện tại tâm tình cô thật tệ hết biết rồi, tối hôm qua cô thậm chí chỉ bởi vì mở không được một bình rượu đỏ mà tức tới đỏ mắt, càng đừng nói tới buổi sáng hôm nay, cô không hiểu sao không khống chế được, ném vỡ một cái bút bi, đơn giản chỉ vì nó tắc mực, hại cô viết hỏng chữ.

Thư Dục thất tình, vì vậy cô cảm thấy vạn vật trên thế gian đều có ý đối nghịch với cô, thậm chí muốn làm khó dễ cô. Lúc đi MacDonald ăn điểm tâm, nhân viên phục vụ hô lớn hoan nghênh cô, cô lại phẫn nộ, cảm thấy biểu lộ tươi cười của bọn họ có ẩn dấu một tia khinh thường.

Thậm chí là ánh trăng tối hôm qua, cũng sáng đến mức làm cô tức giận, còn có đèn đường ban đêm cũng sáng quá mức, cả đêm đều mờ khiến cô không ngủ được.

Thư Dục trừng mắt nhìn bản thân trong gương, trong đó phản chiếu một gương mặt phẫn nộ. Cô vốn đã không đẹp, hiện tại còn thảm hại hơn mấy phần - *Rất tốt, người trông người xem, khiến cho chính mình thêm chật vật? Quả thực tâm lý sắp trở nên biến thái rồi!*

Thư Dục dùng nước lạnh tạt lên mặt rồi trở lại, cô đột nhiên cứng đờ, bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình, tiếp đó, trong cơ thể như có quả bom nổ bung.

"Chu Phương Ngải, chị đang làm gì?!"

Trước bàn, Phương Ngải đang hôn một người, người cùng cô hôn hít nồng nhiệt không phải Hàn Chấn Thanh, mà là một người nước ngoài.

Thái độ của Phương Ngải cực kỳ tự nhiên hào phóng giới thiệu: "Anh ấy là tình nhân ở Newyork của chị, Mike. Đặc biệt bay tới thăm chị đó, vừa mới xuống máy bay."

Mike vươn tay hướng Thư Dục, dùng tiếng quốc ngữ không chuẩn lắm nói: "Xin chào."

*Khá lắm!*

Thư Dục kéo Phương Ngải qua một bên, hai người mặc kệ ánh mắt của người chung quanh mà cãi vã.

"Chị làm cái quái gì vậy?" Thư Dục kêu lên.

"Làm gì mà kích động vậy?"

"Chị vừa mới cùng anh ta hôn môi!" Thế này còn có thiên lý sao?

Phương Ngải ra vẻ kinh ngạc. "Chị nói rồi, Mike là tình nhân ở Newyork của chị, cùng người tình hôn môi thì có cái gì mà kinh ngạc?"

"Vậy Hàn Chấn Thanh là cái gì?"

"Là vị hôn phu của chị!"

"Vậy chị còn hôn người đàn ông khác?"

"So what?" Phương Ngải nhún nhún vai. "Có bao giờ em thấy một lần chị chỉ kết giao với một người không? Chị yêu Hàn Chấn Thanh cũng yêu Mike, nếu như em muốn truy cứu, Paris còn có San, là tình nhân nước Pháp của chị. Cũng không có biện pháp, phụ nữ xinh đẹp luôn không chịu được cô đơn."



Thư Dục nổi trận lôi đình. "Tôi nghĩ chị đối với Hàn Chấn Thanh thật tình, cho nên khi đó mới đem anh ấy -"

"Đem anh ta tặng cho chị sao? Hai người căn bản là không có chính thức bắt đầu, anh ta cũng không phải của em. Chẳng thán mà nói, Hàn Chấn Thanh là người chị muốn lấy, nhưng sau khi kết hôn, chị vẫn sẽ cùng đàn ông khác kết giao."

"Như thế là không công bằng với Hàn Chấn Thanh, anh ấy nghiêm túc!"

"Nếu anh ta mất hứng, đó cũng là chuyện giữa chị với anh ta, không tới lượt em nói chuyện."

"What's wrong?" Mike đi tới hỏi thăm.

Phương Ngải cười trấn an bạn trai, Thư Dục nắm chặt hai tay, tức giận kêu lên: "Tôi sẽ nói cho Hàn Chấn Thanh chân tướng! Tất cả, toàn bộ!" Nói xong, cô xoay người chạy khỏi tiệm áo cưới, bắt taxi, đi thẳng đến chỗ Hàn Chấn Thanh.

Phương Ngải nhìn Thư Dục rời đi, nở nụ cười, lần này nhất định thành công!

...

Chạng vạng tối, Hàn Chấn Thanh đang chuẩn bị đến quán rượu, chuông cửa đột nhiên vang lên, anh lấy áo khoác mặc vào ra mở cửa, nhìn thấy Đinh Thư Dục bên ngoài cửa sắt. Sắc mặt cô trắng bệch, thờ hồng hộc, ánh mắt kinh hoàng, như con nai nhỏ bị kinh hãi. Anh cảm thấy ngực như bị cái gì đập mạnh, nét mặt của cô khiến anh khản trương.

"Làm sao vậy?"

"Em là Bạch Hạc." Cô nói.

Anh biểu hiện bình tĩnh, nhưng trong nội tâm vui mừng như điên, rốt cục cô cũng đến gần anh, rốt cục cô cũng nói ra tất cả.

Cô vội la lên: "Anh không thể lấy Phương Ngải, chị ấy..." Thư Dục dừng lại, không, cô không thể nói Phương Ngải làm vậy. "Hàn Chấn Thanh, chị ấy không thích hợp với anh!"

Không thích hợp? Anh không nghe lầm chứ? Trong mắt Hàn Chấn Thanh hiện lên một chút kinh ngạc.

Cô chạy tới ngăn cản anh lấy Phương Ngải, đơn giản là vì cô cảm thấy Phương Ngải không thích hợp với anh? Không phải bởi vì cô yêu anh? Không muốn anh cùng người phụ nữ khác kết hôn?

Anh lùi một bước, mở cửa sắt ra. "Tiến vào rồi nói."

"Không, trước hết để em nói xong đã." Cô khó lắm mới lấy được dũng khí, lên tinh thần nói - "Trong ngày sinh nhật của anh, làm ra vụ nổ lớn chúc mừng anh chính là em! Năm 2001, ở New Delhi, anh truy tìm tung tích cổ vật bị trả thù, bị thương nằm viện, mỗi đêm ở gần thất cùng anh vượt qua đêm dài là em. Năm 2002, bởi vì công vụ, anh bị vây ở Hà Nội, chờ đợi chỉ thị của thượng cấp, liên tục bảy ngày cùng anh chơi game online giải buồn cũng là em. Anh nhớ rõ không? Chúng ta online vào Hư Vô Thành chiếm lĩnh tám vạn binh sĩ, công hãm thành phố tội ác, thành lập tân thành. Chúng ta dùng chung một cái tài khoản, mật mã 1721, là tổ hợp ngày sinh của hai chúng ta... Em biết rõ những chuyện này vì em mới là Bạch Hạc chân chính!"

Cô kích động đến đỏ mắt, lồng ngực kịch liệt đập phồng.

Anh nhìn cô, giống như còn đang chờ đợi cái gì.

Anh hỏi: "Còn gì nữa không?" Đợi cô thăng thán với tình cảm của anh.

Cô mấp máy miệng, thờ sâu nói: "Em liều lĩnh dùng hình của Chu Phương Ngải lừa anh. Thực xin lỗi."

Cái này anh đã sớm biết rồi, nhưng điều quan trọng nhất cô còn chưa nói.

"Còn gì nữa không?" Anh chờ đợi, đè nén niềm xúc động muốn ôm cô vào lòng, có trời biết anh chờ thời khắc này, chờ quá lâu rồi!

Cô nhận tội: "Lúc trước không có ngờ tới chúng ta sẽ gặp mặt, anh nói muốn biết hình dạng của em, nhưng anh nhìn em đi, bộ dạng em rất bình thường, em gửi ảnh chụp Phương Ngải cho anh, làm cho anh nghĩ rằng em rất xinh đẹp. Về sau... Không nghĩ tới chị ấy cũng thích anh, cho nên đến đây, cho nên... em là... Bạch Hạc, cho nên..."

Bởi vì anh biểu hiện bình tĩnh, nên cô càng nói càng nhỏ, rốt cục im lặng, quan sát anh, trong nội tâm hoang mang. Đã nói ra chân tướng rồi, vì sao biểu hiện của anh lại bình tĩnh như vậy? Khuôn mặt anh trầm tĩnh, không một chút vui sướng, anh không thích điều anh nghe thấy sao? Cô trầm mặc.

Anh thúc giục: "Anh đang nghe, em nói tiếp đi."

"Em nói xong rồi."

Anh nhường mày. "Cứ như vậy thôi?" Cô còn không có thừa nhận tình cảm với anh, ngoại trừ xin lỗi, cô nên nói cô để ý đến anh thế nào, sợ anh bị người khác cướp đi thế nào! Còn có cô quan tâm tới anh, tựa như anh quan tâm tới cô vậy.

Nhưng cô chỉ mím chặt môi, mở to mắt nhìn anh, vẻ mặt anh nghiêm túc khiến cho cô có liên tưởng xấu.

Nhưng ký ức khó chịu như bóp nghẹt cổ họng cô. Cô bắt đầu phỏng đoán các tình huống đáng sợ, cô nhìn ánh mắt Hàn Chấn Thanh, cố gắng phỏng đoán cảm xúc giấu trong đôi mắt kia, kế tiếp, anh sẽ nói cái gì? Lời cự tuyệt? Anh không cao hứng sao?

Đương nhiên, hiện tại anh biết rõ Bạch Hạc chân chính bình thường như vậy, thua kém Phương Ngải nhiều như vậy, anh làm sao có thể cao hứng? Nếu như anh thích Phương Ngải, vậy bây giờ cô nói những lời này chẳng phải quá ngu xuẩn sao? Nếu như anh thích Phương Ngải, những lời này chẳng những không có ý nghĩa, ngược lại còn tạo thành phiền phức cho anh. Nếu như anh cự tuyệt cô... trái tim của cô sẽ vỡ nát mất.

Đinh Thư Dục đầy lòng sợ hãi nhưng lại biểu hiện như không thèm để ý chút nào, cô dùng một loại giọng điệu không sao cả để bảo vệ chính mình.

Trong lúc Hàn Chấn Thanh chờ đợi người kia thổ lộ tình ý đối với anh, cô lại nói ra những lời làm anh nổi giận - "Dù sao em chỉ cảm thấy... anh đã muốn cùng Phương Ngải kết hôn, thì em có nghĩa vụ cho anh biết rõ chân tướng; nhưng nếu như anh cảm thấy chị ấy không phải Bạch Hạc cũng không sao, vậy anh cứ lấy chị ấy đi."

Ánh mắt của anh nghiêm khắc, cắt ngang lời nói của cô. Sắc mặt anh trở nên thập phần tối tăm khó coi, làm cho cô vô thức lui một bước.

Sự nhần nại bởi vì chịu đựng lâu ngày rốt cục biến mất không còn tung tích, anh đã chịu đủ rồi, nghe cô nói, anh cơ hồ muốn xông tới bóp cổ cô, nhưng anh chỉ nắm chặt tay nhìn cô chăm chú, ngữ khí lạnh như băng nói - "Đinh Thư Dục, anh từng hao hết tâm tư tiếp cận em, chẳng màng đến khoảng cách giữa chúng ta quá xa. Em thích uống rượu, anh bắt đầu sưu tập các loại rượu nổi tiếng trên thế giới; vì muốn kết giao với em, anh từ bỏ công việc mở quán rượu, mua nhà. Còn em thì sao? Đối với tình cảm của chúng ta, em đã cố gắng làm gì?"

Cô trở mặt, lại lui một bước. Cho dù tức giận, anh cũng chưa từng dùng ánh mắt lạnh lùng như vậy nhìn cô.

"Liên lạc qua mạng đã nhiều năm, anh cho rằng chúng ta hiểu biết tâm hồn đối phương còn hơn đáng kể bên ngoài, anh cho rằng nỗ lực sẽ khiến em cảm động, thậm chí ở quán rượu giữ lại "Around the world" riêng cho em. Nhưng em thì sao? Hồi đáp của em là cái gì?"

Giọng nói của anh bình tĩnh, nhưng mỗi câu đều mang theo sự lên án, cô nghe mà cả người đầy mồ hôi lạnh. Nghe thấy sự bất mãn của anh đối với cô, nghe thấy sự mù quáng của mình, cô mở miệng, nhưng chẳng thể đáp lại.

Bọn họ chỉ cách nhau có vài bước, ánh đèn trong phòng khách đem bóng dáng anh bao phủ lên người cô. Ánh mắt anh lạnh như băng, như lưỡi dao sắc bén đâm thủng trái tim cô.

Cô run sợ, cảm thấy rất lạnh. Bởi vì hiện tại ánh mắt anh nhìn cô, còn có khẩu khí khi nói chuyện, giống như không bao giờ muốn có bất kỳ quan hệ gì với cô nữa.

"Anh đợi rồi lại đợi, người tới không phải em, mà là Chu Phương Ngải." Anh nhìn thấy trong mắt cô có sợ hãi, nhưng lần này anh phải nói rõ ràng, không thể mềm lòng. "Khi anh cố gắng lên kế hoạch tương lai của chúng ta, em lại núp trong bóng tối bận bịu tự ti hối tiếc..." Chết tiệt, thậm chí còn dám nói anh muốn lấy Phương Ngải thì cứ lấy, phần tình cảm này chẳng lẽ chỉ có một mình anh cố gắng thôi sao? Thực quá buồn cười.

Sự tuyệt vọng trong mắt anh, đánh tan lớp nguy trang của cô.

"Không phải như thế, em thật sự thật xin lỗi... kỳ thật em..."

"Chết tiệt cái thật xin lỗi của em!" Anh gào lên trước nước mắt của cô, cô không dám lên tiếng, sợ càng chọc giận anh.

"Em thật khiến cho người ta chán ghét." Anh giận điên lên, không lựa lời nói.

Cô mở miệng, bởi vì câu này mà sắc mặt tái nhợt.

"Em nghe thấy không? Đinh Thư Dục." Anh phẫn nộ nói: "Chết tiệt, em khiến cho anh cảm giác mình rất thất bại, anh chưa từng chán nản như vậy! Em một mực do dự cái gì? Sợ anh không thích em sao? Em được toại nguyện rồi, hiện tại anh rất chán ghét em, em vui rồi chứ?"

Cô im lặng không nói, bị cơn giận bất chợt của anh làm kinh hãi, càng bị giọng điệu tàn khốc của anh dọa chết khiếp.

Anh giận vì cô trầm mặc, càng giận cô nhất thời ánh mắt mờ mịt. Không, anh không thể mềm lòng nữa, cô quá đáng giận. Anh vừa mới nói gì? Đúng, anh nói anh chán ghét cô, kết quả cô cứ trầm mặc chịu đựng như vậy sao? Chết tiệt, vì sao cô không phản bác lại? Chẳng lẽ bị anh chán ghét cũng không sao cả?

"Em nói chuyện đi." Anh nửa như ra lệnh nói.

Cô thở sâu, ngăn không được nước mắt chảy xuống gò má.

Anh nhìn vành mắt đỏ quạch của cô, từ trong hốc mắt cô, anh nhìn thấy hình ảnh bản thân mất không chế. Cho dù trong quá khứ phạm nhân tội ác tày trời, anh cũng chưa từng xử sự cảm tính như giờ phút này.

*Thực buồn cười, Hàn Chấn Thanh, người cũng có lúc vô năng như vậy!*

"Anh kêu em nói chuyện!" Anh gào to.

Nên nói cái gì? Cô hoang mang lo sợ, anh nói anh chán ghét cô, nói cô toại nguyện rồi, nhưng như thế này không phải là ý của cô!

Đầu óc cô một mảnh hỗn loạn, nom nớp lo sợ trả lời: "Anh hãy nghe em nói... em do dự... là vì sợ chúng ta gặp mặt, anh sẽ không thích em..."

Hàm của anh xiết chặt, gầm lên: "Trong mắt em, anh là tên khốn kiếp chỉ quan tâm tới vẻ bên ngoài?!"

"Ít nhất mọi người đều như vậy!" Cô cãi lại.

Tới lúc này, không ai tiếp tục mở miệng. Khắp nơi đột nhiên yên tĩnh, bọn họ nhìn nhau, đều có cảm giác bị tổn thương.

"Rất tốt, nếu mọi người đều như vậy, anh cũng không muốn ngoại lệ." Anh ném xuống mấy lời: "Anh muốn lấy Chu Phương Ngải, em tiếp tục chơi trò hồi tiếu của em, toàn bộ thế giới không phải chỉ có em bị tổn thương!"

Ầm! Anh đóng sầm cửa, áp lực mạnh mẽ khiến tóc cô bay lên. Cô mở to mắt nhìn cửa sắt, ngỡ người thật lâu.

"Hàn Chấn Thanh..." Cô thấp giọng gọi anh, anh không có mở cửa. Cô đưa tay nhấn chuông, anh không để ý tới.

Cô xoay người lưng tựa cửa, che kín mặt khóc.

"Em yêu anh."

Cô đã làm cái gì đây? Rõ ràng thật yêu anh, kết quả thì sao?

.....

Phương Ngải cùng Mike cùng đi nhà hàng ăn tối, bọn họ dùng tiếng anh lưu loát nói chuyện với nhau.

"Hai người vì sao lại cãi vã?" Mike hỏi chuyện buổi chiều.

"Vì một người đàn ông." Phương Ngải nhấp một ngụm rượu.

"A?" Mike giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Phương Ngải, hôn xuống. "Thì ra là thế."

"Không ghen?" Phương Ngải liếc anh ta.

"Anh nào dám?" Mike nghiêng người tới, ghé vào bên tai Phương Ngải nói: "Đêm nay, ở lại với anh." Giọng điệu tràn đầy tính khiêu khích.

Phương Ngải nhẹ nhàng đưa mũi chân, lười biếng cười, không có trả lời.

Mike ôm lấy bạn gái. "Anh yêu em, cưng à."

"Yêu bao nhiêu?" Phương Ngải hỏi lại.

Mike nhất thời nghẹn lời, rồi mỉm cười, nhanh chóng lấy lòng người yêu. "Em muốn cái gì? Anh đều cam lòng cho em."

Phương Ngải chống cằm, cười hỏi: "Nếu chúng ta chưa từng gặp mặt, chỉ quen biết trên mạng, anh có thể yêu em hay không?"

"Chưa từng gặp mặt? Là yêu ảo sao? Anh xin em!" Mike lắc đầu. "Ngay cả mặt mũi còn chưa gặp qua, làm sao nói tới yêu?"

"Có lẽ ở trên mạng trò chuyện rất vui vẻ, tuy chưa từng gặp mặt, nhưng anh cảm thấy cô ấy chính là người anh muốn bầu bạn cả đời, giống như là số mệnh vậy."

"Chúa ơi!" Mike khinh thường nói: "Em không biết trên mạng đều là xấu nam xấu nữ sao? Không có ai lại ngu ngốc ước hẹn, chỉ có kẻ nhảm chán mới chui rúc trong nhà lên mạng, tuấn nam mỹ nữ giống chúng ta, có cần dựa vào thế giới ảo để quen bạn sao?" Mike vỗ ngực nói: "Anh cam đoan với em, đàn ông lên mạng, đều là muốn tìm tình một đêm, còn chân chính nói chuyện tình yêu với em sao? Đừng ngốc."

"A? Em vốn cũng suy nghĩ giống anh, cho đến khi em gặp một người, anh ta khiến cho em biết rõ trên đời này vẫn còn tình cảm lãng mạn." Phương Ngải lấy ví dụ, đem tiền ăn ném ở trên bàn. "Hơn nữa anh ta không xấu, ngược lại, anh ta đẹp trai vô cùng, nhưng lại rất cuồng si." Phương Ngải cười ngọt ngào. "Thật có lỗi, đêm nay em muốn một mình."

"Come on~~" Mike thất vọng.

Phuong Ngải vuốt gương mặt Mike, mở to mắt nhìn. "Cung à, có lẽ anh có thể lên mạng tìm tình một đêm đó." Phuong Ngải xoay người đi ra khỏi nhà hàng, không chờ được lấy điện thoại di động ra gọi cho Hàn Chấn Thanh.

"Như thế nào như thế nào? Tên gốc kia có tỏ tình không? Thành công?"

Đợi nghe thấy trả lời, Phuong Ngải kêu to một tiếng. "Có làm hay không?!" Sau đó cắt điện thoại, chạy ra đón xe đuổi giết tới nhà Hàn Chấn Thanh.

Chu Phuong Ngải, Hàn Chấn Thanh, còn có Đàm Hạ Thụ, ba người ngồi trên sofa bàn bạc.

"Không thể tin được cô ấy nói như vậy..." Phuong Ngải lắc đầu thờ dài, lại nhin không được vui vẻ. "Thiên tài, Thư Dục thật sự là thiên tài! Có thể nói ra lời nói ngu xuẩn như vậy."

"Này, cậu gặp được khắc tinh rồi." Đàm Hạ Thụ cất bỏ điệu xỉ gà, cười tủm tỉm. "Còn tưởng rằng cậu cũng không mất không chế." Kết quả anh lại đối với cô gái mình thích gào lên "Anh chán ghét em"!?

Không thể tin được, đây chính là Mr.J Hàn Chấn Thanh? Cảnh sát hình sự quốc tế nổi danh nhất, thậm chí tội phạm vĩnh viễn chỉ có duy nhất một biểu lộ, là Hàn Chấn Thanh tuyệt đối tỉnh táo lý trí sao?

"Tôi bị cô ấy chọc tức." Hàn Chấn Thanh nói, tiếng nói khàn khàn còn cho thấy sự tức giận.

Đàm Hạ Thụ ha ha cười. "Cô ấy cài thuốc nổ trên người cậu rồi, chỉ cần nhấn một cái nút, cậu liền nổ tung. Ừ, quả nhiên là nhân vật hung ác, chuyên gia chất nổ cao cấp có khác."

Hàn Chấn Thanh lườm Đàm Hạ Thụ, khẩu khí u ám nói: "Cậu đại khái bị Hùng Bảo Bảo đánh quen rồi, muốn để tôi đánh thử không?!"

Không dám! Đàm Hạ Thụ cười hắc hắc, bị Bảo Bảo đánh nhiều lần là bầm tím, để cho Hàn Chấn Thanh đánh một chưởng, chắc phải đi nằm bệnh viện.

"Ít nhất cuối cùng cô ấy cũng thừa nhận là Bạch Hạc." Phuong Ngải trầm tư nói: "Về phần mấy lời nói ngu xuẩn phía sau, tôi đoán tám phần là vì cô ấy cảm thấy anh nghe nói cô ấy là Bạch Hạc, lại không có biểu hiện vui vẻ, cô ấy sợ bị anh cự tuyệt, cho nên trước hết giả bộ không sao cả, anh đừng bị cô ấy nguy trang lừa gạt."

"Ha ha ha, cô nói có lý!" Đàm Hạ Thụ lớn tiếng cười. "Tôi có thể lý giải a!"

Hàn Chấn Thanh tổng cộng cũng chỉ có vài cái vẻ mặt, anh từng được huấn luyện đặc biệt, chuyện khó giải quyết cũng không thể khiến anh nhíu mày lại, huống chi chuyện Thư Dục là Bạch Hạc, anh đã sớm biết rồi, càng không có khả năng đưa ra cái vẻ mặt vui sướng gì. Đàm Hạ Thụ hỏi Hàn Chấn Thanh: "Này, lúc ấy cậu có nở nụ cười không?"

Hàn Chấn Thanh lạnh lùng liếc Đàm Hạ Thụ một cái. "Rốt cục cô ấy cũng nói ra cô ấy là Bạch Hạc, trong nội tâm của tôi rất kích động."

"Tôi biết rõ, nhưng cậu có cười hay không?"

"Tôi rất chân thành nghe cô ấy nói."

"Cậu có cười hay không?"

"..." Lúc ấy anh cười không nổi, anh thực sự chờ mong cô sẽ nói, cho nên...

Đàm Hạ Thụ cùng Chu Phuong Ngải một trái một phải, nhất trí trừng mắt nhìn Hàn Chấn Thanh. Hàn Chấn Thanh ngồi ở giữa, lông mày run run, gò má hơi nóng, đột nhiên có chút xấu hổ.

"Vây là anh ta không có cười." Phuong Ngải tổng kết, buông tay.

"Cậu nói cậu nghiêm túc nghe cô ấy nói chuyện, vậy thì nguy rồi, trời biết cái vẻ mặt chăm chú của cậu thực rất dọa người!" Đàm Hạ Thụ bỏ đá xuống giềng.

Hàn Chấn Thanh sắc mặt trầm xuống, có chút khó chịu, hai người kia là như thế nào đây? Bắt đầu phê đầu anh hay sao?

"Này này, nếu như tôi là cậu, khi Đinh Thư Dục nói cô ấy là Bạch Hạc, tôi lập tức vỗ tay tán thưởng -" Đàm Hạ Thụ nói: "Phụ nữ giỏi nhất là, khi cậu nhìn thấy một cái, bọn họ liền bắt đầu nghĩ lung tung, hơn nữa cam đoan là không nghĩ theo chiều hướng tốt."

Hàn Chấn Thanh thưởng cho Đàm Hạ Thụ cái nhìn bá phúc.

Phuong Ngải cũng tới quá rồi: "Nếu như tôi là anh, Thư Dục vừa nói cô ấy là Bạch Hạc, tôi lập tức ngửa mặt lên trời cười dài, tiến lên ôm lấy cô ấy mà mừng phát khóc ~"

"Không phải chuyện của các người, đương nhiên là nói nghe rất nhẹ nhàng." Liếc nhìn hai kẻ đang hả hê, Hàn Chấn Thanh lạnh lạnh nói, phớt lờ hai kẻ đang cười vui sướng.

"Ai kêu cậu yêu Đinh Thư Dục?" Đàm Hạ Thụ nhún vai nói: "Giống Hùng Bảo Bảo nhà tôi, nữ trung anh hào, tôi đâu cần phiền não nhiều như cậu, Bảo Bảo làm người rất sáng khoái."

"Ừ, đánh người cũng rất sáng khoái." Hàn Chấn Thanh đáp trả.

"Tôi vốn tưởng rằng lần này thành công, không nghĩ tới biến thành như vậy." Còn càng hồng bét hơn! Phương Ngải gỡ gỡ tóc, nổi giận!

Hạ Thụ hỏi Hàn Chấn Thanh: "Này, vậy còn kết hôn hay không?"

"Hàn Chấn Thanh ——" Phương Ngải thoáng cái theo chân hỏi: "Theo như lời anh nói với Thư Dục, anh muốn lấy tôi à?"

Trùng mắt nhìn hai người này, Hàn Chấn Thanh nghiêm mặt nói: "Tôi muốn lấy Đinh Thư Dục." Nói đùa sao, tức thì tức, nhưng vẫn là yêu cô.

"OK!" Phương Ngải xoa tay. "Chúng ta lên kế hoạch hôn lễ."

"Tình yêu mất đi thật bi thảm ~" Đàm Hạ Thụ huyt sáo.

Hàn Chấn Thanh thở dài. "Tên ngốc kia, đại khái đã nói thật..."

"Để cho Thư Dục khóc chút cũng tốt, như vậy đến lúc đó mới có niềm vui bất ngờ!" Phương Ngải cười hi hi.

Hàn Chấn Thanh lo lắng cho cô. "Không biết cô ấy bây giờ đang làm gì..." Đợi cô thừa nhận yêu anh quá khó khăn, trực tiếp lấy về nhà rồi bức cung còn tốt hơn.

"Cô ấy tám phần là đang khóc." Đàm Hạ Thụ vuốt cằm trầm tư. "Cậu nói cậu chán ghét cô ấy, nếu như tôi nói vậy với Bảo Bảo, nhất định sẽ bị đập chết."

"Tôi nghĩ có lẽ cô ấy đang tự kiểm điểm xem mình có bao nhiêu đáng giận, tự làm hỏng hạnh phúc của mình, có lẽ đang núp ở trong chăn mà khóc ~" Phương Ngải nói khiến Hàn Chấn Thanh thực tức giận - *Tôi giết sạch các người!*

.....

Đinh Thư Dục nằm lỳ ở trên giường, chơi game online, liên tiếp chém quái thú, a ~ thực sáng khoái!

Nhưng cô chợt cảm thấy lo lắng, không có người đuổi theo, lại sợ hãi muốn chạy trốn, nhưng phải trốn đi đâu? Cô nghĩ tới khi vừa đến Đài Loan, trong đêm mưa, cô cùng anh đồng thời đăng nhập Bạch Hạc dẫn thất.

Khi đó Phương Ngải còn chưa có xuất hiện, cô cảm thấy bọn họ trong lúc đó còn có vô hạn khả năng, mặc dù cô còn chưa có ý định thăng thấn. Đôi khi cứ như vậy, nỗi sợ hãi ảnh hưởng tới lựa chọn, cô tình nguyện giữ nguyên hiện trạng, giữ lấy những khả năng, mà không nghĩ tới kết quả trắng đen rõ ràng. Kết quả là mãi tới khi bỏ qua rồi, đến cơ hội lựa chọn cũng bị mất, mới hối hận.

Cái đêm mưa kia, hóa ra lại là lần cuối cùng bọn họ ở chung tại Bạch Hạc dẫn thất. Ngày đó, Hàn Chấn Thanh gửi cho cô một bài hát, cùng cô nói ngủ ngon.

Thư Dục từ trong máy tính bật lên bài hát đó ——Everytime We Say Goodbye.

Cô đeo lên tai nghe, tiếng hát vang lên. Everytime we say goodbye... Cô vẫn còn ở nơi đây, nhưng ở trong lòng anh đã nói goodbye với cô rồi.

Anh nói như chém đinh chặt sắt, thái độ dứt khoát như vậy. Cô còn chưa kịp chuẩn bị, làm sao có thể mỉm cười lãnh đạm mà ra đi, đợi đến ngày bọn họ kết hôn, cô sợ mình sẽ khóc mất.

Lắng nghe bản tình ca buồn bã, Thư Dục nảy sinh ác ý, cầm dao mảnh liệt chém quái thú, nhìn máu tươi vẩy ra, nước mắt cô lại rơi đầy mặt.

*Em một mực do dự cái gì? Sợ anh không thích em sao? Em được toại nguyện rồi, hiện tại anh rất chán ghét em, em vui rồi chứ?*

Nước mắt thấm ướt bàn phím, trong trò chơi, nhân vật của Thư Dục xông xáo trong rừng rậm, lại gặp một quái thú giương nanh múa vuốt cản đường, Thư Dục cầm dao chém giết, quái thú cháy ra máu màu xanh, nhuộm xanh cả con đường.

Thư Dục ra sức đánh, nó ngã xuống đất kêu rên. Màn hình xuất hiện tiếng hoan hô thắng lợi, đạt được rất nhiều kinh nghiệm, nhưng lòng của cô vẫn trầm xuống, cảm thấy kẻ nằm ở trong đồng máu xanh chính là mình.

Cô kinh ngạc nhìn vào máy vi tính, nhưng lại trông thấy đôi mắt oán giận của Hàn Chấn Thanh. Sóng lưng cô lạnh cóng, trái tim giống như bị thùng một lỗ lớn. Cô không nghe được tiếng hoan hô thắng lợi trong màn hình, chỉ nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của Hàn Chấn Thanh ——

*Em vui rồi chứ?*

*Rất tốt, nếu mọi người đều như vậy, anh cũng không muốn ngoại lệ. Anh muốn lấy Chu Phương Ngải, em tiếp tục chơi trò hồi tiếc của em, toàn bộ thế giới không phải chỉ có em bị tổn thương!*

Trong lúc cô phân tâm thì quái thú đột nhiên phản kích, một đòn giết chết nhân vật của Thư Dục. Màn hình xuất hiện lựa chọn, hỏi xem cô muốn bắt đầu lại từ cửa nào? Nhân vật của Thư Dục đổ máu nằm trên mặt đất, thật kỳ quái, cô thậm chí có cảm giác đau.

Đóng máy vì tỉnh, rút nguồn điện, cô nằm dài trên giường trần trọc, tâm thần không yên.

*Mình nghĩ muốn làm cô dâu của anh ấy! Nhưng lại chấp tay đem vị trí này tặng cho người khác, thương tổn tới người trong lòng...*

Cô cảm thấy thực hoang đường, chôn mặt trong gối cười khổ, nước mắt thấm ướt gối. Sự đau khổ vì bị đàn anh từ chối lúc trước, đột nhiên trở nên nhỏ bé không đáng kể, cô bây giờ càng đau khổ hơn gấp bội!

Thất bại lần đó, bị bạn học cười nhạo, thương tâm thì ít mà phần nhiều là khó chịu cùng ngượng ngùng. Nhưng lần này thì khác, lần này, cô cảm thấy trái tim như bị xé nát.

Nếu như có thể trở lại một lần! Nếu như anh nguyện ý, cho cô thử lại một lần...

Nhưng cuộc đời không giống như trò chơi, cô không có cách nào lặp lại lần nữa, càng không có cơ hội từ từ luyện tập. Thư Dục cảm khái, khi còn tràn đầy tình yêu, lại chậm trễ không bày tỏ, đến khi người ta quay lưng, mới liệu mình kêu gào, chỉ là uống công.

Hiện tại cô hiểu ra, thì đã trễ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 9

Ba ngày nữa, hôn lễ cử hành xong, cô có thể rời đi nơi thương tâm này.

Đêm nay trăng tròn, sau khi quán rượu đóng cửa, Hàn Chấn Thanh cùng bạn bè lưu lại thảo luận chi tiết cho hôn lễ.

Thư Dục ở lại trong phòng, xác nhận hành lý đã đóng gói hết. Cô mất ngủ đã nhiều ngày, hiện tại quyết tâm muốn tỉnh lại, sự tỉnh đã không thể vấn hồi nữa, cô thương tâm cũng vô dụng thôi, cô muốn xem nhẹ nỗi đau thất tình, một lần nữa phấn chấn trở lại.

Thư Dục di chuyển cái ghế màu lam Hàn Chấn Thanh mua cho, kéo tới sân sau ngồi xuống, một mình thưởng thức trăng sáng cùng bầu trời đầy sao.

Lúc trước cô thật đau lòng, nhưng rồi dần dần bình tĩnh lại, cũng tiếp nhận sự thật. Cô đem hành lý cất kỹ, vé máy bay cũng đặt rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Hai tay cô chống cằm, nhìn lên bầu trời, suy nghĩ - Cứ coi hôn lễ của bọn họ như hôn lễ của người xa lạ không quen biết, đúng, ngày đó cô cứ nghĩ như vậy, nhất định có thể vượt qua.

Cô nghĩ tự an ủi mình, tình cảm tuy thất bại, nhưng cô còn có công việc, dù cho không có ai để dựa vào, cô vẫn có thể sống rất tốt.

Jeter hoan nghênh cô trở về, đã đặc biệt đặt khách sạn lớn cấp năm sao cho cô. Cấp năm sao đó, gian phòng đó nhất định rất lớn, giường khẳng định cũng rất tuyệt, cô thử tưởng tượng đến bữa tối thịnh soạn, thiết bị cao cấp của khách sạn, nhưng không hiểu loanh quanh thế nào lại nghĩ đến bộ ghế salon đen trong nhà của Hàn Chấn Thanh, cái ban công nhỏ, áo khoác anh thường mặc...

Ngừng ngừng ngừng!

Hiện tại việc cô nên làm là leo ra khỏi đầm lầy thất tình, chứ không phải đem tâm tư đặt trên thân một người đàn ông không thuộc về mình, tỉnh lại thôi! Cô muốn lên kế hoạch tương lai, ừ... đầu ngón tay Thư Dục nhẹ chạm vào mặt, nghĩ tới không biết Jeter giúp cô an bài công việc thế nào, không khéo ở Paris đợi không được bao lâu đã bay đến studio ở LA rồi, tham gia cố vấn cho phim điện ảnh. Tốt, đi LA có thể trông thấy đại minh tinh.

Hay là đi Trung Quốc, lúc trước Jeter vẫn muốn cô tiếp nhận công trình trùng kiến, vậy đi Thượng Hải, dù sao đi máy bay rất thuận tiện, đến chỗ nào

cũng được. Bây giờ cô đi đâu cũng không sao cả, phiền não duy nhất chính là kết thúc công việc rồi muốn đi đâu nghỉ ngơi?

Chỗ Phương Ngải cô tuyệt đối không đi, đáng chết, cô nghĩ tới còn có rất nhiều quần áo ở nhà Phương Ngải! Thôi quên đi, cô cũng không muốn...

Đúng rồi! Thư Dục vỗ tay, chợt nghĩ đến: "Có lẽ mình nên mua một căn nhà, có một nơi định cư, như vậy công việc chấm dứt thì có nơi để đi rồi, không cần phiền não đến khách sạn nào nghỉ ngơi."

Nhưng định nghĩa nhà là như thế nào? Cái vấn đề này đột nhiên hiện lên trong đầu cô.

Nếu như chỉ là một gian phòng ở thuộc về cô, nếu như không có người hoan nghênh cô về nhà, nếu như ngàn dặm xa xôi mệt mỏi trở về, nghênh đón cô chỉ là căn phòng trống rỗng, vậy có cái gì khác với khách sạn? Thậm chí so với ở khách sạn còn hồngбет hơn, khách sạn ít nhất còn có nhân viên phục vụ khuôn mặt luôn tươi cười, hồ to hoan nghênh; căn phòng trống rỗng chỉ cho cảm giác lạnh lẽo, đèn đồ dùng trong nhà cũng trầm lặng.

Xong đời! Thư Dục che kín mặt. Thực bị thảm, thật vất vả cô mới phấn chấn một chút, bây giờ lại bực bội, càng chán nản hơn.

Lúc này, cô nhất thời hiểu được tâm tình của Hàn Chấn Thanh.

Anh mua nhà, trang trí lại, những việc rắc rối này, rồi quyết định lớn trong cuộc đời, anh đều lần lượt kiên nhẫn hoàn thành, chỉ vì chờ đợi Bạch Hạc đến bên anh, anh cũng không muốn phiêu bạt, anh cũng muốn có một gia đình. Cô vốn là nữ chủ nhân trong ngôi nhà của Hàn Chấn Thanh, cô vốn có thể, cho tới khi chính tay cô phá hỏng.

Cô không chịu nhận thức, đối với anh không phải là chính là một loại chối bỏ sao?

Sự đau lòng thất vọng của anh, đều bởi vì cô không có thật sự nhìn đến cố gắng của anh, lại chỉ chuyên chú vào việc chính mình không đủ hoàn mỹ.

Thứ nông cạn không phải ánh mắt, tiêu chuẩn của người trên đời, mà chính là cô!

Giờ khắc này, sự lĩnh ngộ giống như dòng nước ấm áp tẩy sạch suy nghĩ của cô, tẩy đi sự oán giận với Phương Ngải cùng Hàn Chấn Thanh, cũng tẩy đi sự khát khe cùng bất mãn của cô với chính mình.

Cô bắt chợt đứng lên, tâm tình kích động. Cô hoàn toàn nghĩ thông suốt, khi còn bận tâm người khác nhìn cô như thế nào thì cô chỉ có thể vĩnh viễn bị thâm sủng trong ánh mắt người khác; tự ti, không tin tưởng bản thân mình cũng có thể hấp dẫn ánh mắt anh, hối tiếc đã không tin tưởng mình cũng có sức nặng.

Liên tiếp thất bại làm cô sa sút tinh thần, bài học lần này dạy cho cô biết cảm ơn những thất bại từng trải qua, sau này cô sẽ không phải tự ti hối tiếc nữa, cô thực ngộ a!

Thư Dục mang cái ghế về phòng, trở lại đại sảnh quán rượu, cả đám người còn đang thảo luận chi tiết tiệc cưới, cô quyết định dừng cảm tham dự.

"Em giúp mọi người pha chút cocktail uống nhé!"

Hùng Bảo Bảo huyết sáo. "Tốt! Tôi sắp chết khát rồi."

"Tôi muốn uống cà phê, cà phê Italy đậm đặc." Đàm Hạ Thụ ngậm thuốc lá nói: "Tôi buồn ngủ vô cùng."

"Vậy còn anh?" Thư Dục hỏi Hàn Chấn Thanh, cố gắng kiên cường, thế nhưng lại nghe thấy tiếng nói khàn khàn của chính mình.

Hàn Chấn Thanh vốn đang cúi đầu kiểm tra đồ ăn cho tiệc cưới, nghe thấy cô hỏi, anh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Anh muốn uống gì?" Cô cố gắng nặn ra một nụ cười.

"Around the world." Anh nhìn ra cô đang miễn cưỡng cười.

Thư Dục ngây ngẩn cả người, đám người nghe xong thì nhón nháo cả lên.

"Rượu mạnh đó!"

"Làm gì vậy? Uống rượu mạnh như thế?!" Đầu bếp Trương Đại Tường cười ha ha. "Anh sắp kết hôn rồi, còn muốn du lịch vòng quanh thế giới sao?"

Thư Dục mỉm cười, trì hoãn nói: "Around the world? Nếu say thì làm sao bây giờ?"

Anh bình tĩnh nhìn cô. "Anh sẽ không dễ dàng say như vậy." Chỉ có lần này, anh say bởi tình yêu.

Bị anh nhìn chăm chú, Thư Dục lập tức đầu óc cháng váng, đầu gối như nhũn ra, cô xoay người thoát khỏi hiện trường, đi vào sau quầy bar.

Đám người chờ đợi Thư Dục đưa đồ uống tới, Đàm Hạ Thụ lớn tiếng đề nghị: "Các vị các vị, ngày kết hôn chúng ta nên sắp xếp vài cái tiết mục giải trí, tất cả mọi người đều phải biểu diễn!"

Trương Đại Tường cười hô to: "Tôi biểu diễn điều khác đưa hấu với bí đỏ." Dù hoành tráng rồi chứ!

Hùng Bảo Bảo đập bàn hào sảng nói: "Tôi biểu diễn tay không chặt gạch, a, cái này không hay, lấy ngực đập vỡ tảng đá lớn thì thế nào?"

Không khí nhất thời lặng ngắt như tờ, mọi người nhìn Hùng Bảo Bảo như nhìn quái thú (~~~), chỉ có Đàm Hạ Thụ cười to, ôm vợ yêu nói: "Anh xin em, em tha cho mọi người đi, lễ thành hôn tốt lành đừng làm mấy trò bạo lực như vậy."

"Chú rể cũng phải biểu diễn!" Trương Đại Tường đề nghị, mọi người ồn ào hòa theo.

"Hàn Chấn Thanh có thể hát, tôi giúp cậu ấy đệm nhạc." Nói xong, Đàm Hạ Thụ đi đến sân khấu, ngồi xuống mở nắp đàn piano lên, ngón tay dài lướt qua phím đàn, mọi người lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, đẩy ông chủ lên đài biểu diễn.

Không lay chuyển được đám nhân viên đang hưng phấn, Hàn Chấn Thanh lờm Hạ Thụ một cái, đi lên sân khấu, có người thấy vậy liền tắt đèn tạo không khí! Đèn pha chiếu lên người Hàn Chấn Thanh, bốn phía tối đen, ánh đèn trên sân khấu tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt.

Thư Dục choáng váng, quên cả pha rượu, sững sờ nhìn người đàn ông tuấn mỹ trên sân khấu.

Đàm Hạ Thụ đánh một khúc nhạc dạo, hướng Hàn Chấn Thanh kêu to: "Đến đây đi, muốn hát bài gì?"

Hàn Chấn Thanh nhẹ cầm micro, thấp giọng nói: "Kissing a fool."

Kissing a fool?

Anh từng nói qua bài hát kia?! Thư Dục tim đập nhanh.

Hàn Chấn Thanh nhìn chăm chú vào bóng tối phía sau, ánh mắt u buồn, giọng nói trầm thấp, chậm rãi cất tiếng hát. Tiếng đàn buồn bã, lời ca ưu phiền, chạm đến đáy lòng Thư Dục.

Thư Dục lắng nghe ý nghĩa trong ca từ tiếng anh, cô chợt nghĩ, đó là tiếng lòng của anh, là lời oán trách của anh đối với cô sao?

Giọng của anh trầm trầm, mang theo một cảm giác tang thương, vang vọng trong quán rượu.

Tiếng đàn tôn thêm giọng hát trầm ấm, Thư Dục nghe mà cảm thấy đau lòng.

*Em thật xa xôi, đến bao giờ anh mới có thể trở thành ngôi sao của em? Em tin vào lời nói của mọi người, sợ hãi trốn tránh trái tim anh.*

*Em cho rằng em đủ mạnh mẽ... có thể bắt đầu lại một lần nữa... Hãy cẩn thận lắng nghe trái tim của em, em sẽ phát hiện, nó chưa từng bình yên.*

*Em vĩnh viễn không thể thay đổi cách nghĩ của mọi người. Nếu em mù quáng mà thuận theo cảm giác của người khác, họ sẽ lấy đi trái tim của em.*

*Mọi người, luôn khiến những kẻ đang yêu cảm thấy ngu ngốc. Nhưng hãy hiểu rằng, anh yêu em.*

*Chúng ta luôn có thể kiêu hãnh mà nói với toàn bộ thế giới, chúng ta đã cảm nhận được tình yêu đích thực.*

*Lừa dối anh bằng những giọt nước mắt của em, che dấu anh bằng nụ hôn và những lời dối trá của em.*

*Tạm biệt, nhưng xin em đừng cướp đi trái tim anh.*

*Em thật xa xôi, đến bao giờ anh mới có thể trở thành ngôi sao của em?*



*Anh sẽ thu thập những mảnh vỡ, một lần nữa hàn gắn trái tim mình.*

*Nhưng thực kỳ lạ là anh lại sai lầm khi nghĩ rằng em cũng yêu anh.*

*Có lẽ em đã trao nụ hôn cho một kẻ ngu ngốc.*

*Anh nghĩ người em hôn, có lẽ là một người tình ngu ngốc.*

Bọn họ giữa lời ca xa xăm nhìn nhau. Thư Dục cảm thấy hai người bọn họ đều là kẻ ngốc, kẻ ngốc trong tình yêu.

Bài hát chấm dứt, ánh đèn sáng lên đồng thời cô cũng xoay người, lau đi nước mắt.

.....

Chu Phương Ngải, con người này gần đây đặc biệt may mắn, ba ngày liền trời mưa, nhưng đúng vào ngày kết hôn là hôm nay lại trời quang mây tạnh. Đỉnh Thư Dục cả đêm qua không ngủ, nằm ở trên giường nhìn ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ.

Cô mở to mắt nhìn những tia sáng, nhìn chúng ảm áp bao phủ lên mấy vì tính trên bàn trà. Gió lướt qua làm lay động rèm cửa, ánh nắng buống bình thướt tha lay động.

Thư Dục lúc này lại cảm thấy ánh mặt trời rất chói mắt, rất đáng ghét. Xoay người rúc vào trong chăn, giãy dụa trong chốc lát, cuối cùng cô vẫn xuống giường rửa mặt. Trong lúc tắm rửa, Thư Dục lại phiền não nghĩ buổi tối, khi nhìn bọn họ trao đổi nhẫn cưới, cô nên dùng cái vẻ mặt gì mà chúc phúc? Cô có cười nổi hay không?

Tóc ướt dính chặt trên lưng, giống như tâm tình của cô, rối loạn đến phát ghét, chẳng theo lý lẽ gì nữa. Cô đem lễ phục màu vàng định buổi tối mặc treo lên tường, lúc trước nói với Phương Ngải muốn mặc quần jean thuần túy chỉ là nói nhảm mà thôi. Thư Dục vuốt ve lễ phục, ánh mắt ảm đạm. Anh đã lựa chọn rồi, mặc kệ tốt xấu thế nào, cô cũng nên chúc phúc cho anh.

Thư Dục ra khỏi phòng, đi qua hành lang. Thời gian còn sớm nhưng đại sảnh đã chật ních nhân viên, họ đang bận rộn bố trí hội trường hôn lễ. Đàm Hạ Thụ tìm tới một vị giám đốc quan hệ xã hội, ăn mặc rất thời thượng, tay cầm bộ đàm chỉ huy cấp dưới làm việc.

Thư Dục tìm đập nhanh bước vào đại sảnh, bị không khí lãng mạn trước mắt làm cho đầu óc choáng váng, cảm thấy như đang đi vào trong giấc mộng. Khăn trải bàn màu hồng cam rủ xuống, trên mỗi bàn đều đặt một lọ thủy tinh nhỏ trong suốt, mỗi bình cắm một đóa hoa màu trắng.

Có rất nhiều rất nhiều những đóa hoa trắng, bên cạnh ghế ngồi, trên sân khấu, bên quầy bar, giá nến, lối đi, bệ cửa sổ... Quán rượu nhỏ như bị rừng hoa trắng bao phủ khắp nơi, không khí mờ ảo kỳ lạ, tựa như một giấc mộng. Thư Dục nhìn mà choáng váng, quả thực giống như bối cảnh tình yêu lãng mạn trong phim Hollywood.

"Rất tuyệt, đúng không?"

Có người đập vai cô, Thư Dục xoay người, nhìn thấy Chu Phương Ngải một thân váy hồng, tóc dài thường xoã tung nay được chỉnh tề cuốn lên sau đầu. Cô nghĩ, có lẽ Phương Ngải vì muốn phối hợp với lễ phục cô dâu phong cách cổ điển nên đặc biệt búi lên.

"Sao lại đứng ngăn người ở đây?" Phương Ngải mỉm cười.

"Những đóa hoa này rất đẹp..." Thư Dục ngẩn ngơ, đưa tay khẽ vuốt hoa trong bình.

Phương Ngải trực tiếp để sát vào mũi người thử, ngọt ngào nói: "Ừ, những đóa hoa này đều là anh ấy đặc biệt đặt tới! Toàn bộ Bạch Hạc Dục ở Đài Bắc đại khái đều bị đưa tới nơi này."

Bạch Hạc Dục?! Thư Dục nhìn đóa hoa xinh đẹp, thì ra ngày đó anh nói chính là loại hoa này.

"Cầm lấy đi." Phương Ngải đem cái hộp tay trái đang xách giao cho Đỉnh Thư Dục.

"Cái này là gì?" Thư Dục tiếp nhận hộp.

"Chị đặc biệt mang lễ phục phù dâu tới."

"Tôi có chuẩn bị rồi." Thư Dục lắc đầu, còn nói thêm "Yên tâm, tôi sẽ không thật sự mặc quần jean đâu."

"Chị biết em sẽ không hẹp hòi như vậy mà!" Phương Ngải ha ha cười, vỗ vỗ vai Thư Dục. "Ha, tối nay là thời khắc rất quan trọng trong đời chúng ta, chị hi vọng bạn tốt của chị cũng ăn mặc thật xinh đẹp. Lễ phục là chị đặc biệt mua cho em, nhận lấy đi." Ngu ngốc, cô còn nhìn không ra mưu kế của bọn

họ.

Thư Dục suy nghĩ một chút, gật đầu nhận lấy. "Được, cảm ơn." Không nên tiếp tục cãi nhau nữa, cứ như vậy, mọi người quen nhau vui vẻ, chia tay cũng vui vẻ.

"Chị cảm ơn em mới đúng." Phương Ngải ra về bi thương thở dài một tiếng. "Thư Dục ~ thời gian này chúng ta có rất nhiều chuyện không vui, nhưng qua đêm nay, đều quên hết đi, được không?"

"Được." Thư Dục miễn cưỡng cười. Dù sao ngày mai cũng đi rồi, muốn cái kính cũng không còn cơ hội. "Phương Ngải.. Chị có thể..." Thư Dục muốn nói lại thôi.

"Làm sao? Có gì cứ nói đi!"

"Đừng quen bạn trai bừa bãi nữa."

"A? Ha, em kêu oan thay cho Hàn Chấn Thanh sao?"

Thư Dục nhú mày. "Anh ấy tốt như vậy, chị nên quý trọng, hôn nhân là chuyện rất thiêng liêng..."

"Chị sẽ cố gắng." Thư Dục phát bực mà, lại nói những lời như vậy. Đỉnh Thư Dục này thật sự là đại biểu cho loại người tốt quá hóa ngốc. Phương Ngải hỏi: "Nghe nói... em chỉ đợi đến ngày mai, em muốn đi đâu?"

"Đi Paris, Jeter giúp em tiếp nhận vài công việc."

Phương Ngải cười rạng rỡ. "Ồ, rất tốt, có việc làm là tốt..." Hàn Chấn Thanh sẽ thả em đi mới là lạ! Jeter đáng thương, ngày mai chắc sẽ phát khóc mất.

"A, đúng rồi." Thư Dục từ trong túi móc ra cái chìa khóa, tháo xuống hai cái trong đó. "Cái này trả cho chị."

"Làm gì vậy? Chỗ chị lúc nào cũng hoan nghênh em mà!"

Thư Dục giữ chặt tay Phương Ngải, cứng rắn đem cái chìa khóa nhét vào lòng bàn tay, cố chấp cười nói: "Đồ của em ở nơi đó tùy chị xử lý, sắp tới em sẽ rất bận rộn, không có thời gian đi lấy."

Cô thật là biết cách sử dụng công việc làm tê dại chính mình mà! Phương Ngải giả mù sa mưa hỏi: "Ồ, em có chỗ ở sao?"

"Jeter đều giúp em sắp xếp xong xuôi rồi."

"Hành lý đâu? Có nhiều hay không?" Vở diễn cuối cùng này, Phương Ngải diễn cực kỳ hưng phấn.

"Đều đóng gói tốt rồi."

"Ngày mai kêu Chấn Thanh đưa em ra sân bay." Một đón cuối cùng, quả nhiên trông thấy sắc mặt Thư Dục biến hóa, giọng nói cứng ngắt từ chối.

"Em đáp taxi."

"Thư Dục, chị đi tiệm áo cưới chuẩn bị đây."

"Cảm ơn lễ phục của chị." Thư Dục giương lên cái hộp tinh xảo trong tay. "Dường như rất đắt."

Phương Ngải véo véo mũi cô, xoay người đi.

Thư Dục nhìn Phương Ngải rời đi, mùi nước hoa còn lưu lại trong không khí. Thư Dục mệt mỏi thở dài, rất tốt, cô nghĩ, mình vừa rồi biểu hiện khá là hào phóng, coi như là cái kết hoàn mỹ, bất kể tình bạn hay tình yêu, hôm nay đều hoàn hảo chấm dứt.

Thư Dục nhìn Phương Ngải đi vào dưới ánh mặt trời, thấy cô ấy ngậm nga nhảy xuống thềm đá, đi qua sân, đẩy cửa đi ra ngoài. Có lẽ ngoại trừ hâm mộ Phương Ngải, cô cũng nên bắt đầu học theo dũng khí của cô ấy, không nên để ý đến ánh mắt người khác.

Thư Dục trở về phòng, mở hộp ra, đem lễ phục bày trên giường. Cô đột nhiên cứng đờ, lập tức xoay người đuổi theo Phương Ngải, nhưng ở cửa quán rượu lại đụng phải Hàn Chấn Thanh đang đi vào.

"Đi đâu vậy?" Hàn Chấn Thanh giữ chặt cô.

Thư Dục vội vàng hỏi: "Có nhìn thấy Phương Ngải hay không? Lễ phục của chị ấy ở chỗ em, chị ấy cầm nhầm - Phương Ngải!"

Thư Dục gọi to, chạy xuống cầu thang, Hàn Chấn Thanh ngăn cô lại.

Anh nói: "Không có cầm nhầm."

"Nhưng lễ phục cô dâu- à!" Cô tay của cô bị anh nắm chặt, ánh mắt anh nghiêm túc nhìn thẳng vào cô.

"Lễ phục là của em, hôn lễ là vì em mà chuẩn bị, đêm nay người cùng anh kết hôn là em."

"A? Cái gì?" Cô quá kinh hãi, mở to mắt nhìn Hàn Chấn Thanh.

Anh tháo kính xuống, nói: "Em vào đây." Sau đó đem Thư Dục kéo vào trong quán.

Tại một buổi sáng u ám nhất trong đời Thư Dục, bất quá chỉ một câu nói của Hàn Chấn Thanh, liền dễ dàng khiến cho trái tim cơ hồ đã chết đi của cô lại đập thành thịch.

Ngồi ở trên giường Đình Thư Dục, Hàn Chấn Thanh nhìn chăm chăm cô gái sắp trở thành vợ anh. Ánh mặt trời tiến vào cửa sổ, chiếu sáng một nửa bên mặt của cô.

Cô hôm nay thật đáng yêu, anh như bị mê hoặc bởi cặp mắt luôn long lanh ẩm ướt, lại mang một chút ngây thơ kia, cùng khuôn mặt luôn quá nhợt nhạt, đôi môi màu hồng phấn yếu ớt.

Tuy cô chỉ mặc áo Tshirt đơn giản cùng quần jean rộng thùng thình, tuy dáng người cô gầy gò nhỏ bé, nhìn có vẻ hơi đơn bạc, nhưng cảm giác pha trộn giữa phụ nữ cùng thiếu nữ này, dường như lại càng kích thích dục vọng của anh. Bởi vì cô không trang điểm, khuôn mặt ngây thơ hại anh hoảng hốt; bởi vì dáng vẻ lo sợ bất an của cô, khiến lòng anh căng thẳng. Bởi vì thân thể của cô luôn chọc cho anh tâm phiền khí nóng, muốn đem cô ôm vào trong ngực. Bởi vì yêu thích quá nhiều, anh thực muốn dùng toàn bộ cơ thể mình bảo hộ cô.

Rất khó để hình dung cảm giác của anh đối với cô. Có lẽ mê luyến một người, căn bản không thể nào nói rõ là vì sao. Có lẽ điên cuồng yêu một người, là loại bệnh trạng có chút cô chấp, không giải thích được mà rơi vào ma chướng của tình yêu.

Mặc dù cô luôn cảm thấy cô không tốt, nhưng trong mắt anh, cô chỉ có thể hình dung là "hoàn mỹ".

Anh rất thích bộ dáng cô khi nhú mày, nheo mắt lại, còn thích bàn tay nho nhỏ của cô, ngón tay nhỏ nhắn không đủ dài trong mắt anh lại đặc biệt thú vị, cô dường như rất cần được che chở, không cẩn thận buông tay sẽ lạc đường. Cô không phải loại phụ nữ sẽ hấp dẫn đàn ông ngay lập tức, không biết khoe khoang phong tình, không hiểu cách triển lộ gợi cảm, cô giống một đứa trẻ hơn là một người phụ nữ.

Nhưng thực kỳ lạ vô cùng!

Trong mắt của anh tràn đầy tình cảm, chỉ riêng khi nhìn cô, lồng ngực của anh sẽ căng đầy một loại cảm giác hạnh phúc, rất thoải mái, rất vui sướng, cảm thấy rất muốn rất muốn mang tất cả mọi thứ của mình trao cho cô. Dường như chỉ có như thế, mới có thể bỏ đi sự tịch mịch, tiêu tan hết sự phiền não trong thời gian dài cùng cảm giác cô đơn khó tả của anh.

Nhưng mà đáng giận là, cô thủy chung không tin anh yêu cô, hơn nữa đã bắt đầu yêu từ rất lâu trước kia. Đáng ghét hơn chính là, mặc dù anh không ngừng kích thích cô, bức cô biểu lộ ra tình cảm đối với anh, nhưng cô lại luôn sợ hãi rụt rè, không thể thông suốt.

Hiện tại, cô cảm thấy lễ phục cô dâu, thần sắc hoảng hốt, còn kinh ngạc chưa kịp hoàn hồn.

Vừa mới rồi, khi anh cường chế kéo cô vào, cô lại hỏi anh thêm một lần: "Anh muốn kết hôn với em?"

Anh lặp lại những lời trước đó: "Lễ phục này là của em, Chu Phương Ngải đặc biệt mang tới cho em, đêm nay chúng ta sẽ kết hôn."

Sau đó cô cứ như vậy ngây người, mở to mắt nhìn anh.

Đình Thư Dục quá kinh hãi, đầu óc hỗn loạn. Cô dò xét ánh mắt của anh, anh nhìn cô mỉm cười, thực chân thật ngồi lên giường của cô.

Đây là mơ sao? Nếu như cô nở nụ cười, có khi nào sẽ ầm một tiếng, từ trong mộng tỉnh lại hay không? Đừng nha, hiện tại cô hạnh phúc đến sắp tan ra mất. Trời ạ, nếu như phát hiện tất cả bất quá chỉ là mơ, cô sẽ buồn đến chết mất.

Ánh mắt của anh đang cười, cái nhìn của anh khiến cô thấy thật ấm áp! Tim cô đập rất nhanh, nhiệt huyết sôi trào. Cô đắm chìm trong ánh mắt anh, toàn thân ấm áp dễ chịu.

Hai tay Hàn Chấn Thanh chống ở mép giường, chân dài bắt chéo, giọng nói chậm rãi vang lên: "Còn không đi mặc thử lễ phục sao?" Cô còn muốn ngây ngốc tới khi nào đây? Cô còn chưa tin sao?

Hai tay Thư Dục khẽ run, nắm chặt lễ phục. "Vậy là chúng ta sẽ kết hôn? Tối hôm nay?" Cô không dám quá cao hứng, cô nghĩ đến Phương Ngải, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Phương Ngải không phải muốn cùng anh kết hôn sao? Làm sao lại biến thành cô? Đã xảy ra chuyện gì? Cô có rất nhiều nghi vấn!

Hàn Chấn Thanh nở nụ cười, nháy mắt với cô, hết cách mà thờ dài: "Được rồi, xem em muốn ngốc tới khi nào, anh sẽ ở đây với em, em cứ chậm rãi mà ngây người, nhưng đừng để lỡ hôn lễ của chúng ta."

Cô kêu một tiếng, nhảy dựng lên. "Thật sao?! Nhưng Phương Ngải..."

"Đừng quan tâm tới Phương Ngải, anh sẽ giải thích với em."

"Đợi một chút, em không hiểu..." Thư Dục nôn nóng muốn biết rõ.

Anh lần thứ hai thở dài, chẳng muốn cùng cô nói nhảm, trực tiếp hạ mệnh lệnh. "Phải, chúng ta sẽ kết hôn, trừ em ra, bên ngoài tất cả mọi người đều biết rõ người kết hôn chính là chúng ta, nhưng trước đó, anh muốn nghe thấy em nói em yêu anh..."

Thư Dục ngó ra, Hàn Chấn Thanh từ trong túi lấy ra cái cà vạt, chậm rãi đeo lên cổ, vừa thắt cà vạt vừa nói: "Cho em thời gian ba giây để tỏ tình với anh." Anh hạ lệnh, khẩu khí như quân nhân.

Tò... Tò tình?! Thư Dục nghẹn họng nhìn anh trân trối, da đầu tê dại.

Hàn Chấn Thanh bắt đầu đếm: "Một."

Thư Dục đỏ mặt.

Anh tiếp tục: "Hai."

Trái tim Thư Dục nhảy điên cuồng.

Anh nói: "Ba."

"Em yêu anh!" Cô kêu to.

Anh ngừng đầu, ánh mắt như đang cười. "Thấy không, đâu có khó như vậy." Xem ra sử dụng phương thức thăm vấn tội phạm vẫn hữu hiệu hơn, anh bị cô gây vồ cũng thông minh hơn rồi.

Thư Dục kích động hỏi: "Vậy... Anh có yêu em không?"

"Thật đáng chết." Anh nhướn mày, cổ ý hung ác lừa cô. "Anh đương nhiên yêu em, cái này còn phải hỏi sao?"

Cô nhất thời đỏ mặt. "Nhưng anh nói anh muốn lấy Phương Ngải... Em vẫn luôn rất thích anh, mỗi lần nhìn thấy anh, em đều không thể hô hấp. Anh nói anh muốn lấy Phương Ngải, trái tim em như sắp ngừng đập vậy..." Cô nghẹn ngào, anh lại mừng rỡ nở nụ cười.

"Anh cùng Phương Ngải chưa từng có ý định kết hôn."

"Nhưng hai người..."

"Đó là để chọc tức em." Anh giải thích: "Trước khi quán rượu khai mạc một ngày, có một cô gái xa lạ từ nước Mỹ gọi điện thoại đến tìm anh, cô ấy nói mình là bạn của Bạch Hạc..."

"Phương Ngải?"

"Phải, chính là Chu Phương Ngải." Hàn Chấn Thanh chỉnh lại cà vạt, nhìn Thư Dục. Hiện tại anh mặc nguyên bộ âu phục màu đen, trông thật anh tuấn hiên ngang, an vị trên chiếc giường nhỏ của cô, thân hình cao lớn hại cô tâm hoảng ý loạn, nhưng khiến cho cô sợ hãi hơn chính là những lời anh nói tiếp theo -

"Phương Ngải nhắc tới chuyện có liên quan đến 'ảnh chụp' với anh..." Trông thấy cô phút chốc mặt đỏ tai nóng, anh càng vui vẻ hơn. "Cô ấy nói nghe có vẻ vô cùng nghiêm trọng, rằng có một tên trộm đã lấy ảnh chụp của cô ấy lên mạng làm quen bạn. Sau đó cô ấy dùng khoảng mười phút đồng hồ để phản nản tất cả mọi chuyện đều do bộ dạng cô ấy quá đẹp. Cô ấy nói tên trộm này nhất gan nhu nhược, trước kia từng thổ lộ với một bạn học mình ái mộ, nhưng bị người ta hung hăng cười nhạo, cho nên cô ấy muốn anh thông cảm cho tên trộm này."

Phương Ngải đem tất cả bí mật của cô nói ra? Trời ạ ~ Thư Dục xấu hổ muốn chết.

Nhìn cô chân tay luống cuống, mặt đỏ bừng lên, anh cúi đầu cười. "Chu Phương Ngải muốn anh chú ý, cô ấy nói tên trộm kia đã lên vào quán rượu Bạch Hạc."

Cô xấu hổ cầm lễ phục che mặt. A ~ trời ạ, cô thật muốn đào cái hố chui xuống.

"Cô Chu hảo tâm này còn đặc biệt cho anh biết rõ hình dáng của tội phạm." Hàn Chấn Thanh mở áo khoác, lấy ví da, từ trong đó rút ra một tấm ảnh, quơ quơ trước mắt cô.

"Má ơi!" Thư Dục kêu thảm thiết. Trong ảnh, cô nằm sấp mà ngủ trên ghế sa lon trong phòng khách nhà Phương Ngải, chỉ mặc áo Tshirt, cùng quần đùi có hình gấu bắc cực.

Thư Dục đưa tay đoạt lấy tấm ảnh, anh giọng cao, nói tiếp: "Vì sợ bị tội phạm lừa, anh đành phải in ra, mang theo bên người." Anh nhìn ảnh chụp rồi lại nhìn Thư Dục, so sánh với nhau. "Có thể bắt được em rồi, Bạch Hạc."

Đinh Thư Dực sắp té xỉu mất, đủ loại chuyện xấu đều bị người mình yêu lần lượt vạch trần, so ra chẳng phải càng xấu hổ hơn sao?

Trong lúc cô tự cho là mình có thể thần không biết quỷ không hay... che dấu hành vi phạm tội, anh lại nhìn thấy rõ ràng cô đang làm bộ làm tịch?

Oh ~My God!...

"Thực xin lỗi ~" Cô ủ rũ, nhận tội nói xin lỗi.

Anh nhún nhún vai, thành thói thường thức vẻ mặt khôn quần của cô.

"Bất quá, trước khi Phuong Ngải gọi điện thoại nói cho anh biết, anh đã mơ hồ đoán được em là Bạch Hạc, chỉ là không có vạch trần. Anh không ngừng ra ám hiệu với em, chờ em thẳng thắn, nhưng em trước sau không chịu nói ra miệng."

Cô còn có nghị vấn: "Vậy lúc Phuong Ngải đến, anh đã biết em là Bạch Hạc? Vậy tại sao lại cùng chị ấy..."

"Cô ấy đề nghị cho em chút giáo huấn, để em học được dũng cảm, mọi người đều hi vọng em có thể tự mình thừa nhận."

"Cho nên hai người hợp tác gạt em? Hai người căn bản không có kết giao?" Cô dần dần nghĩ ra.

"Lúc đầu Phuong Ngải chạy đến, chỉ là hi vọng bức em nói ra chân tướng, đáng tiếc không có hiệu quả, em vẫn giữ im lặng. Cô ấy giận em cố chấp, dứt khoát ở lại. Còn tên họ Đàm kia em biết rồi chứ?"

"Đàm Hạ Thụ?"

"Phải, em một mực không chịu nói thực, vì vậy cậu ấy đề nghị anh cùng Phuong Ngải dứt khoát tuyên bố kết hôn, cậu ấy cho rằng chỉ cần hạ một liều thuốc mạnh, em tuyệt đối sẽ chịu không được, vì sợ anh cùng Phuong Ngải kết hôn, lập tức sẽ thừa nhận tất cả với anh." Đáng tiếc cái liều thuốc mạnh này đối với cô vô hiệu, lần đó mặc dù cô chán nản nhưng vẫn không có thẳng thắn mà nói ra chân tướng.

Đàm Hạ Thụ?! Thư Dực giật mình kêu: "Là Đàm Hạ Thụ suốt ngày cười cợt kia sao? Cái tên thích hút xì gà Đàm Hạ Thụ?" *Đàm Hạ Thụ, anh được lắm!*

Khẩu khí kích động của cô làm anh mỉm cười. "Phải, đúng là Đàm Hạ Thụ suốt ngày chơi bời lêu lổng kia."

Thư Dực vẻ mặt phần nộ nói: "Em cho nổ nhà anh ta!" Quý khách của anh ta hại cô sắp phát điên rồi.

Hàn Chấn Thanh sùng sốt, ngửa đầu cười to. Nụ cười của anh làm cho cô hoa mắt chóng mặt, tiếng cười trầm thấp mạnh mẽ làm chấn động trái tim cô.

"Vậy sợ rằng em phải chuẩn bị thật nhiều thuốc nổ, bởi cậu ấy có rất nhiều nhà, em còn phải đối phó với cao thủ Không thủ đạo nữa, Hùng Bảo Bảo em cũng biết chứ?"

"Vợ anh ấy sao?"

"Đúng, vài lần vô địch giải võ thuật nữ rồi."

Bị lây nhiễm cảm xúc vui sướng của anh, tâm tình cô thoải mái hơn, cũng hài hước nói: "Không sợ, anh không phải biết nhẫn thuật sao? Lấy dao võ sĩ đấu với cô ấy."

"A không, không." Anh làm bộ run sợ, nghiêm túc nói. "Anh không đánh phụ nữ."

Cô nở nụ cười, trời ạ, cô thật là cao hứng. Thì ra là vậy, tất cả đều là cô tự dọa mình, Phuong Ngải, Hàn Chấn Thanh, Đàm Hạ Thụ, bọn họ đồng mưu chỉ vì muốn ép cô đi tranh thủ hạnh phúc, nói ra chân tướng. Kết quả? Cô lại ngu ngốc, chỉ lo thương tâm, một mực kéo dài tới cuối cùng, mới đột nhiên phóng tới nhà anh, nói ra sự thực.

"Lần đó em rút cuộc cũng thẳng thắn với anh, tại sao anh còn nói muốn lấy Phuong Ngải?" Thư Dực không được tự nhiên hỏi.

Hàn Chấn Thanh cười đáp: "Lần đó em nói em chẳng qua là cảm thấy có nghĩa vụ nói cho anh biết chân tướng, nếu như anh cảm thấy cô ấy không phải Bạch Hạc cũng không sao, em còn kêu anh cứ lấy... Nghe những lời này, giống như việc anh yêu em chả có quan hệ gì tới em, anh lấy ai cũng không sao vậy. Em thực sự là quá giỏi mà, anh bị em làm cho tức điên lên."

"Cho nên anh mới cố ý nói muốn lấy Phuong Ngải?"

Bọn họ nhìn nhau, đồng thời cảm thấy thật ngu xuẩn.

Sắc mặt anh trầm xuống. "OK, anh biết nghe rất ngu ngốc." Là anh hành động quá cảm tính.

"Em so với anh càng ngu xuẩn hơn..." Vành mắt cô đỏ lên, tay ôm ngực. "Tại sao em lại nói ra những lời đáng ghét như vậy chứ?" Nước mắt cô chảy xuống, thẳng thắn nói với anh: "Em sai rồi, em quá sợ bị anh cự tuyệt, dù chỉ là một ánh mắt thất vọng của anh, cũng khiến em chán nản muốn chết, bởi vì em rất đề ý tới anh."

Cô ghen ngào nói tiếp: "Lúc ấy em thấy anh sau khi nghe xong, không có nửa điểm vui sướng, em nghĩ tới anh thích Phuong Ngai. Em cố ý giả bộ không quan tâm, như vậy dù cho anh không thích em, em cũng có thể không cần để ý, anh có thể đi lấy Phuong Ngai... còn lớp ngực trắng của em, ít nhất có thể giúp em giữ lại chút mặt mũi."

"Phải, nếu như anh cũng giống em, cũng bận bịu bảo vệ tự tôn, em có biết cuối cùng sẽ như thế nào không? Đêm nay chúng ta sẽ không kết hôn. Nếu không người nào nguyện ý mở miệng nói yêu trước, vậy em nói cho anh biết tình yêu làm thế nào phát sinh đây?"

Thư Dục nhìn anh, nước mắt lấp lánh, mỉm cười nói: "Cám ơn anh." Nếu anh không đủ kiên trì, cô sẽ ngu xuẩn mà bỏ lỡ cơ hội hạnh phúc.

Anh cũng mỉm cười, khóe mắt nổi lên nếp nhăn, làm trái tim cô như tan ra.

"Không cần cảm ơn anh, anh là tự tìm khổ, yêu phải người phiền toái như em." Đôi mắt anh ánh lên sự ôn nhu cùng cố chấp.

Cô lau nước mắt. Trời ạ! Cô thật yêu người đàn ông này. Thấy ánh nắng xinh đẹp chiếu vào trong phòng, thấy những hình bóng đáng yêu chập chờn lay động trên tường, lại thấy ánh mắt thực mê hoặc của anh, thấy anh từ đầu đến chân thực hoàn mỹ, trời ạ, cô hạnh phúc tới mức cả người bay bổng.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy mình giống như một đám mây, còn anh là bầu trời của cô, rồi lại cảm thấy mình giống như cây hoa nhỏ lay động, còn anh là mặt đất nơi cô cắm rễ. Anh thật tốt khi bao dung cô mọi chuyện.

Chớp mắt, cô cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh, tưởng như có thể một lần cho nổ tung tám tòa nhà, bảy con phố thậm chí cả một thành trì, hoặc một hơi leo đến đỉnh Himalaya mà reo hò... A, cô hiện tại thật sự là mừng rỡ tới sắp nổ tung rồi!

Có bao nhiêu người có thể chống lại biến hóa lớn như vậy? Không lâu trước đó, cô còn cảm thấy mình đã thua sạch mọi thứ, hiện tại cô lại thấy như đã thắng toàn bộ thế giới.

Cô rất kích động, rất vui vẻ, sau đó lại nhìn anh, ngốc nghếch đỏ mặt nói: "Em... em không biết nên nói như thế nào..." Cô thẹn thùng cười, chột dạ ngó anh. "Anh còn tức giận phải không?"

"Đương nhiên." Anh lười biếng nhìn cô. Bất quá, làm gì phải so đo với vợ sắp cưới của mình chứ? Tức thì tức, nhưng vẫn là kìm nén không được nhiệt tình. Anh lắc đầu thờ dãi, giống như rốt cục cũng hoàn thành một nhiệm vụ khó khăn.

"Em làm anh sắp phát điên rồi." Không, một Đinh Thư Dục mà làm cho anh cùng Chu Phuong Ngai còn có Đàm Hạ Thụ đau đầu nhức óc.

"Em cũng sắp phát điên rồi, thật đó." Cô nhanh chóng thừa nhận.

"Vậy mới công bằng." Anh nở nụ cười.

"Em thậm chí nghĩ tới cho nổ quán rượu, em rất ghen tỵ..."

"Chắc chắn, không thể tưởng được em lại bạo lực như vậy." Anh thích nghe những lời này, những lời chứng tỏ cô để ý tới anh rất nhiều.

"Nói thực ra, nhiều lần buổi tối làm việc nhìn thấy Phuong Ngai nắm tay của anh, em thiếu chút nữa đã mang bình rượu trong tay tạt chị ấy rồi." Đương nhiên đây chỉ là nói nhảm, cô tuyệt sẽ không làm như vậy, những lời này là để khiến anh vui vẻ thôi.

"Em ghen, phải không?" Còn tưởng rằng cô rất tốt nhặn, không quá để ý, nguyên lai cũng là tức giận đến sắp nổi điên.

Anh biểu lộ vui vẻ, làm cho cô nói càng nhiều hơn.

"Nhớ ngày Phuong Ngai tới không? Chị ấy uống hết Around the world, em thật muốn bóp cổ chị ấy, bắt chị ấy nhỏ ra."

Anh giật mình cười, cơ hồ tan hết tức giận. "Đầu óc em đang nghĩ cái gì vậy?" Nguyên lai cô có nhiều ý nghĩ đáng sợ như vậy trong đầu.

Thư Dục xấu hổ, gãi gãi đầu, không nói.

"Còn gì nữa không?"

Cô xấu hổ, lắc đầu. "Em không nói." Rất mất mặt.

"Tới đây." Hàn Chấn Thanh hướng cô mở ra hai tay.

Thư Dục do dự một giây, nhào vào trong ngực anh, anh ôm chặt cô, cô ở trong ngực anh buồn rầu nói: "Em thực sợ anh lấy chị ấy... rất sợ..."

Anh xoay người đem cô áp đảo trên giường, cười cười nhìn cô, cũng không nói chuyện. Ánh mắt của cô ngập nước, cũng đỏ mặt nhìn anh.

Anh cúi đầu, cô thẹn thùng nhắm mắt lại.

Anh ở bên tai cô nhẹ nói: "Chúng ta chờ hôm nay... đã lâu."

Cô ở dưới thân anh run rẩy, cảm giác thấy mỗi một tác đa thịt được trên cơ thể anh đang thân mật áp bách cô.

Anh hôn chớp mũi cô, còn có hai má cô.

"Làm sao lại không mở mắt?" Anh khàn giọng nói.

Cô nhẹ mở mắt ra, đối diện với đôi mắt phát sáng của anh, tâm hoảng ý loạn.

"Có biết hiện tại anh muốn làm cái gì nhất không?"

Cô lo sợ nghi hoặc nhìn anh, không rõ.

Anh lấy tay đem cổ tay cô đặt ở hai bên, cúi đầu che miệng của cô, hôn cô thật lâu thật lâu... (@\_@ H chẳng???... Đương nhiên là không có =)))  
mãi đến khi nhà tạo mẫu tóc, thợ trang điểm đến gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10

Đúng sáu giờ, hôn lễ sắp bắt đầu, Thư Dục phủ lên mình lễ phục cô dâu trong mơ, lễ phục hiển nhiên là đã đặc biệt sửa lại theo dáng người nhỏ nhắn của cô, cực kỳ vừa vặn. Nhà tạo mẫu tóc đến giúp cô làm tóc, trang điểm thật xinh đẹp.

Bên ngoài, khách khứa ồn ào náo nhiệt, Đàm Hạ Thụ cùng Hàn Chấn Thanh đỡ rượu, Thư Dục thì ở trong phòng lấy điện thoại gọi cho Phương Ngải, nhưng Phương Ngải tắt máy, liên lạc không được.

Thư Dục lo lắng, cô có rất nhiều lời muốn nói cùng Phương Ngải, cô hi vọng Phương Ngải tới tham gia hôn lễ.

Chợt có người gõ cửa, cô mở cửa ra, thấy Hàn Chấn Thanh nhìn cô mỉm cười, anh mặc lễ phục ba lớp, anh tuấn mà mạnh mẽ.

"Chuẩn bị xong chưa?"

"Ừ." Thư Dục mang giày cao gót vào.

"Mang giày cao như vậy sao? Cẩn thận ngã đó." Anh nhíu mày, muốn Thư Dục khoác tay mình.

"Tại sao vẫn chỉ cao tới bả vai anh vậy?!" Thư Dục nhụt chí, thân thể của hai người chênh lệch quá xa.

"Đi thôi." Hàn Chấn Thanh ha ha cười, véo má cô một cái.

Đi tới cuối hành lang, dưới ánh đèn sáng rực, toàn bộ khách khứa đều nhìn về phía bọn họ, Thư Dục khản trương đến thở không nổi.

Cô trong lòng kích động: "Tóc em có bị tuột ra hay không? Trang điểm còn OK không? Lễ phục có kéo hết hay chưa?" Bước chân cô cứng ngắc, đi bên cạnh Hàn Chấn Thanh tư thế hiên ngang, a... Áp lực quá to lớn.

Hàn Chấn Thanh vẫn duy trì nụ cười, thấp giọng trấn an: "Đừng sợ, em cực kỳ xinh đẹp."

"Em cảm thấy sắp té ngã rồi." Cô rất ít đi giày cao gót, thế này giống như đi bằng mũi chân vậy, rất không quen, trong đầu bắt đầu tưởng tượng đủ loại tư thế ngã xấu hổ.

"Có ngã cũng không sao, dù sao anh cũng sẽ đỡ em." Hàn Chấn Thanh bước chậm lại.

Thư Dục liếc anh một cái, anh đang nhìn thẳng về phía trước, bước chân vững vàng, không có hốt hoảng lúng túng giống như cô.

A, thật hạnh phúc, có anh che chở cho cô.

Đến cửa hội trường, pháo giấy cùng băng lụa màu tung bay, khách khứa vỗ tay hoan hô, Hùng Bảo Bảo nhảy lên trên ghế huyết gió, Đàm Hạ Thụ hướng dàn nhạc ra dấu, âm nhạc vang lên, cô dâu chú rể lúc này mới xuất hiện.

Thư Dục nở nụ cười, những người này vừa thân thiết lại nhiệt tình, bọn họ thành tâm chúc phúc cho cô. Ở giữa mọi người vây quanh, bọn họ đi đến sân

khẩu.

Hôn lễ tiến hành thuận lợi, mọi người vui mừng nâng ly. Đến thời điểm quan trọng, cô dâu chú rể trao đổi nhẫn cưới. Hiện trường nhất thời yên tĩnh lại để chứng kiến thời khắc lãng mạn này.

Người chủ trì: "Bây giờ, xin mời chú rể đeo nhẫn cưới cho cô dâu!"

Hùng Bảo Bảo phụ trách chụp ảnh, nháy cả lên ghế mà "tác nghiệp".

Hàn Chấn Thanh nâng bàn tay nhỏ bé của Thư Dục lên, giúp cô đeo nhẫn.

"Chờ một chút!" Hùng Bảo Bảo đột nhiên kêu to: "Lấy ghế, cô dâu quá thấp." (~~~, *bí ỏi quá, sao lại đim hàng nữ chính như thế*)

Xôn xao ~~~

Mọi người giật mình cười, Hàn Chấn Thanh lườm Đàm Hạ Thụ, Đàm Hạ Thụ vội vàng kéo Hùng Bảo Bảo, Thư Dục thì xấu hổ mặt đỏ bừng.

"Nói chuyện đừng thẳng thắn quá như vậy!" Đàm Hạ Thụ nhẹ khiển trách Hùng Bảo Bảo.

Hùng Bảo Bảo cãi lại: "Có làm sao? Chiều cao chênh lệch quá nhiều, chụp ảnh khó coi lắm."

"Ai, anh bị em làm tức chết mất."

"Anh nói cái gì?" Sắc mặt người đẹp trầm xuống, nắm đấm chuẩn bị.

Nguy hiểm! Đàm Hạ Thụ nhếch miệng, hé ra hàm răng trắng. "Anh nói em đặc biệt ngay thẳng, không hổ là vợ yêu trong lòng anh."

Mọi người phá ra cười, người chủ trì vội hoà giải, ồn ào một trận, cuối cùng ghế cũng được đưa tới.

Thư Dục đỏ mặt, bước trên ghế, vươn tay ra, Hàn Chấn Thanh cầm tay cô, đeo nhẫn vào.

"Đó đó!" Hùng Bảo Bảo nhảy lên bàn, bấm máy ảnh không ngừng. Hạ Thụ đỡ lấy hai chân vợ, sợ cô ngã sắp xuống.

Trên sân khấu, Đình Thư Dục nhìn nhẫn kim cương trên ngón tay, mắt ươn ướt. Nhân viên đưa tới một chiếc nhẫn khác, Thư Dục giúp Hàn Chấn Thanh đeo lên.

"Chúc mừng hai vị, chúc hai người vĩnh viễn tắm trong bể tình!" Người chủ trì vỗ tay, dàn nhạc tấu lên, khách khứa đồng loạt hoan hô, Hùng Bảo Bảo kêu to - "Tốt, một kiểu nữa nào!"

Cô dâu chú rể lúng túng, khách khứa cười ồ lên. Đàm Hạ Thụ đầu đầu, ai ~~~ mặc kệ, anh buồn bực uống rượu, quyết định mặc kệ bà xã giương oai.

Đang lúc mọi người kích động, Thư Dục cúi đầu, chỉ lo mở to mắt nhìn lồng ngực Hàn Chấn Thanh. Thực xấu hổ!

Hàn Chấn Thanh nâng mặt cô lên, cô giật mình nhìn cặp mắt đen kìa, chỉ cảm thấy ý loạn tình mê. Anh cúi đầu xuống, hơi thở của anh nhẹ lướt qua môi, cô hưng phấn run rẩy, tim đập như nổi trống.

Anh bao phủ miệng của cô, say đắm hôn môi. Hai tay vững vàng ôm lấy mặt cô, cho cô sức mạnh, khiến cô quên đi sợ hãi, cũng quên cả e lệ.

Một nụ hôn nóng bỏng đúng tiêu chuẩn, mọi người đánh trống reo hò, Hùng Bảo Bảo cười to.

Dạ dày Đình Thư Dục như bị thiêu đốt, đầu óc cũng mơ hồ, cái miệng ấm áp của anh, đoạt đi ý thức cùng lý trí của cô. Cô chìm đắm trong nụ hôn nhiệt tình, cũng ôm lấy anh.

Bên kia có đứa trẻ làm đổ Champagne, khóc văng lên, cô không nghe thấy. Đằng trước Hùng Bảo Bảo cười to, khách khứa bàn tán rối rít, cô cũng không nghe thấy. Cô chỉ nghe thấy trái tim mình đập thình thịch, cảm giác được hô hấp của anh, nụ hôn của anh, tình cảm ôm ấp trong lòng nhiều năm, cuối cùng cũng có thể bộc lộ.

Lát sau, anh rời khỏi môi cô, cô dâu mới hai mắt ảm ướt. Anh xóa đi nước mắt nơi khóe mắt cô, mỉm cười tuyên bố: "Anh yêu em, Thư Dục." Bọn họ trao đổi lời tuyên thệ.

"Em cũng yêu anh, mãi mãi." Thư Dục ngọt ngào cười nói.

Đám đông vỗ tay, người chủ trì tuyên bố hôn lễ hoàn thành.

"Hiện tại chúng ta mời cô dâu tung hoa!"

Một đám con gái độc thân biểu lộ tình tảo, hai tay âm thầm chuẩn bị, Thư Dục giơ cao bó hoa cô dâu, đang muốn ném xuống thì trông thấy một thân ảnh quen thuộc đang kéo va li xông vào hội trường.



"Phuong Ngai?!" Cô kêu lên một tiếng, hoa cô dâu cũng theo đó ném đi.

Vật gì vậy?! Phuong Ngai giật mình, nhìn một bó hoa bay thẳng tới, bịch, rơi vào giữa mặt cô.

"A ~\*o◎\*%..." Phuong Ngai tuôn ra một chuỗi lời thô tục vô cùng đặc sắc bằng tiếng Anh.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Thư Dục bị Hàn Chấn Thanh ôm ở trong ngực, vội vàng nói xin lỗi với Phuong Ngai.

"Chị biết em căm ghét chị mà!" Phuong Ngai xoa xoa hai mắt.

"Em không phải cô ý, thật đó! Em gọi điện thoại cho chị mãi, chị đều không tiếp... em đã nghĩ chị không tới, em..."

Phuong Ngai gầm nhẹ: "Em cố ý, dùng hoa đánh chị, em thật là âm hiểm."

Những người bên cạnh đều cười, đâu có người nào trông thấy hoa cô dâu mà không tiếp, còn đứng sững sờ để cho hoa đập vào mặt?

"Phuong Ngai ~" Thư Dục ôm lấy Phuong Ngai. "Phuong Ngai... Ô ô... Cảm ơn chị.. Cảm ơn chị.. Phuong Ngai..."

"Được rồi được rồi, đừng khóc." Phuong Ngai muốn đẩy cô ra, nhưng Thư Dục lại ôm chặt không tha. Phuong Ngai hướng Hàn Chấn Thanh nháy mắt, Hàn Chấn Thanh mỉm cười, kéo Thư Dục ra.

"Nếu không nhờ chị, em không biết còn có thể ngu ngốc bao lâu nữa..."

"So-" Phuong Ngai giang hai tay, thực kiêu ngạo nói: "Xem như em may mắn, có người bạn thông minh như vậy!"

Đàm Hạ Thụ cùng Hùng Bảo Bảo kêu bọn họ ngồi vào dùng bữa. Hiểu lầm đã tiêu tan, không khí vui vẻ, Phuong Ngai nếm mấy món ăn, xem thời gian, nâng ly mời rượu cùng mọi người, sau đó đứng dậy cáo từ. "Khách hàng ở New York đang thúc giục tôi trở về, mọi người từ từ ăn, tôi phải ra sân bay rồi."

"Em tiễn chị ra ngoài!" Thư Dục xách va li, kéo lấy Phuong Ngai.

Phuong Ngai cười nói: "Đâu có cô dâu nào lại rời tiệc trước?"

Vậy sao? Thư Dục nhìn về phía Hàn Chấn Thanh, anh cười gật gật đầu, muốn cô yên tâm tiễn Phuong Ngai.

Bên ngoài quán rượu, Phuong Ngai cùng Đinh Thư Dục đang mặc lễ phục nói lời từ biệt.

"Em vào đi thôi, mặc như thế đứng bên ngoài rất kỳ quái."

"Chị không thể chờ mấy ngày nữa mới đi sao?" Thư Dục hai mắt hồng hồng, không nỡ để Phuong Ngai đi.

"Tiểu thư, chị đã đợi đủ lâu rồi, dù sao vẫn phải kiếm tiền nữa chứ?" Phuong Ngai véo mũi cô. "Khóc đến hồng hết lớp trang điểm rồi."

"Thực xin lỗi, chị đối với em tốt như vậy, em lại cáu kỉnh với chị, hiểu lầm chị."

Phuong Ngai chẳng muốn nghe những lời này, cô tinh nghịch ghé vào bên Thư Dục nói: "Em có biết đêm tân hôn phải làm cái gì không?" (~~~ mọi người có ai biết không?)

Thư Dục đỏ mặt.

Phuong Ngai càng cố ý hù dọa cô: "Nếu phải cởi hết sạch..., áo ngực ma thuật của em sẽ vô dụng rồi~"

Thư Dục xanh cả mặt, Phuong Ngai thấy thế, cười ha ha, xách hành lý đi ra đón xe. Xem ra, đêm nay Hàn Chấn Thanh lại phải chịu khổ rồi, Thư Dục nhất định sẽ phát huy vô cùng nhuần nhuyễn bản tính cây nấm (rút rè, nhút nhát) của mình.

.....

Trên độ cao mấy vạn thước, trong khoang thương nhân của máy bay, Chu Phuong Ngai nhìn ra cảnh sắc phía xa ngoài cửa sổ. Tưởng tượng ra đêm tân hôn của Thư Dục, ha ha, khẳng định rất đặc sắc! Thư Dục ngay cả lúc thay quần áo ở nhà cô, đều không cho cô nhìn thấy, huống chi là Hàn Chấn Thanh! Tưởng tượng đến bộ dáng hoảng sợ của đứa ngốc kia, Phuong Ngai liền cảm nhận được khoái cảm khi đùa dai, cô mỉm cười, tâm tình đặc biệt tốt.

"Đường như cô rất cao hứng." Người đàn ông vẫn luôn ngồi im lặng bên cạnh Phuong Ngai đột nhiên mở miệng.

"Phải" Phuong Ngai quay đầu đánh giá người đang mặc âu phục đen bên cạnh, anh ta ước chừng hơn ba mươi tuổi, mang kính mắt viền vàng, mũi cao

thẳng, đường nét sâu sắc mà nghiêm túc, làm cho người khác có cảm giác anh ta lãnh khốc vô tình.

Phuong Ngải đoán anh ta có lẽ là người làm ăn, có thể là muốn đi đâu hợp hành gì đó.

Mới nãy, anh ta vẫn luôn chăm chú vào tạp chí tài chính kinh tế, lúc này cặp mắt kia ngược lại rất không lễ độ nhìn thẳng vào cô. Nếu là người phụ nữ bình thường, khi bị ánh mắt sắc bén như vậy nhìn chòng chọc, nhất định sẽ ngượng ngùng cúi đầu, hoặc di dời tầm mắt. Nhưng Phuong Ngải cũng không phải là phụ nữ bình thường, cô khiêu khích, nhướn mày hỏi: "Anh đã nhìn đủ chưa?"

Anh ta mỉm cười, nụ cười đó làm cho Phuong Ngải nghĩ đến 007 trong phim ảnh, kêu gọi mà xấu xa. Bọn họ cũng luôn cười vừa tà ác vừa gọi cảm như vậy, nhưng một giây sau đã lại giết mình rồi!

"Tôi hôm nay gặp may mắn." Anh ta nói.

"Hử?"

"Ngồi cùng một chỗ với cô gái xinh đẹp như vậy."

Phuong Ngải phóng khoáng đáp: "Cảm ơn đã khen ngợi."

"Có chuyện gì tốt sao? Cô cứ mỉm cười mãi."

"Đêm nay bạn thân của tôi kết hôn."

"A? Đây thực là chuyện đáng chúc mừng." Anh ta gọi tiếp viên hàng không tới, muốn kêu Champagne, sau đó hướng Phuong Ngải nháy mắt. "Chúng ta cùng chúc mừng."

Được rồi, đỉnh chính một chút. Hiện tại anh ta cười đến phong độ như vậy, lại còn mời ca ngợi cô, cô nên sửa lại cái liên tưởng về người xấu của mình. Anh ta bây giờ giống như diễn viên diễn vai 007, James Bond.

Dáng vẻ anh ta nhìn cô, tựa như vẻ mặt khi James tính kế phụ nữ. Phuong Ngải cũng hướng anh ta nháy mắt, giống như Marilyn Monroe, cười đến là ngây thơ trong sáng.

"Được, chúng ta đi cạn ly." Dám của mình, liền cho anh chết thật khó coi.

Rượu đưa tới, anh ta giúp Phuong Ngải rót đầy, bọn họ nâng ly nhìn nhau.

Anh ta nói: "Chúc bạn của cô tân hôn vui vẻ."

"Chúc bọn họ trăm năm hảo hợp."

Cụng ly, ly rượu trống rỗng, anh ta lại rót đầy, lại nâng ly, đôi bên lại nhìn nhau.

"Lần này chúc mừng cái gì?" Phuong Ngải hỏi.

"Chúc tôi ly hôn vui vẻ." Anh ta nở nụ cười.

"Hả?" Phuong Ngải sững sốt, không nghe lầm chứ?

"Buổi sáng hôm nay, tôi vừa xong xuôi thủ tục ly hôn, vậy không phải thực thú vị sao?"

"Gạt người?" Phuong Ngải cảm thấy anh ta đang dọa người.

Anh ta nhướn mày, từ trong túi móc ra một chiếc nhẫn, ném vào ly rượu của cô. "Nhẫn kết hôn của tôi đó." Nhẫn kim cương chìm nổi trong ly rượu màu hổ phách, anh ta nói: "Tặng cô."

"Anh điên à?" Phuong Ngải tròn mắt nhìn ly rượu, nhẫn kim cương trong ly sáng bóng biểu thị công khai giá trị của nó. Đáng thương, anh ta không phải vì ly hôn nên loạn óc rồi chứ, tặng người xa lạ nhẫn kim cương?!

Phuong Ngải móc cái nhẫn kim cương ra. "Cầm lấy đi!"

Anh ta nhấp một ngụm Champagne, không có ý định thu hồi nhẫn, chỉ là cười liếc nhìn cô.

"Vẻ đẹp của cô, đáng giá chiếc nhẫn này."

Hiện tại, James Bond lại biến thành đồ xấu xa rồi, nhìn nụ cười tà mị này, khiến cho cô kinh tâm động phách... Kỳ lạ, tại sao cặp mắt kia lại làm cho cô trong lòng nhộn nhạo? Chẳng lẽ có cái gì đã phát sinh sao? Chẳng lẽ cô cũng có kỳ ngộ?

Trong khi Chu Phuong Ngải đang bận rộn cùng James Bond chiến tranh mị lực, dưới bầu trời đêm, trong một căn hộ, Đinh Thư Dục đang trốn trong

phòng tắm không dám ra đi.

Bên ngoài, Hàn Chấn Thanh đã đem vật phẩm trong hành lý của cô lấy ra sắp xếp xong. Quần áo của cô treo trong tủ của anh, giày của cô đặt bên cạnh giày của anh, trên bàn máy vi tính của cô dựa vào của anh. Tốt, một giờ trôi qua, cô dâu mới của anh vẫn chưa có tắm rửa xong.

Vì vậy anh lại đi chuẩn bị đồ ăn khuya, trong hôn lễ khách khứa quá đông, bọn họ đều không có cơ hội lấp đầy bụng. Hàn Chấn Thanh chuẩn bị đồ ăn xong, cô dâu của anh vẫn không thấy bóng dáng.

Thế này thì quá khoa trương rồi, anh liền đi gõ cửa phòng tắm. "Nước không đủ nóng sao?"

"A? Không rõ!" Thanh âm cô khẩn trương.

"Rất tốt, anh còn tưởng em đã chết còng ở bên trong rồi." Cô không phải là khẩn trương đến mức không dám đi ra chứ? Hàn Chấn Thanh suy nghĩ.

Thư Dục ở một bên kêu to: "Em sắp xong rồi."

Sắp xong... mới là lạ!

Trong phòng tắm, Thư Dục trợn mắt nhìn chính mình trong gương. Ô... Không có áo nâng ngực, thật quá nhỏ. Thực nản quá, bọn họ rốt cục kết hôn rồi, đêm nay phải ngủ ở cùng một chỗ, trời ạ! Sắc mặt Thư Dục xanh lét, anh sẽ nhìn thấy thân thể của cô, thân thể thiếu sức hấp dẫn của cô?

Trời ạ ~~ mới tưởng tượng thôi cũng muốn té xỉu rồi.

Nghiêng người, cô nhìn cái mông của mình, mẹ nó! Làm sao lại giống như còn đẹp hơn so với lúc bình thường a? Cúi đầu, cô nhìn chăm chăm bụng, xong đòi, gần đây giống như lại gầy hơn rồi, khoảng cách tới gọi cảm ngọt mà còn cả một đoạn xa.

A, Thư Dục muốn gục vào tường mà khóc rống lên. Làm sao bây giờ? Không muốn để cho anh trông thấy hình dáng thân thể mình, nhưng bọn họ là vợ chồng, đêm nay nhất định sẽ làm sự kiện kia?

Ngoài cửa, tính nhẫn nại của Hàn Chấn Thanh sắp dùng hết, anh thấp giọng uy hiếp: "Anh đếm tới năm, nếu em không ra, anh sẽ phá cửa."

Thư Dục sợ tới mức vội vàng đem quần lót mặc vào, may mắn vừa rồi mang một đồng quần áo vào để chọn lựa. Hiện tại cô quyết định mặc vào toàn bộ! Như vậy thoát nhìn có vẻ đầy đặn hơn một chút a? Áo nâng ngực đặc biệt, đêm nay cô chết cũng không còi ra, cô quyết định phải bảo vệ phép màu của mình!

Nếu anh dám bức cô cởi đồ, cô sẽ liều mình với anh! Loại siêu nhỏ này mà bị anh trông thấy, cô cũng không muốn sống nữa.

Hàn Chấn Thanh thật sự đếm: "Bốn, ba, hai..."

A! Thư Dục luống cuống tay chân, mặc vào quần vải dày rộng, mặc áo nâng ngực, tiếp tục mặc thêm hai áo dài, cộng thêm một áo khoác có mũ màu cam. Đợi cô mở cửa đi ra, Hàn Chấn Thanh liền ngậy người.

Đây... từ trong phòng tắm mùi hơi nước bỗng xuất hiện "Cô bé thịt cuốn", đây thật sự là cô vợ mới cưới nhỏ nhắn xinh xắn của anh sao?

Tay phải của anh đề lấy cửa, mở to mắt nhìn Đinh Thư Dục nhỏ bé.

"Em muốn đi đâu?" Lại còn mang cả bao tay cùng tất, hiện tại cô nói muốn đi trượt tuyết anh cũng không hoài nghi.

"A? Không có muốn đi đâu cả."

"Trong nhà rất lạnh sao?"

"A... em không rõ nữa."

"Phát sốt sao?" Anh sờ trán cô.

"Không có." Mặt cô đỏ bừng.

"OK, anh biết rồi." Biết rõ cô khẩn trương cái gì, biết rõ vì sao cô mặc nhiều như vậy, biết rõ cô bé này, tặc xấu lại tái phát rồi.

Hàn Chấn Thanh hít sâu một cái, vừa bức mình vừa buồn cười, xem ra dù cho bọn họ đã trở thành vợ chồng, cô ở cạnh anh vẫn khẩn trương sợ hãi.

"Biết cái gì?" Thư Dục hỏi.

"Anh thay đổi chủ ý." Anh đột nhiên nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng làm da đầu cô tê dại.

"Cái gì?"

"Anh vốn chuẩn bị điếm tâm cùng rượu brandy, ý định cùng em ăn khuya, anh nghĩ chúng ta lần đầu tiên qua đêm cùng nhau, em sẽ có chút khăn trương..." Nhưng không nghĩ tới cô lại "vô cùng" khăn trương!

Hả? "Tốt tốt, chúng ta đi uống rượu!" Cô lập tức đi về hướng bàn ăn, anh kéo cô trở lại, khóa trong ngực mình.

"Hiện tại anh thay đổi ý định." Anh hôn lên má cô, thân thể nam tính mạnh mẽ làm cho Thư Dục thần kinh căng thẳng, càng làm cô kinh hãi hơn chính là lời nói kế tiếp của anh- "Chúng ta đừng ăn cái gì, cũng đừng uống rượu."

"Vậy chúng ta nói chuyện một chút." Trời ạ, thân thể của anh nóng quá!

Anh càng dùng sức ôm lấy cô, cô thét chói tai, cách một lớp quần áo, cô cảm giác được vật cứng rắn nóng bỏng nào đó đang kề sát vào mình.

"Quá khứ chúng ta đã trò chuyện quá nhiều rồi." Anh nhìn cô, thanh âm lười biếng vang lên.

"Có lẽ chúng ta nên tìm hiểu rõ hơn bối cảnh người kia, hoặc là... hoặc là gia đình..." Anh cúi đầu ở bên tai cô thổi khí, khiến cho cô hoảng hốt tới mức nói năng lộn xộn.

"Cái đó không vội, chúng ta còn cả đời để có thể tìm hiểu." Anh nắm chặt cánh tay cô, kéo vào phòng, dễ dàng như xách con gà con vậy. "Hiện tại, chúng ta lập tức ân ái." Anh quả quyết nói, không cho phép cô cự tuyệt, cô lập tức sợ tới mức ra sức giãy dụa.

"A, không, không! Chờ một chút..." Cô còn chưa có dũng khí cùng anh.

"Như vậy, em mới có thể thực sự bình tĩnh lại." Hàn Chấn Thanh đem cô ném lên giường.

Cô kêu to: "Tắt đèn, tắt đèn..." Ít nhất không cần sáng đèn có được không?

"Không."

"Hàn Chấn Thanh, em sẽ tức giận đó." Cô phô trương thanh thế nghiêm mặt quát to, nhưng - không có hiệu quả! Hàn Chấn Thanh lên giường, cúi người, hôn lên miệng Thư Dục, bàn tay anh giữ chặt tay cô, đầu gối đẩy ra hai chân của cô, cho cô một nụ hôn vô cùng nóng bỏng. "Để anh nhìn xem em rốt cuộc đang tự ti cái gì."

"Cứu mạng!" Cô kêu ai oán, tựa như có thảm án sắp phát sinh. Chuyện này thật sự là tai họa mà, Đinh Thư Dục bối rối.

Đêm tân hôn lãng mạn tới đây hoàn toàn biến dạng, bạch mã vương tử trong mơ đang đè trên người cô, sức lực của anh lớn vô cùng, hai tay vừa kéo vừa cỡi. Vèo! Áo lông bay ra.

Người nào đó kêu gào: "Anh chờ một chút!" Người khác là xa lạ chuyện nam nữ nên sợ hãi, cô thì lại sợ anh trông thấy thân thể mình.

Không để ý tới kháng nghị của cô, anh dùng động tác gọn gàng, ý chí kiên quyết cùng hiệu suất kinh người, trong nháy mắt đã cỡi ra lớp quần áo thứ hai của cô, sau đó lại một lớp, lại một lớp... Anh không nhịn được cười to.

"Anh chết mất, rốt cuộc em mặc bao nhiêu đồ vậy?"

Thư Dục nắm chặt lớp áo cuối cùng trên người, thờ hồng hộc, mặt trướng hồng cảnh cáo: "Không cho phép cỡi nữa, em tức giận rồi đó. Khốn kiếp, em giận thật đó!" Cô hiếm khi nói tục, hiệu quả rất kém cỏi, anh không sợ, còn cười đến rất mê người.

"Đây là cái cuối cùng sao?" Hàn Chấn Thanh ra tay.

Dưới tiếng thét của cô, cái áo cuối cùng bay ra. Cô quát to: "Anh, đồ khốn kiếp, bại hoại! Gặp quỷ..."

Anh cười đến đau cả hàm, thật là buồn cười quá. Ai, đến tức giận cũng đáng yêu như thế.

Che mặt, Thư Dục cảm thấy thực khó khăn, cô khóc. Cô từng nhìn qua cơ thể đầy đặn mượt mà, đáng kiêu ngạo của Phương Ngải; xem xét lại chính mình, thực nhỏ đến buồn cười, khi đi học có người còn hoài nghi cô là con trai, cười nhạo đáng người phẳng lì của cô.

Ánh mắt Hàn Chấn Thanh ôn nhu nhìn cô, thấy cô khóc, có lẽ chẳng ai có đêm tân hôn đặc sắc như anh vậy?

"Làm sao lại khóc?" Giọng nói anh ôn nhu.

"Tóm lại anh đừng cỡi quần áo của em nữa!" Cô buồn bực.

"Không cỡi quần áo thì chúng ta làm như thế nào?"

"Mặc quần áo làm..." Trời ạ, thật không dám tin tưởng bọn họ lại thảo luận vấn đề này.

Anh nở nụ cười, cúi đầu cỡi quần cô, Thư Dục kinh hãi, muốn ngăn trở, muốn cướp lại cái quần. Không sao, làm cho cô bận rộn là được. Anh vững vàng tinh táo, động thủ rút đi dây buộc quần bên hông cô.

Bàn tay nhỏ bé ngăn cản, bàn tay to liền đổi hướng tiến công; bàn tay nhỏ bé đuối theo ngăn cản, anh vẫn tiếp tục cời đồ, đồng thời dùng tay trái gạt hai tay cô ra, tay phải rút sạch đồ còn lại.

"Anh thích thân thể của em." Anh nói, ánh mắt kiên định tại nơi mềm mại, trắng nõn như ngọc. Nơi đó thật tinh tế, rất trắng, trong còn có tâm điểm phấn hồng.

Lồng ngực Hàn Chấn Thanh căng lên, như có lửa cháy mạnh. Anh phóng túng nhìn cô khắp nơi, làm cho Thư Dục xấu hổ lại thẹn thùng.

Cô nhú mày, quay mặt qua chỗ khác, hờn dỗi nói: "Của em rất nhỏ!"

"Nhỏ nhưng vừa vặn." Bàn tay anh thật to, bao lại ngực cô. Khuỷu tay chống ở trên giường, anh nghiêng người nhìn đỉnh hồng phấn dưới ngón tay anh trêu đùa, dần nhô lên.

Anh đang làm gì? Thư Dục thở dốc, bụng thấy ngứa ngáy.

"Hàn... Hàn Chấn Thanh..." Ánh mắt cô mơ mơ màng màng. Cô hoang mang bất lực nhẹ kêu, làm anh càng bùng bùng phấn chấn.

Rời đi ngực, bàn tay anh đi xuống bao trùm vùng bụng bằng phẳng mềm nhẵn, thông thả vỗ về, yêu thương làn da cô.

"Em chạm vào thật thoải mái."

Tiếng nói của anh như có ma lực, khiến cô say mê. Hai tay của anh như mạng theo lửa ấm, sâu trong cơ thể cô, có thứ gì đó đang từng bước vỡ vụn, bị anh hòa tan.

Ý chí của Đinh Thư Dục dần dần mềm yếu, thân thể lại căng thẳng. Giọng nói của cô đứt quãng: "Em biết rõ... em quá gầy..." Anh chạm vào có cảm giác gì? Anh thực sự yêu thích sao?

"Đừng lo lắng những chuyện ngu xuẩn kia." Anh cúi người, bóng dáng bao trùm cô, một cái hôn rơi xuống mắt cô, thân thể nam tính cứng rắn như đá đè ép thân thể nữ tính.

"Để anh nói cho em biết... em rất đẹp..." Tiếng nói trầm thấp khàn khàn của anh, chấn động bên tai cô.

Cô khép hai mắt lại, trái tim hưng phấn động, thân kinh khản trương chậm rãi buông lỏng. Cô phát hiện mình bắt đầu chờ mong, chờ mong anh làm nhiều hơn... Cô đem bản thân trao cho anh, không hề chống cự.

Trọng lượng của anh áp lên cô, thân thể bọn họ lún xuống đệm.

Hàn Chấn Thanh hôn thân thể thẹn thùng của Thư Dục, anh đè nén bản thân gần như điên cuồng, đem thời gian tán tỉnh kéo dài ra. Anh chuẩn bị dùng thời gian cả đêm để âu yếm vợ yêu.

Anh muốn nói cho cô vợ thẹn thùng của anh biết, anh thích cô biết bao.

Anh muốn nói cho cô biết, bọn họ không cần mở miệng nói chuyện, có thể dùng thân thể trao đổi mật ngữ.

Anh chuẩn bị nói cho cô biết rất nhiều điều thầm lặng, dùng thứ ngôn ngữ chỉ những người yêu nhau mới hiểu, chỉ cần yêu nhau tự nhiên sẽ hiểu.

Anh dùng miệng cùng hai tay nói chuyện với thân thể cô, dùng nụ hôn truyền đạt tin nhắn tình yêu, còn có rất nhiều những đốm lửa kích thích, chúng xuyên thấu qua nụ hôn của anh, lần lượt rơi trên thân thể cô.

Mãi đến khi da của cô như bị lửa thiêu, đến khi thân thể nhột nhột dưới người anh nhiễm lên một lớp đỏ ửng. Khi anh dùng ngón tay thử dò xét nơi anh sẽ lấp đầy, ẩm ướt nóng bỏng đã ngọt ngào vì anh chuẩn bị sẵn sàng. Thế này thực quá kích thích, anh mất đi tính nhẫn nại, mút hôn trở nên tham lam đói khát, lưu lại dấu hôn màu đỏ khắp nơi trên bụng cô.

Cô phát ra tiếng kêu e lệ, vặn vẹo thân thể, anh đè lại hai tay cô, làm chuyện càng phóng túng hơn...

Anh làm sao có thể!

Thư Dục kinh hãi, bất ngờ gãy dựa, thân thể bị anh áp chế, hai tay cũng bị anh giữ chặt, cô không thể nhúc nhích, chỉ có thể không ngừng mà run sợ.

Cô mở to hai mắt, khoái cảm như dòng điện từ chỗ sâu trong cơ thể nổ tung, mãnh liệt bao phủ lấy cô. Cô chịu không nổi, điên cuồng mà thở dốc, thân thể kịch liệt chấn động.

Ở giữa hai chân, lưỡi của anh ầm ập mà kiên định, chậm chạp thay thế ngón tay, yêu thương địa phương riêng tư nhất của cô. Khoái cảm làm cô cong người lên, từ đầu tới chân, phảng phất từng như từng cái lỗ chân lông đều hưng phấn mà mở ra hoan nghênh anh, cô sa vào một loại khoái hoạt mê loạn mà điên cuồng, tầm mắt một mảnh mơ hồ, lỗ tai cũng không nghe thấy gì, tất cả đều biến mất, chỉ còn lại rung động ở nơi đó, tuôn ra từng đợt rồi lại từng đợt khoái cảm, xiết chặt mỗi một dây thần kinh...

Thư Dực bám lấy bà vai anh, không biết mình làm sao lại như vậy, anh vừa làm cái gì với cô?

Cô vui sướng như điên, không tự chủ được mà run rẩy từng trận, cô thậm chí còn không thể khống chế cơ thể mình. Cô cảm thấy bản thân không thể thừa nhận nhiều kích thích, nhiều khoái hoạt hơn nữa, nhưng anh vẫn kiên định thông thả mút hôn liếm láp, đem cô lần lượt đẩy tới đỉnh cao khoái hoạt, khiêu chiến cực hạn hưng phấn... Cô không còn bí mật, trái tim cùng cơ thể, đều bày ra trước mặt anh, không chút che giấu, toàn bộ để cho anh hôn khắp lượt.

Khi Thư Dực đang điên cuồng kêu to, anh dỗi lên, đè lấy hai vai cô, đẩy ra chân của cô, hạ thể vững chắc đặt trước nơi ẩm ướt giữa hai chân cô, chuẩn xác thẳng tiến. Cô kêu lên, miệng của anh che phủ miệng cô, cổ hôn thật sâu.

Trời ạ! Anh chịu không nổi nữa, cô chặt chẽ mà ẩm ướt khiến cho anh điên cuồng, anh nắm chặt cái mông của cô hướng về phía trước, hoàn toàn thâm nhập vào cơ thể cô. Thư Dực kêu lên, áp lực dường như muốn xé rách cô.

Chết tiệt, anh biết mình làm đau cô, nhưng lại dừng không được, khoái cảm mãnh liệt làm cho anh va chạm mỗi lần một mãnh liệt hơn, anh ôm chặt cô, ở trong cơ thể cô điên cuồng xông tới. Anh đi vào mỗi lần một sâu hơn, cố ý muốn tới chỗ sâu nhất. Cô ở dưới thân anh, kích khởi khoái cảm của anh.

Thư Dực đổ mồ hôi đầm đìa, khoái cảm cùng đau đớn đều mãnh liệt như nhau. Mãi cho đến bước này, nắm được cái giá của khoái hoạt, anh xâm nhập làm cô đau đớn, nhất thời đỏ cả mắt, nhưng cô không có đẩy anh ra, cô hơi mờ mắt, nhìn thân thể nam tính màu đồng, khỏe mạnh rắn chắc, đang chìm sâu trong thân thể cô...

Anh nhìn đôi mắt mờ mịt của cô, tay trái chuyển qua phía sau đem cô càng ép sát vào mình, để bọn họ kết hợp càng thêm triệt để. Hai người cùng nhau thừa nhận tiết tấu nguyên thủy nhiệt tình, giống như hai con thú động dục, điên cuồng yêu nhau, nhanh chóng muốn phát tiết. Bọn họ chặt chẽ kết hợp, dùng thân thể trao đổi thứ ngôn ngữ cuồng dã phóng đảng.

Thư Dực chăm chú vuốt ve anh, hai chân ôm chặt lấy thân thể cường tráng đang ẩm ướt đầy mồ hôi, anh ở trong cơ thể cô, ngọt ngào xoay chuyển, một lần so với một lần càng kịch liệt hơn. Giữa nhịp điệu điên cuồng, khoảng cách giữa hai người bị tiêu diệt, bọn họ vuốt ve nhau, cùng nhau thừa nhận kích thích, thân thể của cô tiếp nhận anh, cất chứa toàn bộ anh.

Thân thể của cô và anh đều thỏa mãn, bọn họ cùng nhau trải qua sự điên cuồng ngọt ngào, hưởng thụ quyền lợi hạnh phúc khi chỉ thuộc về người mình yêu, sau cùng, hai người ôm nhau một hồi thở dốc, trao đổi ánh mắt thâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: end

Ánh mặt trời thẹn thùng trốn vào trong lòng mây, không chịu lộ mặt. Chim sẽ buổi sớm riu rít trên hàng dây điện vắt ngang giữa khoảng không trầm mặc, nháy nhót trên đường dây thật dài. *(xl tất cả mọi người vì trình độ tả cảnh dở hơi của tớ =)))*

Mưa nhỏ kéo dài, gió thổi tới hương vị ẩm ướt, mấy cây hoa nhỏ nơi ban công nũng nịu đón nhận nụ hôn của mưa, đáng vẻ mềm mại thướt tha lay động...

Đời tình nhân sau một đêm dài cuồng nhiệt, đang ở tại ban công hưởng thụ bữa sáng, ở dưới mái hiên nhà của bọn họ, cùng nhau hít thở không khí trong lành, cảm thụ nhiệt độ hơi chút lạnh lẽo lúc sáng sớm. Mà trái tim của họ lại thấy ấm áp dễ chịu, ấm áp trên thân thể cũng chỉ vừa mới lui đi.

Bọn họ mỉm cười, chăm chú nhìn vào mắt nhau. Hai người cả đêm không ngủ, nhưng trên mặt đều không có mệt mỏi, chỉ có tràn đầy thỏa mãn.

Hàn Chấn Thanh dứt cho Thư Dực một miếng bánh ngọt. "Ăn nhiều một chút, nếu không đủ, anh sẽ nướng tiếp." Anh yêu thích Thư Dực hai má ửng đỏ, cô thẹn thùng cười, ngoan ngoãn ăn bánh anh làm.

Hàn Chấn Thanh trong lòng thở dài - đây mới là cảm giác của gia đình, hạnh phúc cùng an tâm!

"Ăn rất ngon!" Thư Dực liếm liếm ngón tay, hài lòng nhìn anh, anh dùng thời gian cả đêm chứng minh tình yêu say đắm của anh đối với cô.

Bọn họ ở trên giường một lần lại một lần trải qua tư vị mất hồn, anh dùng hết tinh lực mạnh mẽ cuồng dã, ham muốn cùng nhiệt tình tuyệt đối không thể là giả vờ.

Nghĩ đến chuyện anh làm với cô, Thư Dực mặt càng đỏ hơn. Nhưng không thể phủ nhận, Hàn Chấn Thanh đã đúng, sau khi ân ái, ngăn cách giữa bọn họ dường như đã biến mất, cô rốt cuộc có thể thân nhiên đối mặt anh, không có giữ lại gì.

"Muốn đi đâu hưởng tuần trăng mật?" Hàn Chấn Thanh đề dao nĩa xuống, đem Thư Dực kéo đến trên đùi, ôm cô vào ngực. "Paris? Newyork?"

London?"

Thư Dực mỉm cười, ôm cổ anh. "Đâu em cũng không muốn đi... em muốn ở nhà."

Ánh mắt anh như thắm lại, con ngươi đen phát ra tia ám áp. Đúng vậy, bọn họ sớm đã chán ghét phiêu bạt khắp thế giới, còn có cái phong cảnh gì muốn nhìn nữa chứ? Không có, bọn họ chỉ muốn lười biếng chìm đắm trong ánh mắt người kia.

Anh đề nghị: "Tối nay, sau khi rời giường, chúng ta đi mua một xe thức ăn về, sau đó ở trong nhà luôn, không ra khỏi cửa."

"Được." Cô rất thích. "Vậy quán rượu thì sao? Làm sao bây giờ?"

"Không phải lo lắng ——" anh nắm cái mũi cô. "Sẽ có người trông nom."

...

Quán rượu Bạch Hạc, cửa chính đóng chặt, dưới mái hiên bên trong sân, Đàm Hạ Thụ cùng Hùng Bảo Bảo đang nằm sóng vai, trên người chỉ phủ tấm thảm.

"Chúng ta quá tệ rồi!" Hùng Bảo Bảo cào cào đầu tóc rối bời.

Tối hôm qua giúp Hàn Chấn Thanh tiễn khách khứa xong, cô cùng Hạ Thụ liền xử lý chỗ rượu whisky còn dư lại, uống đến say khướt, sau đó liền ở trong sân... dưới bầu trời đêm... thương thức ánh trăng, thương thức ánh đèn, thương thức... uhm... thân thể của nhau.

Đều do hôn lễ lãng mạn cộng thêm không khí lãng mạn, hại bọn họ nhất thời xúc động làm chuyện lãng mạn.

"Có sao đâu? Hai tuần này, Hàn Chấn Thanh đem quán giao cho anh trông nom rồi." Đàm Hạ Thụ thành thoi phun mấy vòng khói.

Hàn Chấn Thanh trước khi kết hôn xin anh hỗ trợ lừa gạt Đinh Thư Dực, kết hôn rồi lại cầu xin anh hỗ trợ chú ý quán rượu, bản thân không đợi được muốn cùng vợ mới cưới hưởng tuần trăng mật, hiện tại anh cùng vợ yêu cũng hưởng "tuần trăng mật thứ hai" thì có làm sao!

Hùng Bảo Bảo ngáp một cái, đuổi người. "Hai người đó không biết ra sao rồi?"

"Có lẽ cũng giống như chúng ta, cả đêm không ngủ." Hạ Thụ ôm lấy vợ, lật mình đè lên người cô, hào hứng ngẩng cao nói: "Chúng ta lại tiếp ——"

"An phận một chút đi, em mệt chết đi được..." Hùng Bảo Bảo véo cánh tay anh.

Đây... cô mắng thì mắng thôi, nhưng rất nhanh liền đầu hàng trước nhiệt tình của Đàm Hạ Thụ.

Mưa phùn vẫn rơi đều đều, tình ý lan tràn. Giữa sáng ngày đông lạnh lẽo, quán rượu Bạch Hạc chìm giữa sương mù, tĩnh lặng ngắm nhìn những người đang yêu hoan du.

Bạn đang đọc truyện *Quán Rượu Nhỏ Yêu Nhau* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.